

Giới thiệu Độc Sủng Thiên Kiêu

Truyện Độc Sủng Thiên Kiêu của tác giả Nhược Bàn là một truyện ngôn tình nọt văn, trọng sinh, cung đình hấu tước. Đồi trước, Cố Thiên được tuyển làm hoàng hậu cho tân hoàng, mọi chuyện chuẩn đã bị xong, chỉ đợi đại hôn.

Ai ngờ nửa đường Tĩnh vương Hàn Thác nhảy ra, giết đệ soán vị đã không tính, thế nhưng còn cưỡng đoạt em dâu. Đáng tiếc tuy Cố Thiên có mệnh phượng hoàng, lại không có phúc hưởng, không bao lâu liền hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi trọng sinh, Cố Thiên không muốn lại bị cuốn vào bên trong hoàng thất, chỉ cầu người nhà mạnh khỏe, an khang, chính mình tìm được người chồng ôn hoà hiền hậu, điềm đạm sống qua cả đời. Không ngờ Hàn Thác lại tới đây dựa, còn đối với nàng làm mọi cách để lấy lòng muốn vờn nuông chiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đêm Dài Đẳng Đẳng.

Cố Thiên ngồi dựa vào ghế đọc sách, tay lật sách nhanh như gió nhưng lại đọc không vào 1 chữ nào.

Nội dung trong quyển sách đó nói gì, nàng một chữ cũng không đọc vào. Thực ra mượn việc đọc sách để tự giảm bớt lo âu trong lòng, làm sao biết những chữ nhỏ xinh đẹp đoan trang kia lại giống như mọc ra cánh, ở trước mắt nàng chuyển động lung tung, ngược lại còn thêm vài phần phiền não.

Dựa vào tháp gỗ hoa Lê điêu khắc tượng La Hán bên cửa sổ, Cố Thiên chỉ cần xoay người đã có thể nhìn khung cảnh xa xa từ cửa sổ. Đêm nay, không có trăng trên cao chiếu sáng, cũng không có ánh sao lấp lánh trên bầu trời, chỉ có từng trận lửa đỏ rực từ phương xa bay lên trời, ánh lửa đỏ đậm đem 1 góc trời chiếu sáng như ban ngày.

Tĩnh vương lấy danh Cần vương mà khởi binh, đánh thẳng về hướng nam, khí thế như chẻ tre, hôm nay vào buổi tối dẫn hơn 5 vạn tinh binh thân thiết đồng thời tấn công từ 13 cửa thành vào trong kinh thành.

Mà hiện nay người mà hoàng thượng phái ra lãnh binh chống lại Tĩnh vương, là Chỉ huy sứ của Kim ngô vệ. Người này họ Cố tên Phong, tên chữ là Đồng Lâm, là đệ đệ song sinh của Cố Thiên.

Cố Thiên mỗi lần hướng ra ngoài cửa sổ nhìn một lần, tâm liền nặng xuống thêm một phần, nàng biết đệ đệ nhà mình là thiếu niên anh hùng, năng lực siêu phàm, nhưng Tĩnh vương Hàn Thác là ai chứ?

Người nọ dũng mãnh thiện chiến, giáo quyết nhiều mưu, từ lúc hắn thống soái quân đội cho tới bây giờ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, bách chiến bách thắng, ngay cả hân vương Thất Đất hung mãnh dị thường cũng bị hắn thu thập dễ bảo, không dám đến xâm phạm biên giới.

Đồng Lâm lần này vâng mệnh lãnh binh, có được bao nhiêu phần thắng?

Chỉ mong Hàn Thác cũng không hung tàn như lời đồn đãi, có thể lưu lại Đồng Lâm một mạng. Cố Thiên đã không còn dám mong mỏi gì hơn.

Bích Lạc bưng khay vào nhìn thấy Cố Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày ủ dột, âm thầm thở dài một hơi, bước nhanh tới trước tháp, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, ăn chút cháo táo đỏ lót dạ đi.”

Đêm dài đẳng đẳng, bất luận ngày mai như thế nào, lúc này nếu còn có mệnh, tất nhiên là phải tích tụ một ít khí lực.

Cố Thiên tiếp nhận bát cháo, múc 1 muỗng đưa vào trong miệng, rõ ràng là đồ ăn ngày thường thập phần yêu thích, hiện nay ăn đến lại nhạt như nước ốc, cháo giống như bùn lầy trong hồ dính trên đầu lưỡi, khó có thể nuốt xuống.

“Đi cùng đệ đệ bên kia sao rồi?” Cố Thiên đem bát bỏ xuống, thản nhiên hỏi.

“Tiểu thư đừng vội, Bích Linh đã qua hỏi.” Bích Lạc kính cẩn đáp, bỗng nhiên hỏi chuyện khác, “Tiểu thư, chúng ta đâu có cần cùng Thái hậu Hoàng thượng ở lại nơi này, ra khỏi cung chẳng phải là tốt hơn nhiều sao? Dù sao..... Dù sao vẫn chưa làm lễ thành hôn.....”

Cố Thiên liếc nhìn nàng một cái, nhú mi hỏi: “Ra cung? Đi đâu? Cho dù chúng ta có thể rời cung, thì làm sao ra được khỏi thành?”

“Vậy tạm lánh ở trong thành, miễn cho bị Hoàng thượng liên lụy.....”

“Không được nói vậy!” Cố Thiên vội vàng cắt ngang lời của nàng ấy, vì nói quá vội, liền ho khan không ngừng.

Bích Lạc leo lên tháp, ngồi xổm ở sau lưng Cố Thiên giúp nàng thuận khí, trong lúc nhất thời hai người lặng im không nói chuyện.

Mẹ đẻ của Cố Thiên là Ninh Ngọc muội muội ruột của Thái hậu, 5 năm trước Ninh Ngọc bệnh chết, lúc ấy Ninh thái hậu vẫn là Hoàng hậu, đau lòng cháu gái tuổi nhỏ phải để tang cho mẹ, liền đem Cố Thiên vào trong cung sống. Đợi Cố Thiên cập kê, thì cầu tiên hoàng là Nguyên Hòa để hạ chi tử hôn, đem nàng hứa gả cho thái hoàng tử Hàn Khải con ruột của Ninh hoàng hậu, hiện nay là Gia Đức đế.

Chỉ tiếc, tử hôn không lâu Cố Thiên liền nhiễm bệnh nặng, bệnh hoài không dứt, Ninh thái hậu một lòng nhận định muốn Cố Thiên làm con dâu, cho nên đến nay Hàn Khải vẫn chưa chính thức đại hôn sắc lập Hoàng hậu.

Cố Thiên cũng không có tham muốn gì đối với vị trí hoàng hậu, nhưng trong lòng lại chân thành cảm động và nhớ nhung tấm lòng thương tiếc trân trọng của dì, tất nhiên là không chịu làm chuyện khi lâm nguy, mạnh ai nấy chạy được.

Sau tiếng trống canh tư vang lên, Cố Thiên rút cục miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, Bích Lạc đứng một bên canh chừng, trong tay cầm thêm cây quạt tròn, ở bên cạnh Cố Thiên chậm rãi quạt.

Cố Thiên mặc nguyên quần áo nằm trên tháp ngủ cũng không an ổn.

Bích Lạc thấy trán nàng thấm ra mồ hôi, buông quạt tròn, mang tới khăn đã thấm ướt nước ôn nhu lau trán cho nàng. Ai ngờ khăn mới đặt trên trán Cố Thiên, nàng liền đột nhiên mở hai mắt, rồi ngồi bật dậy.

Bích Lạc bị nàng hù nhảy dựng, hỏi: “Tiểu thư, gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi chờ người ra, ước chừng nửa khắc cũng chưa hề cử động, Bích Lạc liền tiếp gọi vài tiếng cũng không thấy nàng hưởng ứng, kinh hồn táng đảm đẩy nàng một phen, mới nghe được Cố Thiên mở miệng nói: “Đồng Lâm đã xảy ra chuyện.”

Tĩnh vương cho đại quân ở lại ngoài thành, chỉ cho năm trăm hộ vệ vào trong kinh thành duy trì trật tự, trong đó một trăm người theo vào hoàng cung.

Bên trong điện Phụng Thiên, Hàn Thác giờ tay chém xuống, tự mình chém đầu của Gia Đức đế.

Máu tươi đỏ sẫm phun tung toé lên phía trước, cứ chảy không ngừng.

Ninh thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế phượng ở phía tay phải đại điện, đặt riêng cho bà, từ đầu đến cuối vẫn chưa hề ngước mắt lên nhìn, chỉ là mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, môi hơi chuyển động, tay lần chuỗi Phật châu chuyển tâm tụng niệm.

Hàn Thác ném Yển Nguyệt bảo đao vẫn còn đang nhỏ máu sang một bên, bước từng bước đi lên bậc thang, ngồi trên long ý cao cao phía trên.

Thị vệ tức khắc đưa lên khăn sạch màu trắng, Hàn Thác đón lấy, tỉ mỉ lau chùi vết máu dính trên tay.

Cố Thiên cùng các cung phi cùng nhau quỳ gối ở phía Tây đại điện, nàng ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt lại dè dặt giương lên, thật cẩn thận dò xét nhìn Hàn Thác.

Người trên long ý mặc chiến bào màu đen thêu chỉ kim tuyến, gương mặt hồng hào đẹp như thiên tiên, trong lúc giờ tay nhắc chân đều tao nhã tự nhiên. Giống như hẳn không phải nghịch tặc mưu phản, không phải người thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, đang dùng máu nhuộm đỏ hoàng cung, mà là 1 quý công tử phong hoa tể nguyệt, chỉ thích thanh thoi ngâm thơ vẽ tranh, vui sướng với vẻ đẹp trên thế gian. Cố Thiên đã từng tưởng tượng rất nhiều về diện mạo của Tĩnh vương, nhưng không thể nào tưởng tượng ra khuôn mặt như trước mắt này, trong bụng nàng kinh ngạc, nhất thời không đề phòng, không kịp đúng lúc thu hồi ánh mắt, bị Hàn Thác vừa lau tay xong ngước mắt lên bắt gặp.

Chống lại đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Cố Thiên hồi hộp trong lòng, đầu cúi xuống thấp hơn, không dám lơ đãng nữa.

Cận vệ Lý Vũ Thành vào điện xin chỉ thị, xem qua Gia Đức đế vừa mới “Băng hà” Cả nhà của một trong những tên nịnh thần đã ra lệnh cắt giảm quân nhu, làm cho 2 vạn binh lính ở Lương châu đại bại chết thảm đang quỳ ngoài điện, cần xử lý như thế nào.

Hàn Thác hé đôi môi mỏng lạnh như băng phun ra ba chữ: “Giết không tha.”

Cố Thiên giật mình, rung mình một cái, giọng nói Hàn Thác lại vang lên nữa: “Mẫu hậu không cần lo lắng, tuy rằng Thất đệ đã không còn, nhưng bốn vương tất nhiên sẽ tận đạo hiếu, phụng dưỡng mẫu hậu, sau này hết thảy đều không thay đổi. Nhưng phi tần của Thất đệ.....”

Ánh mắt của hắn quét về phía tây của đại điện, Hàn Khải đang cơ không quá ba năm, phi tần có phẩm cấp trong cung đã hơn mười mấy người, lúc này đều quỳ cúi thấp đầu, run rẩy chờ đợi vận mệnh tương lai.

“Trần Vĩnh An, người tới nói.”

Bị điểm danh, Trần Vĩnh An tiến lên một bước, cất giọng the thé nói: “Án theo quy chế của tổ tiên, không có tần phi nào có thể lưu lại trong hậu cung, tuần táng, thủ lăng hoặc là vào Từ Ân tự cầu phúc đều là chỗ về vô cùng tốt.”

Trần Vĩnh An là tâm phúc Hàn Thác xếp vào ở trong hoàng cung, khi nhậm chức tư lễ giám, đối với điều này tất nhiên là biết quá rõ.

Hàn Thác nói: “Tổ chế nên tuân theo, nhưng cũng không cần câu nệ, bốn vương cho các người lựa chọn ba chỗ ở này, tuyệt không miễn cưỡng.”

Chủ tớ hai người, người đáp người xướng, nói nghe thật hay, kỳ thật đơn giản cho các nàng hai loại kết quả, tử vong cùng với nhà tù chung thân. Các nữ tử ở đây, lớn tuổi nhất cũng chỉ vừa mới hai mươi tuổi, ít nhất mới được mười bốn, nếu không bị bức bách, ai cam nguyện sống già cả đời như thế.

Nhất thời không có người đáp, do dự một lúc, người quỳ gối bên cạnh Cố Thiên là Giang quý phi dẫn đầu mở miệng: “Hậu cung do hoàng hậu làm chủ, hoàng hậu đi đâu chúng nô tỳ đi theo đó.”

Hàn Thác nhếch khóe miệng, ánh mắt cũng là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có ý cười: “Nga, Thất đệ lập Hoàng hậu khi nào, sao bốn vương lại không biết chút nào?”

Giang quý phi nghiêm nghị nói: “Dù chưa chính thức cử hành đại điển lập hậu, nhưng năm đó tiên hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, thiên hạ đều biết, cũng có Bát Ngộ đại sư của Hộ Quốc tự từng phê mệnh của tỳ tỳ chính là mệnh mẫu nghi thiên hạ.....”

Hàn Thác tựa hồ có hứng thú, đi thông thả bước sang đây, cực kì chuẩn xác bước đến trước người Cố Thiên, nắm cái cảm tình xảo của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu lên: “Đúng lúc bốn vương cũng đang thiếu một vị Hoàng hậu, nếu người đã có mệnh Hoàng hậu, như vậy liền chọn người cho đỡ việc.”

Cố Thiên bình thân nói: “Thần thiếp mang bệnh hiểm nghèo không biết chết lúc nào, sợ sẽ mang điềm xấu đến cho ngài. Mong ngài hãy chọn người khác làm Hiền Hậu. Thiếp nguyện lấy thân.....”

“Không cần,” Hàn Thác cắt ngang lời của nàng, không cho nàng nói ra lựa chọn của chính mình, “Chọn người khác quá mức phiền toái, bốn vương sợ phiền toái. Về phần bệnh hiểm nghèo, bốn vương có biết một vị thần y, có biệt danh là ‘Tức Chết Diêm Vương’ ta tin chắc rằng người này có thể trị người khỏi bệnh.”

Hàn Thác làm việc mạnh mẽ nhanh gọn, vị thần y có biệt danh là Tức Chết Diêm Vương kia hôm sau liền vào trong cung, quả thật y thuật của hắn tinh diệu, vừa bắt mạch qua tay liền chẩn ra nguyên nhân mà mọi người trong thái y viện đã tìm hiểu nhiều năm vẫn chưa từng tìm ra bệnh, sau đó đúng bệnh hốt thuốc, chữa bệnh của nàng như việc không khó.

Kinh thành bị công phá ngày thứ ba, Hàn Thác đăng cơ làm đế, sửa niên hiệu là Tĩnh Minh, sắc lập đích trưởng tôn nữ của Vĩnh Chiêu hầu Cố thị làm hậu.

Chín chín tám mươi một cây nến hi long phượng chiếu sáng cả Phượng Nghi cung, Cố Thiên mặt hướng ra cửa cung, ngồi ở chính giữa giường rồng có 8 trụ làm từ gỗ long tử đàn, trên người mặc quần áo mềm mại được thêu tỉ mỉ, màu đỏ tươi như máu càng làm nổi bật nhan sắc xinh đẹp của nàng nhưng trên khuôn mặt lại hiện ra một chút tái nhợt.

Hàn Thác từ tịnh phòng đi ra, ngồi bên giường, nhẹ giọng nói: “Nàng không cần sợ, trẫm đã lập nàng làm hoàng hậu, tất nhiên là sẽ đối đãi tốt với nàng.”

Cố Thiên cúi đầu không nói, tay phải nắm chặt trâm cài lui vào trong tay áo.

Hàn Thác lại nói: “Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc kỳ hoa của Nam Hải, nàng có nghĩ ra sẽ là người nào xuống tay hay không?”

Cố Thiên lắc đầu, nếu có thể biết ai có lòng dạ xấu xa thì làm sao lại bị hạ độc.

Hàn Thác liếc nhìn nàng một cái, lại nói: “Ta nghe được tin Giang quý phi của tiền triều là người rất có tài trong việc trồng hoa cỏ.....”

“Lúc nàng ấy còn sống chưa chắc đã có thể tự biện hộ cho mình. Nay người đã mất, bệ hạ muốn nói thế nào chẳng được.” Cố Thiên chỉ nghe mở đầu liền cắt ngang, ngữ khí rất cường ngạnh.

Hàn Thác cười lạnh nói: “Nàng quả đúng là tỳ muội tình thâm, nhưng không nhớ đến ngày đó trên điện Phụng Thiên, nàng ta là người đầu tiên mang nàng ra làm lá chắn.”

Cố Thiên không muốn cùng hắn tranh cãi nhiều, nhưng rốt cuộc trong lòng không vui, khẽ xoa mặt đi.

Hàn Thác nắm cầm nàng, đem gương mặt nàng quay lại đây: “Biết nàng không thích nghe, nhưng làm hoàng hậu của trẫm cũng không thể mơ hồ không biết nhìn người. Thí dụ như nữ nhân kia, cho nàng làm hoàng hậu chẳng qua vì Bát Ngộ đại sư phê đoán mệnh số của nàng như thế, nếu nàng ta muốn con nàng ta làm hoàng đế đương nhiên không thể để nàng gả cho nam nhân khác, bằng không nàng bệnh nhiều năm như thế, nàng ta đã lấy mạng nàng lâu rồi....”

Cố Thiên phản kích nói: “Bệ hạ lập ta làm hậu thì cũng chỉ để chọc tức thái hậu di di, thì bệ hạ có tốt hơn nàng ta ở chỗ nào?”

Hàn Thác không giận mà cười, bàn tay đặt trên đầu Cố Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve, ngữ khí ái muội: “Như vậy, Hoàng hậu cho là ta có thể làm thêm chuyện gì để chọc tức Thái hậu lão nhân gia này đây?”

Cố Thiên không để ý tới trêu chọc của hắn, nhanh tay luồn ngón tay vào trâm cài đưa tới cổ họng chính mình.

Hàn Thác vung tay giữ chặt cổ tay đang nắm trâm cài của nàng, gạt sang một bên.

Nhưng Cố Thiên quật cường, vẫn nắm chặt chiếc trâm cài không chịu buông tay, trong lòng nàng biết mình chỉ là một nữ tử yếu đuối, không thể báo thù cho biểu huynh Hàn Khải, cũng không cứu được di khỏi chịu nhục, chỉ cầu tự sát bảo toàn trong sạch.

Hàn Thác hừ lạnh nói: “Kiên cường như thế, thật giống y như huynh đệ song sinh của nàng.”

Một câu này đánh trúng tâm sự của Cố Thiên, nàng run giọng nói: “Đồng Lâm, hần.....” Muốn hỏi lại không dám, chỉ sợ đáp án sẽ làm người ta đau lòng.

“Buông tay,” Hàn Thác ra lệnh, “Buông tay ta sẽ nói cho nàng biết.”

Tiếng trầm cài rơi xuống đất như câu trả lời.

Hàn Thác nói: “Trăm xưa nay luôn thưởng thức người tiết liệt trung nghĩa, tất nhiên là sẽ đưa hần hậu táng long trọng.”

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên mu bàn tay của hần.

Thanh âm Hàn Thác vang lên lần nữa đã nhu hòa rất nhiều: “Cha và huynh của nàng vì phản đối việc cắt giảm quân nhu bị cắt chức đuổi ra ngoài kinh thành, trăm sẽ nhanh chóng an bài bọn họ trở lại kinh thành, cho nhà các người đoàn tụ.”

Cố Thiên giương mắt nhìn hần, mắt hạnh mới khóc xong, xúng vói dung mạo vốn tinh xảo vô song của nàng, vừa thê lương chọc người thương tiếc.

Hàn Thác đem nàng nằm xuống, mái tóc đen dài tăn ra trên giường hi đỏ thẫm, khi hần hôn lên, liền cời đi trung y của nàng.

Cố Thiên nhắm hai mắt, bàn tay Hàn Thác nóng như lửa, chạy trên da thịt non mịn của nàng, mang theo ôn nhu lạ thường, lại tránh không khỏi triền miên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nguyên khăn nhiễm lạc hồng rực rỡ theo quy củ đưa vào trong tay Ninh thái hậu. Thị nghe Thái hậu sinh một trận bệnh nặng, sau khi lành bệnh hành động có chút không tiện. Nhưng bà ở lại cung viện có cảm vệ gác trực, Cố Thiên cũng không thể đi vào thăm.

Độc của Cố Thiên đã sớm giải xong, đáng tiếc vì chịu độc tố ảnh hưởng lâu dài nên lục phủ ngũ tạng bị hao tổn ngay cả 'Tức Chết Diêm Vương' Tiêu Hạc Niên cũng không thể cứu lại.

Trong suốt độ tuổi mười tám, là tuổi hoa tươi yêu kiều nở rộ, nàng lại ngày càng héo rũ suy yếu.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm, tháng 9 ở ngoài kinh đột nhiên đã đổ xuống một trận tuyết lớn.

Dân gian hay nói tuyết rơi sớm thì sẽ được mùa, mà ở hoàng thành lại lặng lẽ truyền tai nhau hiện tượng này là điềm xấu hiện ra.

Sở dĩ tiên đế Gia Đức đi về cõi tiên là bị huynh trưởng oán vị đoạt thế, đầu và thân chia làm 2 nơi, có oan không được giải, âm hồn không tiêu tan, trận đại tuyết quả thật là oán khí của hần mà thành, ngày ấy đợi cho băng tuyết tan rã, cũng là ngày mà tân hoàng hậu Cố Thị được sắc lập không quá 3 tháng từ già cõi đời.

Nhóm cung nhân phần lớn xuất thân thấp hèn, làm nô làm tì sau cùng là ở bãi tha ma, thân là chim yến tước nhưng lại không có chí lớn của thiên nga.

Người ngồi trên ghế kim loan kia cũng không hề có chút liên quan gì với bọn họ, về phần ngôi vị hoàng đế kia là danh chính ngôn thuận hay không, lại càng không do bọn họ quan tâm, ngược lại là đề tài cảm kỳ thần quỷ luân hồi này làm bọn hần hưng trí bùng bùng phần chấn, truyền lưu khuếch tán.

Lời đồn đãi tất nhiên là sẽ không truyền vào trong tai Đế hậu

Nay tinh thần của Cố Thiên càng thêm không tốt, một ngày mười hai canh giờ thì có mười một giờ đều chìm trong mê man.

Tất cả mọi người ở viện Thái y đều khiếp sợ uy hiếp của hoàng đế, không một ai dám nói rõ: “Hoàng hậu không qua khỏi đại nạn.”

Mỗi ngày đều dùng nhân sâm trăm năm hiếm có ở núi Trường Bạch để kéo dài chút hơi tàn cho nàng.

Giờ tý mấy khắc, gió tuyết tạm ngừng, trong màn đêm yên tĩnh lại bị từng trận ồn ào đánh vỡ.

Đù loại động tĩnh rơi vào trong tai của Cố Thiên, cố gắng mở mắt ra ngăn lại phiên tranh cãi ầm ĩ này, nhưng lại không có sức lực ngăn cản, nàng lại choáng váng chìm vào trong bóng tối mênh mông.

Yên tĩnh rất lâu, chợt nghe “kêu kệt” Một tiếng, cửa mở ra phát ra tiếng vang nhỏ.

Tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đang đi tới gần.

“Hạ sốt chưa ?” Giọng nam thuần hậu ôn hòa thấp giọng hỏi.

Thanh âm này Cố Thiên nghe quá quen thuộc.

Đúng rồi, là người cầm đèn khi Hàn Thác từng phái người truyền lời, phụ thân đã đi tới Nghi Hưng, quyết định không dừng lại, trắng đêm đi đường, chỉ vì sớm một ngày nhìn thấy nàng.

Cố Thiên và phụ thân đã mấy năm không gặp nhau, tất nhiên là vui sướng dị thường, nỗ lực giãy dụa muốn đứng dậy, không quan tâm đến đầu đau như bị búa đánh, toàn thân mệt mỏi, mí mắt lại nặng khó có thể mở ra.

“Sáng sớm đỡ hơn một chút, buổi chiều lại bắt đầu nóng lên, nóng còn hơn cả lửa nữa, đại phu có đến xem qua, nói chỉ cần ra nhiều mồ hôi, và chiếu cố ăn uống thì không sao.”

Đáp lời là giọng nữ mềm mại uyển chuyển, lại giống như đá ném vào biển, làm trong lòng Cố Thiên kích khởi như sóng biển dâng trào.

Là nàng nằm mơ sao? Bằng không thì sao lại nghe được thanh âm của nương?

Cái mũi Cố Thiên cay xé, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

“Xán Xán đừng khóc, nương biết con khó chịu, chúng ta ngủ một hồi, tỉnh lại thì tốt rồi.”

Bàn tay của nữ tử nhẹ nhàng từng chút từng chút vỗ nhẹ vào trên người Cố Thiên, nhẹ giọng thì thầm ru nàng đi vào giấc ngủ.

Đã bao nhiêu năm nàng chưa từng cảm thụ lại sự ôn nhu của mẫu thân?

Thật tốt.

Trước khi lại mất đi ý thức, nàng cầu nguyện, nếu đây là mơ, hy vọng vĩnh viễn đừng bao giờ cho tỉnh lại.

“Ai, mau ngồi lại ở trên tháp đi, đứng lên nhìn xem ta mang thứ gì đến cho ngươi.”

Cô gái có gương mặt tròn hấp tấp đi vào Noãn các, cười hi hi cời áo choàng thêu con bướm màu xanh biếc, đem mút quả xâu thành que giấu ở phía dưới đèn trước mặt Cố Thiên, nhoáng lên một cái, lại giấu sau lưng.

“Nếu không đứng lên cũng không cho ngươi ăn.”

Trên tháp có một cô gái khác mặc váy gấm đình hương, tuổi so với hai người lớn hơn, khuôn mặt hơi tròn, mặt mày tú lệ, nàng ôn nhu nói: “Đừng chọc nàng ấy, mới vừa khỏe lại cần thận ăn hồng bưng.”

Cô gái mặt tròn với đôi mắt to chuyển nhanh như chớp: “Ai da, Cố nhị phu nhân của chúng ta cũng thật hiền lành, rất hiểu ý mà đau lòng cho em gái của chồng.”

Cô gái mặt hơi tròn xấu hổ đến gương mặt đỏ bừng, không thể cố gắng giả bộ đáng vẻ đoan trang, nhảy người lên đến trước mặt cô gái kia, giả bộ đánh: “Chương Tinh Cầm, cho ngươi lại ăn nói lung tung, xem ta có vả miệng của ngươi không.”

Chương Tinh Cầm bị nàng truy đuổi chạy khắp phòng, chỉ chốc lát sau liền thở hồng hộc, tránh ở phía sau chiếc bình nói: “Loan tỷ tỷ, ta không dám nữa ..... Không dám nữa .....”

Ánh nắng ban ngày của mùa hạ chiếu xuyên qua cửa sổ tiến vào bên trong, đem hết thảy người cùng vật thêm một tầng ánh sáng, có vẻ như ấm áp mà lại không đủ chân thật.

Cố Thiên ôm lấy gối lười biếng dựa vào đầu giường, lẳng lặng xem các nàng vui đùa ầm ĩ, vốn là mặt nghiêng nghiêng, miệng mỉm cười, lại bỗng nhiên rơi lệ.

5 ngày trước, sau khi mê man nàng tỉnh lại, phát hiện thì ra mình lại trở về mùa đông năm mười hai tuổi.

Cố Thiên hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

Sau khi trọng sinh, vậy những chuyện kiếp trước sẽ xảy ra nữa không, nhớ lại chuyện xưa, thật sự có khả năng sẽ phát sinh sao?

Ban đêm, nàng mờ mịt tròng lớn hai mắt không muốn đi vào giấc ngủ, sợ đây là một giấc mộng, khi tỉnh lại thì lại ở trong Phượng Nghi cung.

Mà mỗi sáng sớm, nàng mở mắt ra, nhìn đỉnh giường khắc hoa văn tinh tế, khẳng định chính mình đang ở nơi nào, lại cảm thấy không rõ 5 năm kia là mộng hay thật.

Cố Thiên đã thử kể cho mẫu thân Ninh thị mọi chuyện, nàng nói mấy chuyện đại sự, mới nói vài câu liền bị quát bảo ngưng lại, mọi người đều nói đây là

nàng phát sốt nóng đến hồ đồ gặp ác mộng, không cho nàng nhắc lại.

Nàng đã hiểu, nếu tất cả đều là mộng, thì sinh ly tử biệt trong mộng sao lại có thể sinh động đến khắc sâu vào trong tâm trí như thế?

Nàng tưởng tượng lại vài chuyện, vừa nhắc mắt thấy mẫu thân đến chiều cổ nàng, suốt đêm chưa từng ngủ ngon nên dung nhan hơi tiều tụy, lời muốn nói kịp thời dừng ở miệng.

Nếu dựa theo thời gian “Trong mộng”, thì thời gian mẫu thân có thể chăm sóc mình không quá 3 tháng nữa.

Hiện nay là Nguyên Đổng năm thứ 20, tháng 9 cùng năm, phụ thân Cố Thiên là Cố Cảnh Ngộ nhậm chức tới U Châu làm Bố Chính Sứ, vợ và con đều được hộ tống đi trước.

U châu phủ nằm phía bắc, ngày đông giá lạnh hơn so với trong kinh, khi tới tháng chạp, liền có nhiều trận tuyết lớn, Cố Thiên vẫn có tâm tính của đứa trẻ, thích nghịch tuyết rất hưng phấn làm người tuyết, nên bị nhiễm phong hàn, mới bệnh nặng một trận.

Nàng nhớ rất rõ ràng, khi mình lành bệnh không lâu, mẫu thân cũng bắt đầu sinh bệnh, lúc đầu chỉ là tinh thần không tốt, sau lại thêm chứng nôn mửa, đổi qua vài đại phu cũng nhìn không ra nguyên nhân, đều là nói khí hậu không hợp, không nên làm lụng vất vả. Ninh thị ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng nhiều tháng vẫn còn nhìn không ra. Nhưng chung quy cũng không phải là đại sự.

Ai ngờ đến giữa tháng 2, mẫu thân thể nhưng bệnh không dậy nổi, rồi mất.

Nếu là mộng, nói ra sẽ hại mẫu thân tự dung lo lắng hải hùng.

Nếu là thực.....

“Xán Xán, sao lại khóc? Sao vậy, không thoải mái à?”

Phùng Loan đã tròn 14 tuổi, rốt cuộc lớn tuổi nên thận trọng chút, chơi đùa xong cũng có thể chú ý tới Cố Thiên không ổn. Nàng bỏ Chương Tình Cầm qua một bên, đi tới trước tháp, bàn tay nhỏ sơn móng tay đặt ở trên trán Cố Thiên thử một chút, gặp độ ẩm bình thường mới thở phào một cái.

“Ta không sao, chỉ là khi đó bị bệnh, nghĩ rằng có lẽ mình sẽ chết, sẽ không còn được gặp lại các người.....” Cố Thiên dừng một chút, nước nở nói, “Cơ hội được ở cùng các người, nhất thời quá vui cho nên.....”

Nàng nói là lời thiệt tình, dù bất luận kiếp trước hay kiếp này, cảnh trong mơ thiệt giả, nhân sinh có thể làm lại một lần là cơ hội đáng quý đến bậc nào.

Trở về làm thiếu nữ vô ưu vô lự, đau xót vì loạn ly cũng không từng phát sinh. Nếu có thể, nàng muốn mình có khả năng thay đổi, làm cho tất cả mọi chuyện này vĩnh viễn không tái diễn.

Chương Tình Cầm cũng bước đến trước tháp, nhưng nàng cũng không giống sẵn sàng như Phùng Loan, vươn tay ra cũng là hướng tới phía tay phải Cố Thiên nheo một cái nhẹ: “Đừng đa sầu đa cảm như vậy, đến tháng giêng chúng ta còn phải cùng đi tới các nhà khác dự tiệc, còn có hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu, đến lúc đó càng vui, ta sợ người vui đến choáng váng luôn ấy.....”

Kiếp trước, chứng bệnh của mẫu thân hiện rõ là vào yến hội của năm sau.

Cố Thiên vẫn tự trách, cho rằng mẫu thân sinh bệnh, vì chiều cổ mình bị bệnh mà vất vả thương thân, nếu lúc trước chẳng phải ham chơi tùy hứng, có lẽ tất cả mọi chuyện đều sẽ khác.

Đáng tiếc, nàng trọng sinh ngay đúng lúc bị bệnh.....

Cố Thiên nhớ tới Tiêu Hạc Niên, nếu mọi chuyện đã định không thể sửa đổi, nếu mẫu thân thật sự sinh bệnh, liền thử một lần tìm đến hắn - 'Tức Chết Diêm Vương', liệu thủ hồi xuân.

Chủ ý đã quyết, liền không hề tích tụ vấn đề này trong lòng, chậm rãi quan sát sự tình phát triển.

Lại cách 2 ngày, đến ngày 21 tháng chạp, Cố Thiên đã khỏe hơn nhiều.

Gần cuối năm, Ninh thị thân là chủ mẫu có rất nhiều chuyện cần bà phải xử lý, nhất thời không rảnh chăm sóc nàng. Cố Thiên dò xét không ra, liền đến thư phòng của phụ thân tìm sách xem, giết thời gian.

Trong ngoài thư phòng của Cố Cảnh Ngộ đều có người trông coi công văn, bình thường đều do gã sai vặt trông, tuyệt đối không cho người khác tự tiện tiến vào. Nhưng trong thư phòng chủ yếu dùng để giữ tàng thư, cũng không có quy tắc khắc nghiệt như vậy.

Cố Thiên ở giá sách tầng cao nhất chọn một quyển du ký, đang xem đến nhập thần, thỉnh thoảng một bàn tay đặt trên vai nàng.

Nàng tưởng phụ thân trở về, nên không ngừng xoay người, thiếu chút nữa đụng vào giá sách.

Đội cho tập trung nhìn lại, trước mắt không phải phụ thân, mà là thiếu niên nho nhỏ, cao hơn mình nửa cái đầu, ngũ quan cùng mình như một khuôn mẫu khác ra, khuôn mặt to hơn, hai má không thấy đồng tiền, ít đi sự mềm mại của nữ nhi, nhiều ra vài phần anh khí.

Đây là Cố Phong, vóc người chưa cao, còn tính trẻ con, vẫn chưa trưởng thành thiếu niên oai hùng như lần gặp cuối ở kiếp trước. Cũng vẫn chưa trở thành quan tam phẩm, Chỉ huy sứ giới giang, Cố Thiên nghĩ, bất luận tương lai của hắn có bao nhiêu thành tựu cũng không tốt đẹp bằng hắn đang ở trước mắt.

Cho dù sự kích động khi trọng sinh đã dần dần giảm đi, nàng vẫn là không nhịn được đỏ hốc mắt, ném sách trong tay đi, ôm bả vai Cố Phong, vô cùng thân thiết kêu lên:“Đồng Lâm, Đồng Lâm, người đã về rồi.”

Ai ngờ hắn gõ cái trán của nàng, hừ nói:“Đồng Lâm là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Xán Xán ngoan, gọi ca ca nào.”

Cố Phong sinh sau nàng thời gian nửa chén trà nhỏ, mà lúc nào cũng luôn tự xưng là huynh trưởng của nàng ở khắp nơi.

Cố Thiên bĩu môi trừng mắt, nhất thời xoa trán, cũng học ngữ khí của hắn:“Xán Xán là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Đồng Lâm ngoan, kêu tỷ tỷ.”

Nói xong không khỏi bật cười, nàng gần như đã quên mất, dù ai lớn ai nhỏ, khi bọn họ mười ba tuổi đã không còn tranh chấp nữa. Bởi vì mẫu thân mất, Cố Thiên bị di đón vào trong cung, mà Đồng Lâm thì bị đuổi về Vĩnh Chiêu hầu phủ ở kinh thành, được tổ phụ tự mình giáo dưỡng.

Chia lìa lâu ngày, tuy nói cảm tình không thay đổi, nhưng rốt cuộc sinh ra ngăn cách, không còn thân mật giống như khi còn bé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mật Thất U Âm

Thời gian như nước chảy, đào mất đã là tháng giêng.

Mỗi khi đến năm mới, các gia đình sang quý ở U châu phủ thi đua tổ chức yến hội, Cố Cảnh Ngộ đương nhiên không thể thiếu phần, Ninh thị cũng muốn giao thiệp cùng nhóm phu nhân quan gia, là vì trước khi Cố Thiên bị bệnh, không có một ngày không ra ngoài chơi đùa.

Khó được tháng giêng này có được mấy ngày rảnh rỗi, Cố Thiên thực sự lười nhác, nhưng nghĩ về chuyện của mẫu thân, lại ngủ không được, sớm thức dậy, đi thỉnh an Ninh thị.

Đi ra ngoài phòng, chỉ thấy sắc trời âm đạm, gió lạnh mang theo bông tuyết nhỏ vụn bay vào mặt, Cố Thiên sợ lạnh, nhanh tay sóc lại áo choàng trên người, mà Bích Lạc trở về phòng lấy lò sưởi tay đưa ra cho nàng cầm trong tay, lại lần nữa chỉnh lại quần áo choàng kín, chủ tớ hai người mới đi tới chỗ Ninh thị.

Cố gia ở U châu là sản nghiệp mà Cố Cảnh Ngộ đặt mua sau khi nhậm chức, ở đường Phước Long, cách nha môn khoảng 3 con phố. Trong nhà có vườn hoa đào đỏ như máu, mặc dù kém hơn khí khái ở Vĩnh Chiêu hầu phủ, nhưng cũng tương đương khả quan.

Bước vào đại môn, là tòa nhà có 9 phòng, dùng cho nam phó phục dịch, phòng bếp, phòng giặt giũ cũng đều thiết kế như thế.

Xuyên qua Nghi môn thứ hai là bước vào Tư đường, vẫn giữ làm ngoại viện như trước, cho Cố Cảnh Ngộ dùng làm thư phòng cùng tiếp khách.

Thứ 3 là Ngõ Đồng viện của vợ chồng Cố Cảnh Ngộ, vì trong viện có một gốc cây ngô đồng trăm năm mà đặt tên như thế. Nhà giữa có 5 gian, dùng cho vợ chồng Cố thị làm việc, đông sương phòng là nội thư phòng của Cố Cảnh Ngộ, tây sương phòng Ninh thị dùng cho tiếp khách.

2 viện phía đông bị khóa, phân biệt cấp cho Cố Tùng, Cố Phong ở lại. Hai người nay đều học ở lại trường thời gian dài, để yên tĩnh đọc sách ở thư viện Hàn Sơn, bình thường cũng đều ở tại trong thư viện, mười ngày mới một ngày nghỉ, rất ít ở nhà.

Tiếp theo thứ 4 còn lại là chỗ ở Cố Thiên, tên là Tĩnh Lam Tiểu Trúc, đồng dạng cùng Ngõ Đồng viện. Cố Thiên tuy là nữ tử, không cần lập công danh, nhưng thế gia quý nữ có tài học cũng là một chuyện yêu cầu cao không thua cho nam tử, Cố Cảnh Ngộ vì nàng mà mời lão sư dạy lễ nghi, nhạc, thư, họa, bởi vậy đồ vật trong thư phòng cùng cầm phòng đều lấy nghi lễ trong cung mà sử dụng.

Hoa viên Đồng Lâm của Tĩnh lam tiểu trúc, trong vườn loại có cây mai vàng, cũng có một hồ nước, trong hồ có nhiều loại hoa sen, đông ngắm hoa mai hạ thưởng thức hoa sen, lại thêm đình đài lầu các xây theo kiểu Giang Nam, không gì không tinh xảo, liền biến thành nội trạch lớn nhất.

Cuối cùng là dãy nhà sau có một cái khóa viện, khóa viện gọi là Tổ Tâm Trai, cho lão sư trong cung Vân Úy phu nhân của Cố Thiên ở lại, 3 gian dãy nhà sau phân chia cho nha hoàn thô sử sử dụng.

Cố Thiên đi qua núi giả, ngoài hành lang nghênh diện, gặp mặt Trịnh thị mang theo 1 hộp thức ăn.

Trịnh thị thấy nàng, cười tủm tỉm tiếp đón:“Thiên tiểu thư, vội tới thỉnh an phu nhân sao?”

Cố Thiên quy củ vén áo thi lễ, bộ dạng phục tùng cúi mắt đích đáp một tiếng dạ, gấp trên mặt Trịnh thị hơi kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ ra, hiện giờ Trịnh thị chỉ là quản sự nhỏ của phòng bếp ở Ngô đồng viện, còn không phải kẻ mẫu của mình đâu, nàng kính cẩn như vậy chẳng phải là chọc người chê cười.

Nói từ đầu, khi Cố gia mới tới U châu, hộ viện chỉ có 1 vài người thân cận để chiếu cố mọi người toàn là nha đầu là từ hầu phủ kinh thành mang đến, còn lại đều là người mới. Quản sự Cố gia làm việc cẩn thận, không có gì sai lầm, duy nhất chỉ là Cố Thiên cùng Ninh thị, mẹ con ăn không quen đồ ăn của đầu bếp mới, không đến 1 tháng đã thay đổi năm đầu bếp, nhưng cũng không thể vừa lòng.

Thật sự không phải đầu bếp không tốt, chính là người địa phương làm thức ăn Giang Nam, mùi vị ít nhiều kém một chút, người bình thường căn bản ăn không ra, lại gặp 2 mẹ con kén ăn. Cũng đều không phải là các nàng có ý định khó xử, chỉ vì mẹ con 2 người một là nữ nhi yêu của quốc công phủ, một người là đích trưởng tôn nữ của hầu phủ, đều là thuở nhỏ thiên kiều bách sủng lớn lên, nên chuyện ăn, mặc ở, đi lại chưa từng chịu nửa điểm ủy khuất, cho dù là người khoan dung, nhưng việc ăn uống cũng không thể chấp nhận được.

Cố Cảnh Ngô đành phải nhờ mọi người trong nha môn đề cử đầu bếp có thể nấu món ăn Giang Nam, không đến mấy ngày tìm kiếm, kiểm tra tay nghề, Trịnh Hoài Ân liền dẫn muội muội ruột là Trịnh thị đến.

Trịnh thị từng gả đến gia tộc lớn ở Ninh Ba, gia đạo nhà chồng sau đó sa sút, trượng phu lại chết sớm, cuộc sống không chỗ nào được như ý, vì thế mang theo nữ nhi sống nương nhờ huynh trưởng. Thê tử của Trịnh Hoài Ân là Ngô thị tính tình toán chỉ li, trượng phu giữ chức quan cứu phẩm, bổng lộc vốn thật là ít ỏi, trong nhà nhiều thêm hai người nên chi ra muốn gấp đôi, làm bà đau lòng không thôi. Huống hồ nữ nhi Trịnh thị dần dần lớn lên, ngày sau xuất giá cũng phải chuẩn bị đồ cưới, làm như thế nào cho chu toàn. Ngô thị không muốn ra số tiền này, vì thế hay làm khó dễ mẹ con Trịnh thị, đều ngóng trông hai người tự mình biết điều mà rời đi.

Trịnh Hoài Ân hơi có chút sợ vợ, nhưng lại không đành lòng cho muội muội chịu khổ phiêu bạt, vì thế nghĩ đến chuyện giới thiệu cho bà làm đầu bếp trong nhà người ta, vô luận như thế nào luôn bằng năng lực của mình để kiếm tiền, tránh bị Ngô thị khắt khe làm khó, lại tích góp vốn riêng, tương lai có đồ cưới cho nữ nhi.

Mẹ con Cố Thiên đối với tay nghề Trịnh thị thập phần vừa lòng, Ninh thị thường ở Ngô đồng, trong viện có phòng bếp nhỏ liền giao cho Trịnh thị quản lý.

Về phần sau khi Ninh thị qua đời, Trịnh thị làm như thế nào để trở thành kẻ thất của Cố Cảnh Ngô, chi tiết trong đó Cố Thiên cũng không rõ ràng, chỉ biết ông điều đi nơi khác khi hồi kinh thì dẫn theo mẹ con Trịnh thị cùng về, tổ chức việc vui ở kinh thành.

Cho nên Cố Thiên cũng không cảm thấy lạ, nàng đầu tiên là bị bệnh, sau này tuy nói tốt hơn, Ninh thị sợ nàng lại bị cảm lạnh, không cho phép nàng dễ dàng ra khỏi phòng, đến lễ mừng năm mới, Trịnh thị được mấy ngày nghỉ về nhà đoàn tụ cùng nữ nhi. Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên sau khi sống lại nhìn thấy Trịnh thị, bên bất giác làm ra thói quen cùng thái độ.

Sai lầm xảy ra, hồi hận cũng vô dụng, nàng đánh phải vội vàng, nói: “Trịnh ma ma, bà làm cái gì mới cho nương ta ăn vậy?” Vừa nói vừa không quên nhanh chóng nhìn chăm chăm vào hộp thức ăn kia, cũng may tuổi nàng còn nhỏ, cứ việc giả bộ ngây thơ, làm ra dạng tham ăn cũng không tính dọa người.

Trịnh thị nói: “Phu nhân sáng sớm nói trên người hơi mệt, ăn không biết ngon, liền làm mấy món khai vị ăn cùng cháo.”

Cố Thiên nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, ảm đạm u buồn cộng với lo lắng càng đen hơn cả thời tiết hôm nay.

Đi vào phòng trong, Cố Tùng cùng Cố Phong đã ở đây, đều ngay ngắn ngồi trên tháp ở gian ngoài cùng Ninh thị nói chuyện.

Cố Thiên không quan tâm bỏ nhào vào trong lòng Ninh thị, mang theo âm thanh khóc nỉ non làm nũng nói: “Nương, người làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào, để Xán Xán mời đại phu cho người.”

Ninh thị buồn cười nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy, chẳng qua chỉ đau đầu muốn ngủ, sợ là mấy ngày nay đi nhiều nhà nên mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Cố Thiên ngẩng đầu nhìn kỹ, gặp Ninh thị, sắc mặt hồng nhuận cũng không có chỗ nào không ổn, cuối cùng hơi chút yên tâm một ít, còn muốn nói thêm gì, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống.

Đội nha hoàn dọn xong cơm ở gian ngoài, 3 huynh muội bồi mẫu thân cùng nhau ăn sáng, Cố Tùng có hẹn thi đấu cùng bằng hữu liền rời đi trước, Cố Phong cùng Cố Thiên lại cùng Ninh thị nói một hồi.

Ra cửa, Cố Thiên đều nhú mày có tâm sự, xuống bậc thang Cố Phong đột nhiên trượt chân, chặt vật nằm trong tuyết.

“Ai, người sao thế này, đi đường cũng không biết sao?” Cố Thiên đi tới dìu hắn, mày càng nhăn hơn.

Cố Phong bị té cũng nửa thật nửa giả, thật sự là trượt chân, giả là do hắn tập võ, nên khi bị trượt căn bản hắn không đau, bắt quá vì nàng tâm tình không tốt, hắn không ngại bị chê cười, mà làm ra hạ sách này có ý xấu mặt để nàng vui vẻ.

Ai ngờ Cố Thiên hoàn toàn không cảm kích.

Cố Phong đứng lên, phui tuyết dính trên quần áo, nói thẳng: “Ta không sao, nhưng người đó, ở đâu ra cái vẻ mặt như đưa đám vậy.”

Cố Thiên nhìn hần, muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn trong phòng Ninh thị, liền kéo ống tay áo Cố Phong dẫn hần đến Tĩnh Lam Tiểu Trúc, đợi nha hoàn trong phòng lui ra hết, đem chuyện Ninh thị sinh bệnh nói thành ác mộng đêm qua kể cho hần nghe.

“Vì cái này?” Cố Phong cảm thấy không thể tin nổi, “Chỉ một giấc mộng mà thôi.”

“Nhưng sáng sớm nay nương liền bị bệnh, giống trong mộng như đúc.” Cố Thiên nói, “Trong mộng, người có thể cứu nương là đại phu kia, chúng ta cầu phụ thân phái người đem hần tìm về trước được không?”

Cố Phong lắc đầu nói: “Cha không tin quý thân, chỉ bằng một giấc mộng, ông sẽ không để ý đến ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thiên nhất thời suy sụp, nàng biết sẽ như thế mà.

Nàng bất đắc dĩ thở dài: “Vậy ngươi nói còn có thể làm sao bây giờ? Ta chỉ muốn được yên tâm chút thôi.”

Chỉ dựa vào 1 mình nàng, thật sự nghĩ không ra nếu không nói cho phụ thân nàng không có năng lực, biện pháp mời Tiêu Hạc Niên. Cố Phong bình thường hay hành tẩu nhiều ở bên ngoài, nhận thức nhiều người, mới muốn cùng hần thương lượng thử xem, dù sao một người kẻ ngăn hai người kẻ dài.

Cố Phong nói: “Biện pháp ta có. Không bằng chúng ta đánh cược, ta có thể giải quyết việc này cho ngươi, từ nay về sau ngươi ngoan ngoãn gọi ta là Tam ca.”

Cố Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới lúc này hần còn nhớ chuyện này.

Cố Phong thúc giục nàng: “Ai ai, không nói lời nào thì ta đi nhé, ta bận lắm, không thể cùng tiểu cô nương như ngươi nói chuyện phiếm.”

Nói xong lại len lén liếc mắt dò xét phản ứng của nàng, thấy nàng còn thất thần, trong đầu không ngừng nói thầm: Từ nhỏ đã cảm thấy nàng ngốc, không có việc gì thì cùng ông đây tranh lớn nhỏ cái gì. Tranh thắng thì thế nào, làm tỷ tỷ có cái gì tốt, mọi chuyện đều phải khiêm nhường, hầu hạ đệ đệ. Làm muội muội thì lại khác, phía trên có hai ca ca anh minh thần võ đem nàng cưng chiều ở trong lòng bàn tay, vậy còn muốn cái gì chứ. Cái gọi là có phúc không biết hưởng, trong đầu không biết tính toán, chính là cô nương ngốc trước mắt này.

Cố Thiên không biết hần muốn nói cái gì, do dự nói: “Trước tiên ngươi nói thử xem là biện pháp gì.”

Cố Phong đằng hắng một tiếng, nói: “Tới hội hoa đăng tết nguyên tiêu, bình thường cửa thành sẽ không đóng, khi xuất môn ngắm đèn tìm có là nha hoàn gã sai vặt lỗ mãng rồi đuổi về, thuê một chiếc xe ngựa, suốt đêm chạy ra khỏi thành, nếu như sắp xếp tốt, chờ mọi người phát hiện thì chúng ta đã đi được hơn trăm dặm.”

Cố Thiên kinh ngạc nói: “Chúng ta? Ta cũng đi?”

“Đương nhiên.”

Cố Phong một lòng muốn biểu hiện năng lực của mình, đương nhiên không thể thiếu Cố Thiên làm người xem, huống hồ hần cũng không cảm thấy mang theo nàng hay chỉ có 1 mình đâu khác nhau nhiều, huống hồ là nàng sẽ không cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa, đi sẽ chậm một chút. Nàng nói trong mộng, đại phu ở tại Nhâm Khâu, U châu cách Nhâm Khâu ba trăm dặm, nếu hần ra roi thúc ngựa, một ngày là đủ, còn ngồi xe ngựa đi thì mất hai ngày, nhiều nhất không quá ba ngày, vừa đi và về chỉ 5 ngày là đủ, quả thực không còn gì thoải mái dễ dàng hơn.

“Chỉ có 2 chúng ta thôi sao?” Cố Thiên lại hỏi.

Nàng rất kinh ngạc, không có ý gì khác, nhưng nghe vào trong tai Cố Phong liền biến thành không có tín nhiệm đối với hần. Thiếu niên 12 tuổi, đang là thời điểm hiếu thắng nhất, đương nhiên không cho phép người khác hoài nghi năng lực của mình.

“Như thế nào? Cảm thấy ta không bảo hộ được ngươi?” Hần hỏi, không đợi nàng trả lời, lại nói, “Chờ lúc này sang năm, có thể ta đã được vào đội thị vệ ở U châu, đó là sẽ được ra chiến trường giết giặc Thát, chút chuyện nhỏ nhặt này có là gì chứ.”

Nói xong còn hùng hồn đứng lên làm tư thế trung bình tấn, biểu hiện mình có võ công cao cường.

Cố Thiên càng giật mình: “Ngươi tính tháng sáu sẽ tham gia lựa chọn hộ vệ sao?”

Chuyện này và việc nàng biết đến không giống nhau.

Hần phải là mùa hè sang năm sẽ tham tuyển ở kinh thành mới đúng, sau đó trực tiếp vào Kim Ngô vệ, trở thành thân quân của hoàng đế. U châu vệ tuy nói thanh danh cực thịnh, nhưng đây chính là cấp dưới của Hàn Thác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đêm Kinh Hồn

“Thông minh!” Cổ Phong gật đầu, đối với nàng nói một chút liền thấu hiểu thì cảm thấy vừa lòng.

“Đến tháng sáu khi đó ngươi còn chưa đủ tuổi đâu?” Cổ Thiên nói.

Cổ Phong ngồi trở lại ghế, ngón trở gõ “cốc cốc” trên mặt bàn: “U châu vệ có một quy luật bất thành văn, nếu có chút năng lực xông trận giết địch, lại được quan tư phẩm tiền cử, sẽ đặc cách không hạn chế tuổi. Cái này gọi là không bám vào khuôn mẫu mà phân loại nhân tài.”

Cổ Thiên hỏi: “Ngươi tìm ai giúp?”

Cổ Phong đáp: “Đường huynh của Thiếu Thụ là Phùng Ki ở U châu vệ nhậm chức Thiêm sự tư phẩm, hẳn đã đáp ứng với ta sẽ tiến cử hai người hiền tài.”

Phùng Tân, Phùng Thiếu Thụ Cổ Thiên nhận thức, phụ thân hắn là Phùng Thanh Sơn cùng Cổ Cảnh Ngộ bạn học cùng trường, tình nghĩa thâm hậu.

Phùng Thanh Sơn ở Chiết Giang là phó sứ đề hình án sát, lấy thế tử là người có gia tộc lâu dài ở U châu. Sau khi Cổ gia đến, hai nhà lui tới thường xuyên, tháng 11 khi Cổ Tùng 16 tuổi cùng nữ nhi Phùng gia là Phùng Loan mười bốn tuổi định ra hôn sự, kết thành thân gia.

Có tầng quan hệ như vậy, Cổ Thiên cũng không ngoài ý muốn Phùng Ki sẽ cố giới thiệu Cổ Phong, làm nàng kinh ngạc là Cổ Phong lại có thể đầu quân dưới trướng của Tĩnh vương.

Di xưa nay đem Hàn Thác là cái đinh trong mắt, Cổ Thiên lại tận mắt thấy sự càn rỡ khi Hàn Thác trả thù, bất thường, nàng cũng không cho rằng Cổ Phong vào U châu vệ có thể được trọng dụng, triển khai kế hoạch lớn.

Cổ Phong thấy Cổ Thiên chậm chạp không nói, chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh trong suốt nhìn mình, tự động giải thích vì khâm phục mà nói không ra lời, nên đặc ý nói: “Không thể tưởng được đúng không, ta có nhiều phương pháp như vậy, không cần gia đình lo liệu, đã có thể tự lo lắng cho tiền đồ tương lai.”

Cổ Thiên nghe vậy, uyển chuyển nói: “Thật kinh ngạc, chỉ là vì sao không đọc nhiều sách thêm hai năm nữa rồi tính?”

Cổ Phong nói: “Ta cũng đâu có ý định đi thi khoa cử, thay vì ở lại trong thư viện hao phí thời gian, không bằng sớm ngày đi nhập ngũ, định thiên lập địa.”

Cổ Thiên lại khuyên: “Vậy cũng không vội, chậm thì hai năm nhiều nhất cũng không quá ba năm, phụ thân chắc chắn sẽ được triệu hồi vào kinh, đến lúc đó ngươi có khả năng đầu nhập quân binh trong kinh, nói không chừng còn có thể tiến vào cận vệ của hoàng đế, tiền đồ chẳng phải là tốt hơn sao?”

Cổ Phong xua tay: “Chuyện này ngươi sẽ không hiểu đâu. Ta là muốn học bản lĩnh thực thụ, tự làm nên sự nghiệp, nên đương nhiên phải chọn vào quân đội tinh tráng thiện chiến nhất. Cái này gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, kinh thành toàn kẻ khoe mẽ, bao nhiêu năm cũng chưa chân chính trải qua chiến trường, đi theo bọn họ có thể học được cái gì, lý luận suông, hay là xu nịnh cấp trên, lục đục với nhau?”

Nói đến đây, ngữ khí đúng là thập phần khinh thường. Nhưng mà tự xét trong lời nói không ổn, vội vàng ngậm miệng, ho nhẹ một tiếng: “Lời này ta chỉ nói với ngươi, tuyệt đối đừng nói cho người khác biết.”

Về tiến trình chức vị gì đó của nam nhân, Cổ Thiên quả thật không hiểu lắm, nên cũng không bình luận thêm nhiều. Nhưng sự tình liên quan đến người thân, lại không thể nào không đề ý tới, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Ngươi cùng phụ thân thương lượng qua chưa?”

Cổ Thiên không biết kiếp trước Cổ Phong có nguyện vọng này hay không, dù sao nàng chưa từng nghe hắn đề cập qua, có lẽ là sau khi cùng phụ thân thương nghị liền bị ngăn cản cũng không chừng.

Cổ Phong cùng nàng là thai song sinh, thuở nhỏ tâm ý tương thông, vừa mới đang đặc ý nhất thời, bất giác lúc này lại yên tĩnh, liền biết Cổ Thiên đang lo lắng chuyện gì, nói thẳng: “Yên tâm đi, Tĩnh vương mới không phải người bụng dạ hẹp hòi, dùng người không khách quan, nếu không uy danh của U châu vệ cũng sẽ không lan xa như vậy.”

Cổ Thiên cũng nói không kiêng kị: “Hắn dùng người như thế nào, ngươi nghe nói chẳng qua cũng chỉ là tin vìa hè, làm sao chính xác được.”

“Xa không cần phải nói, gần chỉ nói Thiếu Minh ca, Phùng gia cùng nhà chúng ta giao hảo đã 20 năm, nay lại kết thân, nếu Tĩnh vương kiêng kị này nọ, tháng 11 rồi phải tìm cơ đem hắn từ núi Cẩm Cô trở về gặp, đầu thế nào để cho hắn lập được chiến công, lại cùng vào kinh phong thưởng thăng quan.”

Cổ Phong càng nói càng có hưng trí, nói thao thao bất tuyệt liền đứng lên.

“Hơn nữa, Tĩnh vương cũng là kỳ tài ngút trời, hắn 8 tuổi lên chiến trường, mười hai tuổi khi đã cầm binh làm chủ soái đánh thắng trận đầu, mười sáu tuổi đến U châu liền đóng quân đến nay, tám năm nay bách chiến bách thắng, đem biên giới đại Ân tầng tầng bảo vệ, đem non sông tiền triều bị Thất tử Mông Cổ chiếm đóng thu hồi từng cái. Nếu ta muốn đi đánh giặc, vậy thì phải đi theo người như vậy, tài năng mới có tiền đồ.”

Cổ Phong nói đến khát nước, liền dừng lại uống vài hớp trà, lại dặn dò nói: “Chuyện này tự ta tìm cơ hội nói cùng cha, ngươi đừng để lộ ra trước. Chuyện ngày đó ta sẽ an bài sẵn, ngươi không cần lo lắng bất cứ gì, đến lúc đó nghe ta sẽ thành công.”

Dứt lời, bỏ chén trà xanh xuống rồi đứng dậy rời đi.

Cố Thiên vẫn còn nhìn theo bóng dáng hần mà ngẩn người, nàng cũng không biết Cố Phong đối với Hàn Thác sùng bái như vậy, quả thực trở thành thần tượng. Chỉ là nàng không rõ, một khi đã như vậy, khi Hàn Thác công thành, vì sao hần còn muốn tử thủ cửa thành, lấy thân hi sinh vì nước, trực tiếp mở rộng cửa thành, quy hàng tân chủ chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Và như thế, Cố Thiên đột nhiên sửa lại ý tưởng, không hề cho rằng Cố Phong tiến vào U châu vệ có gì không tốt, ít nhất hần sẽ không cùng Hàn Thác đối lập, cũng sẽ không bị giết chết.

Việc của triều đình, nàng căn bản không có khả năng nhúng tay, thì làm gì có năng lực gì thay đổi.

Cũng không thể viết thư cho di, nói cái đình trong mắt bà năm năm sau sẽ khởi binh mưu phản, nhắc bà tiền thù hạ vi cường. Cố Thiên nghĩ đến bộ dáng uy nghiêm của Ninh hoàng hậu xưa nay, chỉ sợ nếu mình thực sự làm như vậy, di chẳng những không tin, còn có thể phái ma ma giáo đường trong kinh thành tới, giám thị nàng từ lời ăn tiếng nói, việc làm phải thận trọng, không được hồ nháo.

Bất quá, việc này dù sao cũng còn xa, việc cấp bách trước mắt, vẫn là chứng bệnh của Ninh thị.

Ngày mười lăm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, đồng thời cũng là sinh nhật 13 tuổi tỷ đệ Cố Thiên Cố Phong.

Hai người họ tuổi không lớn cũng không nhỏ, tất nhiên là sẽ không làm tiệc lớn mời tân khách, chỉ mời những bạn tốt tề tụ. Xưa nay, nam nữ bảy tuổi đều không ngồi chung một chỗ, bởi vậy Cố Phong đi thư viện Hàn Sơn ở tư đường lui tới luận thơ luận võ, Cố Thiên cùng bạn khuê nữ ở trong vườn hoa thưởng mai.

Tối buổi chiều, khách lạ rời đi, đều là gia yến, không cần nói tí mĩ.

Thọ tính luôn có đặc quyền, Cố Phong là nam nhi thì không nói, thân là nữ tử Cố Thiên cũng có đặc quyền suốt ngày hôm nay, có thể thuận lợi xuất môn, ở kinh thành thì chưa bao giờ vắng hội đèn lồng, đi tới U châu cũng không ngoại lệ.

Cố Thiên dựa vào trước đó thương lượng xong, lấy có rút khăn tay, phái Bích Lạc quay về đi tìm, chính mình ngồi nghỉ ở cửa hàng văn chương quen biết chờ nàng ấy quay lại.

Bích Lạc chân trước mới bước ra đầu phố, sau lưng Cố Thiên liền chui vào hậu viện của cửa hàng, Cố Phong đã đến từ sớm, đem một bộ nam trang kều nàng thay. Cố Thiên theo lời cải trang, sau đó liền đi theo Cố Phong leo lên xe ngựa đã mượn từ sáng sớm.

Trên xe không có người khác, Cố Thiên ngồi ở bên trong xe, Cố Phong đánh xe, ra khỏi Vĩnh Định môn, bất chấp gió tuyết, một đường đi thẳng về hướng nam, thuận lợi chạy được 40 dặm.

Cố Phong ở kinh thành là thư đồng của Thất hoàng tử, mùa thu hàng năm đều cùng Thất hoàng tử làm bạn ngự giá đi tới bãi săn, sau khi đến U châu cũng cùng bạn hữu lên núi săn thú.

Tất nhiên là người có kinh nghiệm phong phú, hần đem chuyện hai người xuất hành đều an bài chu đáo thoải đáng, tỷ như trước tiên chuẩn bị tìm đường đi, còn ở trong xe ngựa có sẵn tấm chăn da cừu thật dày, để cạnh thảm lông dê là lò sưởi tay, để Cố Thiên sưởi ấm.

Bất quá, dù kế hoạch chu toàn cũng không thể phòng ngừa được chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Trên đường cứ mỗi hai mươi dặm sẽ có 1 dịch quán, kế hoạch của bọn họ suốt đêm chạy đi, cũng không tính dừng chân lại, nhưng qua trạm dịch thứ 2, sau khi đi qua khoảng 2 dặm liền gặp vấn đề nan giải.

Con đường lúc này chia ra làm ba hướng, bên đường không có biển báo, nửa đêm cũng không người khác để hỏi thăm.

Cố Phong đành phải giục ngựa đi vòng vèo, trở lại dịch quán hỏi đường.

Tới khi đến đã là nửa đêm, Cố Phong bảo Cố Thiên chờ ở trong xe, tự mình đi vào trong dịch quán hỏi.

Đi tới trong viện, cùng một thiếu niên áo lam gặp thoáng qua, trong tay thiếu niên giơ cao cây gậy trúc, trên gậy treo dây pháo dài đồ thăm.

Lúc ấy Cố Phong cũng không để ý lâu, nhưng khi hần hỏi thăm đường với tạp dịch trong quán xong, đi ra, thì xe ngựa ở bên ngoài lại không thấy bóng dáng.

Cố Phong hết hồn, bắt lấy thiếu niên đốt pháo đứng bên cạnh hỏi: “Người đến gần xe ngựa của ta sao?”

Thiếu niên hắc hắc cười không ngừng: “Chạy rồi! Con ngựa kia nhát gan quá đi, nghe hai tiếng pháo liền co chân chạy, ha ha ha.....”

Tiếng cười im bặt, Cố Phong vung quyền đánh ngã hần lăn quay ra đất.

Lòng nóng như lửa đốt, hần rút cuộc bất chấp cái gì gọi là lễ phép, đi ra chuồng ngựa bắt 1 con cũng không biết của ai, phi thân lên ngựa, chạy như điên đuổi theo.

Chương 5: Chương 4.2

Con ngựa trên xe của hắn ngàn chọn một có tiếng cả ngày chạy cả ngàn dặm, làm sao một con ngựa tùy tiện khác có thể đuổi theo được.

Đến ngã ba đường, Cố Phong nhìn xuống dưới, muốn từ bánh xe để lại nhìn ra xe ngựa đi hướng nào, nhưng tuyết rơi quá lớn, một lát tuyết đọng liền đem dấu vết che giấu không còn một mảnh, đúng là cái gì đều nhìn không ra.

Cố Phong không có biện pháp nữa, hắn chưa bao giờ chịu qua chờ đợi suy sụp, lo lắng, phần uất, tự trách, luống cuống, đủ loại cảm xúc cùng nhau xông tới, bỗng dưng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hét lên đau đớn.

Cố Thiên giờ phút này có thể nói rất can đảm.

Khi con ngựa chấn kinh liều lĩnh dốc toàn lực chạy đi, xe ngựa một đường cuồn cuộn điên không dừng, Cố Thiên căn bản không thể không được thân thể của mình, bị hung hăng đánh lên vách tường xe.

Nàng cảm thấy ớn lạnh là nên xuống xe, nhưng căn bản không thể đi xuống, ngồi ở trong xe, lại lo lắng hãi hùng, không biết được khi nào sẽ bị tung ra ngoài xe, đến lúc đó cho dù không tan xương nát thịt, cũng phải đứt tay đứt chân, hoàn toàn thay đổi.

Đang không biết phải nên làm như thế nào, xe đột nhiên dừng lại, Cố Thiên không kịp nghĩ, lập tức ôm lò sưởi tay nhảy xuống xe ngựa.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay xuống, gió lạnh gào thét quất ở trên mặt, đau như dao cắt.

Xuống xe, tình cảnh tựa hồ cũng không tốt hơn, nhưng con ngựa tuyệt đối không biết điều, không đợi nàng kịp ra quyết định đổi ý, giằng trước liền triển khai bốn vó lại chạy đi, nhanh như chớp biến mất vô tung, chỉ để lại Cố Thiên cô đơn lẻ loi một mình.

Nàng nương theo phản quang trên lớp tuyết đọng đánh giá bốn phía, trừ bỏ trắng xóa một mảnh thì không có cái khác.

Cố Thiên hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, nước mắt ào ào chảy ra, di chứng bị kinh hách cũng hiển hiện ra, cả người run run, tay chân như nhũn ra, đứng thẳng không được, bùm một tiếng ngã ngồi ở trong tuyết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng khóc đủ, đột nhiên ý thức được không thể ngồi chờ chết, muốn đứng lên, mới phát hiện thân thể sớm đông cứng, không thể động đậy.

Tuyết ngừng lại, trong bầu trời đêm đen như mực dâng lên một vòng sáng ánh của trăng tròn.

Không có vì sao nào gia nhập, lò sưởi trên tay dần dần nguội đi, nguồn nhiệt duy nhất không còn, chỉ còn lại 1 thân bị rét lạnh.

Xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, Cố Thiên chuyển động chiếc cổ cứng ngắc, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lẹ, chỉ thấy một người một con ngựa đang đi tới, khoảng cách không rõ.

Đối phương có lẽ vốn không hề thấy nàng.

Hy vọng thất bại, Cố Thiên gục đầu xuống, vẫn là tư thế ngồi ôm chân.

Đại khái hôm nay mình sẽ phải bị đông lạnh chết ở trong này, chỉ là không biết lúc nào mình là sẽ chết, bước trên đường hoàng tuyền, hay khi vừa mở mắt liền trở lại Phượng Nghi cung, phát hiện cái gọi là trọng sinh chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng viễn vông.

Khi đang suy nghĩ miên man, tiếng vó ngựa lại vang lên nữa, cho đến khi có người dừng lại trước nàng.

Cố Thiên mờ mịt ngẩng đầu.

Trên thân ngựa trắng có một người, một thân áo khoác hồ cừu bay ở trong gió, đầu đội bạch ngọc quan, gương mặt thanh nhã, đẹp như một thiên tiên, không phải Tinh vương Hàn Thác thì còn có thể là ai.

Tình cảnh này, trong lòng Cố Thiên một mảnh lung tung, nói không rõ rốt cuộc cảm thụ ra sao, hốc mắt nóng lên, lệ vừa mới ngừng liền muốn chảy xuống.

Hàn Thác ngồi ở lưng ngựa, đôi mắt phượng sắc bén như lửa, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu rồi mới cất tiếng nói: “Cố Thiên?”

Tuy chỉ hai chữ, ngữ khí lại tràn đầy do dự kinh ngạc.

Cố Thiên hoảng hốt.

Hắn làm sao có thể nhận thức được nàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cố Nhân Tâm

Chẳng lẽ hắn cũng giống như nàng?

Ý niệm trong đầu nhảy ra, ngay cả Cố Thiên cũng tự cảm thấy vớ vẩn.

Loại chuyện thần kì khó có thể tưởng tượng được như thế này, xuất hiện một chuyện đã là kỳ tích, không thể giống như hội ngắm đèn đoán đồ đèn, mỗi người đều có phần, cơ hội chỉ có một.

Hướng chỉ trí nhớ cuối cùng của nàng, hắn đang khiển trách ngự y, thanh âm to lớn, trung khí mùi phẫn, thân thể khoẻ mạnh, sợ là sống thêm năm mười năm không hề có vấn đề, thì làm sao có thể giống mình, chết sớm rồi trọng sinh.

Nhưng, nếu không như thế, còn có lý do gì có thể giải thích hắn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng?

Hắn rời kinh đã tám năm, mỗi hai năm mới vào kinh yết kiến một lần. Nàng ở kinh từ nhỏ, tháng 9 năm mới theo cha tới U châu, còn hắn lĩnh quân bên ngoài chống lại Thất Đát xâm nhập, chiến sự đại thắng cho đến tháng chạp, sau đó hắn liền vào kinh rồi bị bắt giữ, vẫn chưa về.

Bọn họ chưa từng có, cũng không có cơ hội chạm mặt.

Đa nghi xoay quanh trong lòng cũng không có được đáp án, không bằng đề hỏi rõ ràng mới hiểu được.

“Sao ngài lại biết được ta?”

Nàng hỏi.

“Vì sao ngươi lại ở chỗ này?”

Hắn cũng hỏi.

Hai người đồng thời cất tiếng hỏi, nói xong nhìn nhau cười, nàng xấu hổ, hắn thập phần hào hiệp.

Hàn Thác xoay người xuống ngựa, đến gần, ngồi xổm trước người Cố Thiên trước nhìn thẳng nàng: “Thu hoạch vụ mùa của ba năm trước, ta đã gặp đệ đệ của ngươi.”

Thì ra là thế.

Trái tim treo cao của Cố Thiên bùm một tiếng trở xuống bụng, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì sự miễn cưỡng đa nghi mới vừa rồi, đột nhiên nhớ tới chính mình lúc này mặc nam trang, cái chày cái cối nói: “Sao ngài lại biết ta là Cố Thiên, mà không phải Đồng Lâm?”

Hàn Thác cười nhạo: “Bốn vương chẳng lẽ còn có thể không phân biệt được trống mái?”

Bất luận kiếp trước kiếp này, cùng hắn tranh luận, nàng chưa bao giờ thắng nổi.

Thần sắc Cố Thiên ngưng ngừng, bên tai lại nghe hắn hòa nhã nói: “Ta là Hàn Thác.”

Hắn giới thiệu bản thân, nàng nên đáp lại như thế nào đây?

Cố Thiên của mười ba tuổi hiện giờ, cũng không từng gặp qua Hàn Thác một lần nào nên không thể biết gì về hắn.

Nhưng mà hôn đã sống quá mười tám tuổi, đã từng cùng hắn làm chuyện nam nữ thân mật nhất, sau đó lại chết đi ở trong ngực hắn. Cho dù nàng đối với Hàn Thác không có tình cảm chân chính của vợ chồng, nhưng cũng rất khó điều chỉnh thái độ khi đối mặt như một người xa lạ.

Hàn Thác phát hiện trong mắt của Cố Thiên tràn đầy đề phòng, nên đưa tay từ trong lòng lấy ra một vật, để ở trước mặt nàng.

“Ngươi không nhận biết ta, bắt quá, ta nghĩ ngươi nhất định nhận được nó.”

Đó là một khối điển hoàng ngọc bội, ấm áp, khắc hình rồng, vị trí long nhãn khảm hai viên kim thủy bồ đề sáng lóng lánh.

Đây là tín vật của hoàng tử, mỗi một người con của Nguyên Đồng đế đều có một khối, đều dùng điển hoàng ngọc thượng đẳng nhất chế thành, điểm khác nhau duy nhất đó chính là bảo thạch dùng để điểm long nhãn trên ngọc bội. Khối ngọc bội của Hàn Khải là hồng bảo ngọc, mà Thái tử Hàn Lỗi là ngọc lục bảo.

Hàn Thác trả lời vấn đề của nàng, bằng phẳng tỉ mỉ xác thực.

Đối với vấn đề của hắn, Cố Thiên lại thấy khó có thể mở miệng.

Nàng cắn răng một cái, lầm bầm nói: “Ồ ngoài dịch quán ngựa bị kinh hách, lúc ấy trên xe chỉ có một mình ta.....”

Hắn đã hiểu được, hỏi: “Là dịch quán nào? Ta sẽ đưa người trở về.”

Cố Thiên lắc đầu, nàng ngưng ngưng, Cố Phong nói nàng cái gì cũng không cần quan tâm, tất cả mọi chuyện đã có hắn, nàng cũng thực sự không để ý tới, trừ biết mình đi ra khỏi U Châu, đi về hướng Nhâm Khâu, thì những chuyện khác lại hoàn toàn không hề biết gì, đàn độn ở đây, nói ra chẳng phải là có cơ chọc người chê cười.

Hàn Thác lại thông hiểu ý người khác hơn nàng nghĩ, hoàn toàn không hề chế nhạo, chỉ nói: “Trời giá rét đông lạnh, không nên ở lâu, ba dặm phía trước có một thôn trấn, ta mang người đến đó ở tạm trước.”

Vừa nói, vừa đứng dậy đi trở về bạch mã, “Chỉ là phải ủy khuất người phải ngồi cùng chung con ngựa với ta rồi.”

Nói xong, thấy Cố Thiên vẫn ngồi ở tại chỗ, không hề có chút ý định muốn nhúc nhích, nghĩ rằng nàng không muốn, nên cất lời khuyên: “Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá việc gấp phải tùy cơ ứng biến, nói ra thì tuổi người vẫn còn quá nhỏ, không cần quá mức câu nệ.”

Kỳ thật tuyệt đối không tính nhỏ, ở Đại Ân, nữ tử mười ba tuổi xuất giá cũng không hiếm thấy. Cố Thiên xuất thân tốt, thuở nhỏ điều dưỡng thoả đáng, mười hai tuổi đã có quý thủy, thân hình cũng cao lên, trước ngực cũng hở ra hai viên bánh bao, nghiêm nhiên mọt mà có bộ dáng yếu điệu của cô gái.

Đối mặt với Hàn Thác, Cố Thiên sợ không phải nam nữ thân cận, dù sao đòi trước chuyện thân cận hơn thì cũng đã làm không chỉ một lần.

Nàng chỉ là không muốn cùng hắn có liên quan.

(Theo lịch sự thì nam khi gặp nữ nên gọi là cô nương nhưng xưng ta. Tuy nhiên ở đây mình để nam 9 gọi là ta - người. Bởi theo bối phận thì nam 9 chỉ coi nữ 9 lúc này như trẻ con.)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 5.2

Cố Thiên tâm tư đơn giản, dĩ cùng hai vị biểu huynh là thân nhân, nàng đương nhiên quy tâm cho bọn họ, Ninh hoàng hậu không thích hắn, nàng cho dù không chán ghét cũng không muốn nhiều tiếp xúc. Huống chi, từ sau khi nàng biết chuyện cho đến nay, bọn họ cùng Hàn Thác đã là nhâm cừ đại hận không thể bỏ qua.

Nếu có thể, Cố Thiên đương nhiên muốn cự tuyệt hắn, nhưng trước mắt không có biện pháp khác, bản đồ cùng ngân lượng tất cả ở trên người Cố Phong, tự nàng đi không được, cho dù nàng gặp may, cho nàng đi tới Nhâm Khâu, không có bản đồ nàng cũng không vào được thành.

Nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ở chỗ này chờ chết, hai là cùng Hàn Thác đồng hành.

Nàng còn không muốn chết, cho nên chỉ có lựa chọn về sau.

“Ta..... Đông cứng, không đứng lên được.” Nàng ngáp ngừng, thanh âm như muỗi kêu.

Nhưng hắn lại nghe rõ ràng, nói một tiếng “Đường đột”, ngồi lui về sau đem nàng bế lên đưa lên lưng ngựa.

Lò sưởi tay được khảm ngọc lưu ly rơi xuống, lăn ở trong tuyết, Hàn Thác thấy, lắc đầu cười khẽ, nhặt lên đến giao vào trong tay nàng.

Hắn thoãn thoắt nhảy lên ngựa, ngồi ở phía sau Cố Thiên, hai tay cầm cương, giục ngựa chạy đi.

Hắn không phải vì gặp người hoạn nạn mà làm chuyện xấu, hai tay đặt 2 bên cạnh nàng cũng cần thận tạo ra khoảng cách, nhưng ngồi ngựa xóc nảy, khó tránh khỏi thỉnh thoảng đụng vào. Mỗi khi hai người đụng nhau, nhiệt trên người hắn xuyên thấu qua lớp quần áo, truyền lại tới da thịt bên trong của nàng.

bỗng nhiên lại hết lạnh, rất ấm áp, nhưng hơi chút thần thờ.

Trên suốt đoạn đường đi, rõ ràng không có người qua lại, tình cảm ái muội hàm xúc như nước bốc hơi, như tơ trời bao bọc, quanh quẩn không ngừng.

Tiểu nhị mang theo hai chậu nước nóng mới vào trong phòng, đi ra sau bình phong đổ vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, hơi nóng bốc hơi lên nghi ngút.

Trong góc phòng có đốt lò than, Cổ Thiên ghé vào gần đó sưởi ấm, tay chân cứng ngắc sớm được sưởi ấm rất dễ chịu.

Nàng cảm thấy mỹ mãn, từ trên ghế dài đứng dậy, dò xét nhìn Hàn Thác 1 cái, mặc dù không lên tiếng, nhưng ý đã thể hiện rõ rằng mình có chuyện muốn nói.

Hàn Thác đang ngồi trước bàn uống trà nóng, đối với động tác của nàng làm như chưa thấy, vững như Thái Sơn, không có động tác.

Cổ Thiên lại dò xét hần, liếc mắt một cái, thấy hần vẫn không có phản ứng, lại ngượng ngùng nói thẳng với nam nhân này, rằng mình muốn tắm rửa, chỉ nói: “Vương gia, nước tắm đã chuẩn bị xong, đa tạ Vương gia.”

Hàn Thác đang cầm chén trà, nói với nàng: “Đi thôi, ngâm lâu một chút để xua tan hàn khí.”

Dứt lời thì hần vẫn ngồi, cầm bình trà lên đổ thêm nước trà vào chén, tiếp tục uống trà.

Tiểu điểm son thôn, nước trà thô, hần uống như rất thích ý, động tác tao nhã, tư thái nhẹ nhàng, tựa như Thần Quân nhẹ nhàng trong bức họa.

Cổ Thiên không có tâm thương thức, thấy hần không hề có chút ý gì gọi là muốn tránh đi, cắn cắn môi, nâng ngón tay hướng về phía cửa nói: “Thỉnh Vương gia trở về phòng đi.”

“Hửm?” Hần nghiêm mặt nói, “Bỏn vương chỉ muốn một gian phòng.”

Thấy nàng tròn tròn mắt, thờ hần hần xoắn 2 tay áo, trong lòng buồn cười, vẫn nghiêm trang tiếp tục nói: “Bình Xuyên trấn ở U châu phủ là địa hạ hạt của châu huyện Lương Hương, ranh giới Cổ An cùng Trác Châu không ai quản lý, nên có nhiều thổ phỉ. Trên trấn mỗi người đều có thể là bọn cướp đường, nhà nhà có thể đều là hắc điểm. Ta không có ý định muốn bắt nạt ngươi, nhưng chỉ sợ ta chân trước rồi đi, sau lưng ngươi liền bị người khác bắt làm áp trại phu nhân.”

Cổ Thiên bị hần dọa, phiền não bất an dậm chân một cái, tức hần vì sao đem mình mang đến địa phương này, thử thăm dò: “Không có việc gì, nơi này là đất phong của Vương gia.”

Hàn Thác cười cười: “Thì tính sao? Cường long không áp đảo được địa đầu xà. Huống hồ ta không mang hộ vệ, một thân một mình, nếu có người hủy thì diệt tích, dù cho trăm vạn hùng binh tiến đến san bằng trấn này cũng không cứu được, vẫn là cẩn thận tốt hơn.”

Hần không nói khi nàng sẽ không cảm thấy, đường đường là Vương gia, xuất môn đi ra ngoài, đừng nói hộ vệ, thậm chí ngay cả 1 tùy tùng đều không có, nói mà không có chút ép buộc nào, quả nhiên là tâm tư già dối, khó có thể nắm bắt được.

Nhưng giận thì giận, lúc này cho dù Hàn Thác muốn đi, Cổ Thiên cũng không dám cho hần rời đi.

Nàng nhìn tắm bình phong rất đối bình thường bất quá có 4 phiến gỗ, được bọc lấy bằng vải sa màu xanh biếc, năng lực che đậy thật sự hữu hạn, lò mờ có thể đem hình dạng bồn tắm miêu tả ra, nghĩ đến khi mình trở ra cũng giống nhau.

Hàn Thác nhìn theo ánh mắt nàng, bỗng sắc mặt đứng lên, thấp phàn quân từ bối rồi xoay người: “Như vậy được chưa? Yên tâm đi, bỏn vương sẽ không nhìn lên.”

Cổ Thiên bất đắc dĩ, do dự đi thông thả đến mặt sau bình phong, đem từng món quần áo cởi ra, khoát lên bình phong, làm cho bóng dáng của mình có chút bị ngăn trở, nàng cuối cùng cũng yên lòng, thế này mới bước vào trong bồn.

Nước thật ấm, thích hợp cho nàng ngâm khi bị đông lạnh cả người lẫn tâm, ngâm trong nước, tay chân đều ấm áp mạnh máu lưu thông, nàng tựa vào thành bồn, thoải mái thờ dài một hơi.

Đêm khuya vắng vẻ, tiếng nước liêu nhân, dù cho Hàn Thác tự chủ hơn người, cũng khó ức chế tâm ý bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Ma xui quỷ khiến, hần mở miệng: “Quần áo của ngươi cũng ướt sao? Lúc này chậu than đang cháy lớn, ta sẽ giúp hong khô.”

Cổ Thiên bị nhiệt khí nóng làm cho buồn ngủ, lời nói của hần, nàng mới đầu không có nghe rõ ràng, tùy ý trả lời một tiếng. Sau đó nghe được tiếng vang, bỗng dưng phản ứng lại, kêu sợ hãi: “Không muốn không muốn!”

Nàng ở khuê phòng được nuông chiều, chưa tập qua võ, không hiểu nghe âm đoán chỗ, chỉ cảm thấy tiếng bước chân càng gần làm loạn lòng người.

“Đừng đụng vào quần áo của ta!” Nàng hoảng loạn quần bách, vội vàng đứng dậy, cánh tay túm chặt quần áo trên bình thượng, sợ chậm một bước bị hần đoạt đi, đem sự che đậy mà nàng cố ý làm ra lấy đi.

Tàng đá chuyên để dưới bồn tắm, để dễ trượt bồn, Cổ Thiên dưới chân sử dụng nhiều lực, bồn liền trượt về phía sau rất xa.

Nàng không hề phòng, người liền nghiêng qua một bên, lực đạo mười phần hung mãnh, quần áo thật ra còn cầm đủ, thậm chí túm lòi xuống dưới, thế ngã lúc này đã hoàn toàn không có điểm dừng, chỉ nghe “Loảng xoảng” Một tiếng, một bóng người nho nhỏ theo bình phong kia cùng nhau ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sầu Triền Miên

Ngày đông rét lạnh, trừ bỏ đồ lót trên người, còn lại quần áo đều đã cởi ra, có chúng nó rơi xuống trước, Cố Thiên té thật không đau mấy, hơn nữa vận khí tốt, không bị bình giá đè lên, bởi vậy cũng không chịu thương tích gì.

Bất quá, kinh hách thật đúng là không nhỏ.

Nàng mờ mịt quỳ rạp trên đất, đang cùng Hàn Thác bốn mắt nhìn nhau.

Hắn đứng đối diện với chậu than, cầm trên tay là áo choàng lông cừu của nàng khi vừa vào nhà liền cởi để trên khối gỗ trên bàn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, giống như hoàn toàn không thể lý giải vì cái gì đang tắm êm đẹp đột nhiên từ phía sau bình phong ngã ra, hơn nữa không ngờ có lực phá hoại cùng với tư thế vô cùng chật vật.

Rốt cuộc vẫn là có kinh nghiệm thống soái sa trường lâu năm, Hàn Thác rất nhanh phản ứng lại, giờ phút này không phải thời cơ nhìn chăm chăm nàng. Hắn quay đầu, dúi gạt mình nhắm hai mắt, một khối kiêu ngạo ôn nhu của nữ nhân đã khắc trong đầu, quên đi không được.

Cố Thiên trước đây hiếm khi có lần lưu tâm như vậy, không đem quần áo cởi hết.

Xanh nhạt thêu hải đường đỏ thắm trên vùng ngực trắng nõn càng nổi bật cùng quần vải bông màu vàng nhạt chỉ có thể che chút xíu mấy chỗ trọng yếu, chân cùng với phần lớn da thịt tất cả đều lộ lồ bên ngoài, sau khi tắm xong, càng thêm trắng nõn mê hoặc người.

Nàng giật mình ngốc chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, mới hiểu được chuyện gì, trước mắt vì chính mình hiểu sai ý tạo thành hoàn cảnh bây giờ, nam nhân kia được xem hết hoàn toàn không sót lại chút gì.

Nữ hài tử vốn da mặt mỏng, mắt mặt đã làm cho nàng khó xử, nay bị úy khuất lớn lại không được khiêu nại, tựa hồ chỉ có nước mắt mới thoải mái hãm hực trong lòng.

Cố Thiên nức nở nuốt nước mắt, giống như thú nhỏ bị thương, thê lương bất lực.

Hàn Thác nghe vào trong tai, lòng cũng không đành, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng khóc, ta cái gì cũng chưa thấy.”

Hắn cho rằng nàng có thể lý giải, chuyện đêm nay nếu bị người khác biết, nói đến cùng bị thua thiệt chính là Cố Thiên. Bởi vì chuyện này, nàng phải gả hắn. Mà hắn không chỉ không hề có tổn thất, còn có được mỹ nhân như hoa, cùng với thể lực sau lưng nàng. Tổ tiên Vĩnh Chiêu hầu dựa vào quân công phong tước, truyền thừa 3 đời càng hiển hách, bá phụ Cố Thiên khi nhậm chức hữu quân đô đốc, quan nhất phẩm, phụ thân nàng hiện nay mặc dù làm quan ở ngoài kinh thành, nhưng không quá ba năm chắc chắn hồi kinh, đến lúc đó cơ hội chấp chương hộ bộ rất lớn, Cố gia cùng thế hệ với nàng có ba nam nhi, tuy rằng chưa xuất sĩ, cũng đều ngọc thụ lâm phong tài trí hơn người, sớm hay muộn sẽ trở nên thành tựu hơn người.

Hàn Thác cũng không nhu nhược trước khí thế người khác, bất quá, một hầu phủ anh kiệt, nếu thực sự cùng hắn kết thân, thì vị ngồi trên ghế phượng cao cao kia, di ruột của Cố Thiên là Ninh hoàng hậu trong lòng tất nhiên ngọt ngào.

Cho nên, Cố Thiên phải cùng hắn có ăn ý, cho rằng cái gì đều không hề xảy ra, đối nàng chỉ có tốt chứ không hề xấu. Huống hồ, vốn cũng không hề phát sinh cái gì, chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

Gặp chuyện thì phải linh hoạt, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Cố Thiên nghe xong lời hắn nói, chẳng những không trấn an được, ngược lại càng thêm khó chịu.

Nhìn chính là nhìn, ngoài miệng nói không thì có thể cho rằng không có sao, gạt được người khác không lừa được chính mình. Hắn là người xấu xa, lại không chịu thừa nhận nhìn nàng. Nàng mắt trong sạch, hắn cũng không chịu trách nhiệm. Nhưng cho dù hắn nguyện ý cưới, nàng cũng không muốn gả. Nàng vô cùng cực khổ trốn nhà nấp, là vì cứu nương, không cho người nhà lại khổ đau vì sinh lý tử biệt mả. Nàng sống lại một lần, cũng không phải vì muốn rơi vào ma chướng của hắn. Nhưng tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này?

Cố Thiên không ngu ngốc, chỉ là chưa từng trải qua sự đời, lại là người tích cực không tự hãm mình trong khổ cực, nhưng đang sầu não vì không biết làm sao thu quần áo đang tán loạn dưới đất.

Hàn Thác liếc mắt thấy, nhin không được nói: “Mau đứng lên đi, dưới đất lạnh, mặc quần áo ướt sũng cũng không tốt, coi chừng sinh bệnh.”

Cái gì cũng chưa thấy sao biết nàng bị ướt, lại còn biết quần áo nàng ướt, đã vậy còn biết nàng ngồi dưới đất.

Cố Thiên hôm nay luân phiên bị xấu hổ, đến lúc này đã muốn không chịu nổi, gào khóc, cơ hồ hồng mắt.

Hàn Thác thập phần bất đắc dĩ, trước đó hắn nói nàng tuổi còn nhỏ, chẳng qua là tìm một cái có thích hợp cho hai người, trước mắt xem ra nàng quả thật vẫn là một cô bé chưa lớn, thích khóc nhè, lại hoàn toàn sẽ không biết chiều cố chính mình.

Hắn xoa xoa thái dương, lấy khăn bông trên kệ áo, trải ra đi qua đem nàng bao lấy, sau đó bế nàng lên.

Cố Thiên giãy dụa, đáng tiếc khí lực không bằng người, tất cả đều uổng phí, cuối cùng bị hắn đặt ngồi ở trên bàn vuông, mặt đối mặt. Ký ức kiếp trước tràn về như nước.

Trong nháy mắt, toàn bộ trí nhớ ở Phượng Nghi cung vào đêm đó mãnh liệt dâng lên, nền đồ lay động, bóng người chớp lên, còn có tiếng ken kết rung động .....

Đối với Cố Thiên mà nói, việc đó cũng không hề thoải mái.

1 thời gian sau khi đại hôn, Hàn Thác có một đoạn thời gian không một đêm nào buông tha nàng, sau lại không thể bỏ bê chính sự, cũng có thể là vì thân thể của nàng quá mức yếu ớt.

Cố Thiên từng ác ý phỏng đoán, đại khái hắn cảm thấy dùng khăn có chứa lạc hồng kích thích di trùng gió cảm thấy không đủ, còn muốn làm cho mình có thai, làm di nàng tức giận mà đi đòi nhà ma, bởi vậy mới vất vả cần cù cày cấy như vậy.....

Nàng đối với Hàn Thác kỳ thật hiểu biết rất ít, thời gian thân mật thì ít còn lại thì tâm tính đối địch nhau, đương nhiên sẽ dễ dàng nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Hàn Thác cúi xuống. Khuôn mặt như thần tiên dần dần nhích tới gần.

Kinh hách sẽ làm người ta khóc, quá mức kinh hách sẽ làm người ta khóc không ra nước mắt.

Cố Thiên sợ hãi trừng lớn hai mắt, khóc thút thít nhìn hắn, kiếp trước kiếp này lẫn lộn nhau, chỉ còn nhớ người không ngừng vụn vụn mà đá đánh.

“Đừng lộn xộn.” Hàn Thác dè dặt gối nàng lại, cảm giác rất mềm mại, tay kia thì từ phía sau nàng, lấy trong bao quần áo của nàng rút ra một bộ trung y màu trắng, “Lấy cái này thay đổi.”

Cố Thiên hiểu được mình lại hiểu lầm, bữu môi cúi đầu không dám nhìn hắn.

Ánh mắt của Hàn Thác dừng ở trên chân nàng, da thịt trắng như ngọc, ngón chân mượt mà đáng yêu, móng tay như đóa hoa có màu hồng nhạt. Hắn lại liếc mắt một cái về bình phong cách đó không xa, có chiếc giày hồng phấn vẫn ngâm trong nước, âm thầm thở dài một hơi, thả chân nàng ra, lại đem người ôm lấy.

Cố Thiên lúc này thuận theo như con mèo nhỏ, tùy ý hắn đem mình ôm đến trên giường rồi thả xuống.

“Thay quần áo, rồi ngủ một giấc, ta sẽ an bài người đưa người về nhà.”

Hàn Thác vừa nói, vừa xoa đỉnh đầu nàng, giống như trấn an một đứa bé.

Nàng tựa vào đầu giường, hắn ngồi ở mép giường, mặt đối mặt, nhẹ giọng nói nhỏ, tình cảnh này Cố Thiên rất quen thuộc, đoạn thời gian cuối cùng của kiếp trước, hắn thường thăm bệnh nàng, đều là như vậy.

Cố Thiên từ trước đến nay rất sợ hắn, thứ nhất vì nhìn thấy hắn cầm đao chặt bỏ đầu người, máu tươi phun ra, cho nên luôn cảm thấy hắn là người thô bạo, hơi không thuận ý sẽ muốn đánh muốn giết.

Nay cách một đoạn thời gian lại hồi tưởng, tựa hồ lại không hoàn toàn như vậy. Hắn đối với nàng kỳ thật cũng không tính là kém, thậm chí có thể nói là rất tốt, vì nàng mời thần y đến chữa bệnh, một lòng mong nàng kháng phục, cuối cùng không thể trị khỏi mà phần nộ thất vọng thì cũng không giống như làm bộ.

Vừa nghĩ như thế, thêm một chút ôn nhu, hắn cũng có vẻ không đáng sợ, ngược lại thân cận hơn nhiều, vì thế đánh bạo nói: “Vương gia, ta không muốn về nhà.”

Hàn Thác khó hiểu, nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Cố Thiên đem đầu đuôi câu chuyện tỉ mỉ nói cho hắn biết, trừ bỏ chuyện trọng sinh, chi tiết còn lại không hề có nửa điểm giấu diếm, “Nếu được thì nhờ Vương gia giúp ta tìm được Đồng Lâm?”

“Người có từng nghĩ tới, có lẽ hắn tìm không thấy người, hiện tại đã chạy về nhà cầu cứu.” Hắn trần thuật sự thật có khả năng xảy ra.

“Nghĩ tới,” Cố Thiên gật đầu, “Nhưng ta vẫn hy vọng có thể tìm được Tiêu thần y.....”

Nàng nhỏ giọng nói, nói đến một nửa thì không nói nữa, việc trốn ra khỏi nhà chỉ có lần này thôi, mặc kệ là nàng hay là Đồng Lâm, về đến nhà cũng đừng mong trở ra, cảm tức bị phạt nàng không sợ, nhưng chuyện nương bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?

Hàn Thác nhìn đăm đăm tượng quan âm bần ngọc dương chi trên sọt dây đỏ trước ngực nàng, trầm mặc 1 lúc, nói: “Ta sẽ giúp ngươi tìm hiểu hành tung của hần, nếu hần không có về nhà, liền đưa hần đến cùng ngươi hội hợp. Còn có, mặc kệ có thể tìm được hần hay không, bốn vương đều sẽ đi cùng ngươi, cho đến khi đem Tiêu Hạc Niên mời đến U châu mới thôi.”

Cố Thiên mừng rỡ, cho dù nàng kiến thức không rộng, cũng rõ ràng năng lực của Hàn Thác lớn hơn Đồng Lâm, có hần tương trợ, nhất định sẽ thành công. Lúc trước còn có chút lo lắng, nếu chẳng may Đồng Lâm đã về nhà thì sao, chính tự nàng đi, không biết có thể thuận lợi tìm được Tiêu Hạc Niên không. Nàng lo lắng tới phát sầu.

Cao hứng thì cao hứng, nàng vẫn chưa quên: “Vương gia thịnh tình tương trợ, tiểu nữ rất cảm kích, ngày khác nếu có cơ hội, ta sẽ toàn lực hồi báo.”

Hàn Thác gọi lên khoe môi, sáng khoái nói: “Ngày khác, để ngày khác tính. Trước mắt ta có một chuyện phải làm, nên nhờ ngươi giúp ta một tay, đợi việc này qua đi, chúng ta tức khắc khởi hành đến Nhâm Khâu.”

Cố Thiên có chút do dự, dù sao thời gian không đợi người, bệnh của nương không thể đợi lâu: “Không biết Vương gia giải quyết việc bao lâu?”

“Chậm thì một hai ngày, nhiều không quá ba năm ngày liền có thể giải quyết.”

Nàng tính toán thời gian, nghĩ đến không có vấn đề, liền cười đáp ứng.

Sự tình nói xong, tâm tình an ổn, liền sinh ra tò mò, không khỏi tìm hiểu nói: “Vương gia muốn làm chuyện gì? Ta có thể giúp ngươi cái gì?”

Hàn Thác chỉ nói: “Ngươi không cần biết nhiều, chỉ để ý nghe ta an bài là xong.”

Lại dặn bảo nàng thay cho y phục ẩm ướt ra, ngủ đi, tiện đà đứng dậy, buông mạn giường.

Cố Thiên bĩu môi, câu nói khí phách như thế này, nàng mới nghe từ Đồng Lâm không lâu, nhưng kết quả thì sao....

Ép buộc tới nửa đêm, rốt cuộc buồn ngủ, tuy là suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng rất mau chìm vào mộng đẹp.

Nàng làm một giấc ngủ say sưa.

Cố Thiên tỉnh lại, vươn tay đuổi chân ườn thất lưng, thò đầu ra khỏi mạn giường nhìn thấy Hàn Thác không có ở đây, bên trong rất yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ mặt trời lên cao, xem sắc trời đã qua buổi trưa.

Áo yếm cùng tiết khố đêm qua bị nàng để tại chân giường, giờ phút này đã được hong khô, nàng cầm lấy mặc vào, xong xuôi mới xốc mạn lên, nhảy xuống giường.

Than trong lò đã sớm tắt, trên giá treo đồ là bộ nam trang Cố Thiên mặc hôm qua.

Nàng nhấc chân bước qua, quần áo đã hong khô, sờ lên còn có thể cảm nhận được độ ẩm dễ chịu, lại thấy giày đã ở một bên, lấy ra thay một lượt.

Phòng khách điểm đơn sơ, ngay cả khăn cũng không có, may mắn có chậu nước trên kệ để rửa mặt, nàng lấy nước làm kính, búi kiểu tóc nam tử vô cùng đơn giản.

Rửa mặt chải đầu xong, Hàn Thác vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

Cố Thiên ngồi ở trên giường, chán đến chết vung vẩy hai chân, chờ Hàn Thác trở về, hưng trí bưng bưng đoán, không biết rốt cuộc hần cần mình giúp hần làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phong Ba Bắt Đầu

Cảm giác được người khác nhờ vả rất tốt, nhưng cũng không hề làm cho Cố Thiên lảng lảng mà quên cân lượng của mình, Hàn Thác là người sát phạt quyết đoán như vậy, mình có thể giúp đỡ hần cái gì?

Đoán đi đoán đi lại, đoán không ra, bụng lại thăm thì kêu lên.

Cố Thiên xoa bụng đứng lên, tính xuống lầu ăn một chút gì, đi tới cửa đột nhiên nhớ lại lời nói Hàn Thác tối hôm qua.

Hắc điểm nàng là hiểu được.

Kiếp trước, ở trong cung những ngày sinh bệnh kia, vì có nhiều thời gian, nàng xem không ít câu chuyện lưu truyền trên phố, trong đó có một quyển viết rằng, khi đi qua Tây Vực phải đi qua đường này, trong đại mạc cát vàng, có một quán trọ, lão bản sẽ hạ mề được trong đồ ăn, nửa đêm đem khách nhân mề man đưa vào phòng bếp, biến thịt người thành bánh bao nhân thịt thơm ngào ngạt, còn có đùi thịt người nướng.....

Nghĩ đến đây, Cố Thiên đem tay mở cửa thu hồi lại.

Hàn Thác rốt cuộc đi đâu vậy? Không phải nói lo lắng nàng một người ở phòng có nguy hiểm, cho nên không thể tránh đi sao, vì sao lúc này lại không thấy bóng người?

Cố Thiên rầu rĩ không vui ngồi vào trước bàn, bụng đói kêu vang, từng tiếng từng tiếng vang lên.

Không bao lâu, cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, Hàn Thác đi đến, trên người vẫn mặc kiện áo khoác bằng lông chồn đen kìa, cái túi màu chàm in hoa cầm trong tay cùng hần nhìn không hợp.

“Cầm lấy.” Hần đem túi đưa qua cho nàng.

Cố Thiên mở ra vừa thấy, trong túi là quần áo nữ tử, váy hoa màu hồng, thêu hoa mẫu đơn vàng nhạt, màu sắc rất nhu hòa, áo choàng màu hồng trang trí hoa cầm tú cùng đường viền lông thỏ, còn có một đôi giày thêu.

Thì ra là đi mua quần áo cho nàng.

Hần sẵn sóc như vậy, Cố Thiên thập phần cảm kích.

Bất quá, trong lòng nàng nhớ rõ lời dặn của Đồng Lâm khi ra ngoài.

“Ta vẫn mặc nam trang đi, xuất môn bên ngoài, hành động cũng tiện, lại không chọc người chú ý.” Cố Thiên đem toàn bộ chỗ tốt của nam trang nó ra.

Vốn tưởng rằng Hàn Thác chắc chắn thông tình đạt lý, ai ngờ hần hừ lạnh nói:“Bỏn vương cũng không muốn đi cùng nam nhân, nữ phần nam trang cũng không được.”

Cố Thiên lòng tràn đầy không cho là đúng:“Tối hôm qua mặc chính là nam trang mà.”

Hàn Thác cũng không nhả ra:“Đó là nửa đêm, hoang sơn thôn đã không có người thấy được. Nhưng hôm nay thì lại khác, chúng ta không thể giữa ban ngày đi lại trong châu trấn, nhìn đến hai nam nhân cười chung một con ngựa, thật sự rất kỳ cục.”

Cố Thiên nhất thời không thể hiểu, hai nam nhân cười một con ngựa kỳ cục ở chỗ nào, nàng cảm thấy ít nhất so với một nam một nữ cùng cười thì tốt hơn.

Đạo lý người với người ở chung đại khái là như thế này, người tiến ta lui, ta tiến người lui. Tối hôm qua Cố Thiên nhận ra Hàn Thác chẳng những không thương tôn nàng, còn vẫn đối với nàng rất tốt, nay hần lại chủ động đưa tay giúp nàng, cho nên khi đối mặt với hần, nàng cũng liền có cam đảm cò kè mặc cả hơn.

“Không bằng Vương gia giúp ta mượn xe ngựa đi, ngồi ở trong xe có rèm che chắn, trái phải không có người thấy được ta là nam hay nữ. Chỉ là hiện tại trên người ta không có bạc, Vương gia nhớ kỹ cho ta mượn bao nhiêu, chờ trở lại U châu ta sẽ trả ngay cả vốn lẫn lãi cho Vương gia.”

Cố Thiên cho rằng đây là biện pháp tốt hơn, đối với người ngoài miễn bị người chê cười, đối nội cũng giải quyết được xấu hổ của hai người.

Đáng tiếc Hàn Thác hoàn toàn không cảm kích, hần đầu tiên là trầm đình tiết thiết cự tuyệt nói:“Xe ngựa hành trình chậm, sự tình khẩn cấp, chậm trễ không theo kịp thời gian.” Sau lại khinh thị nói thêm một câu,“Ngoài ra, ngồi xe ngựa, người không sợ chuyện xưa tái diễn sao?”

Cố Thiên bị hần chế nhạo đỏ mặt, hé miệng muốn nói cái gì, còn không có mở miệng, chợt nghe hần nói:“Không phải nói đều nghe ta an bài sao, nếu người không nghe lời, làm cho xong chuyện, hiện tại liền an bài đưa người trở về U châu.”

Đó, đó là trực tiếp uy hiếp.

Cố Thiên không phục, nhưng rốt cuộc có việc cầu người, sợ nói thêm gì đi nữa Hàn Thác thật sự thay đổi, đành phải nghe lời cầm quần áo đi thay.

Vừa mới búi kiểu tóc nam tử cũng phải làm lại, nàng phân tóc hai bên, chia làm hai phân búi lên đỉnh đầu, làm thành 2 búi tóc của tiểu cô nương.

Làm xong, Cố Thiên thực vừa lòng. Trấn nhỏ mưa quần áo chất liệu tự nhiên sẽ không tốt, bất quá, vẫn làm sáng rõ nhan sắc cùng làn da trắng nõn của nàng, kiểu tóc trông ra có vẻ tuổi còn nhỏ, ước chừng hiệu quả cũng có thể cùng với mặc nam trang không chọc người chú ý.

Hàn Thác hiển nhiên cũng thực vừa lòng, khoe môi nhếch lên, đuôi lông mày khoe mắt đều lộ ra ý cười.

“Lại đây,” Hân hướng nàng vẫy tay, đem nàng kêu tới trước người, từ trong túi bên hông lấy ra này nọ: “Đem cái này đeo lên.”

Đó là một đôi bông tai, làm thành kiểu hoa sơn trà, bằng ngọc phi thủy điều khắc ra, những đóa hoa phấn hồng nằm xếp chồng lên nhau, nhụy hoa dùng trân châu ngũ sắc óng ánh tạo thành.

Cố Thiên nhìn thấy không ít thứ tốt, bởi vậy khi nhìn thấy bông tai, liền nhìn ra chất liệu quý báu cùng thủ công kỹ càng không phải từ trần nhỏ làm ra.

Nàng tò mò suy nghĩ, phát hiện ở dưới bông tai có khắc thất tinh bắc đẩu, đây là cửa hàng trang sức hàng đầu ở kinh thành, khi làm ra các trang sức mới thì có dấu hiệu đặc thù này.

Đường đường là Tĩnh vương gia, vì sao tùy thân lại mang theo một đôi bông tai?

Không lẽ là lễ vật hán chuẩn bị đưa cho người trong lòng?

Cố Thiên đoán tới đoán lui, cảm thấy chỉ có đáp án này là hợp lý nhất.

Ngần dậm xa xôi từ kinh thành mang về U châu, vốn là tâm ý rất trân quý, cô nương thu lễ sẽ rất cao hứng. Tuy rằng hân không có ý tứ khác, chỉ là hảo tâm, tạm thời cho nàng mượn, đến lúc đó ý nghĩa đã có thể hoàn toàn không giống. Nam nhân sơ ý không hiểu, nàng nhắc nhở hân là được.

“Vương gia làm như vậy không thích hợp.” Cố Thiên đem bông tai trả về, “Đưa lễ vật cho người trong lòng không thể cho người khác, cô nương gia kiêng kị nhất.”

Hàn Thác ý cười trên mặt thu lại, híp mắt, đông cứng nói: “Cho người mang người liền mang, nếu không nghe lời.....”

Không đợi hân nói xong, Cố Thiên đã đeo bông tai xong.

Nhưng nàng bị người chọc tức, ủy khuất vô cùng, lại uy hiếp nàng, không nhìn được tâm người tốt, xem về sau ai còn quan tâm đến hân.

Ngày đông trời mau tối, đợi hai người dùng cơm xong, chuẩn bị xuất phát thì trời đã tối.

Mặt trời biến mất sau mây đen, trên không trung rơi xuống bông tuyết nhỏ vun, bọn họ từ trong gió tuyết chạy đi.

Ngựa Bạch đề ô đi ngần dậm, đáng tiếc vì chiều cố Cố Thiên, Hàn Thác cố ý chậm lại tốc độ, không có thể làm cho nó chạy hết uy phong.

Khi trăng lên cao thì họ cũng bị một dòng sông ngăn trở đường đi.

Sông kia bề rộng chừng ba trượng, gần bờ sông nước đã kết băng, cầu gỗ thông 2 bờ đã bị hư, quay đầu nhìn lại cũng không thấy đường đi.

Cố Thiên nghi ngờ Hàn Thác đi làm đường, lại cảm thấy chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra trên người hân, vì thế xiết chặt áo choàng không lên tiếng.

Hàn Thác nhìn thực thông dong, giục ngựa quay đầu, trở về bất quá không tới một khắc, liền đi vào một gian miếu.

Miếu rất nhỏ, vào cửa, tới sân, hơn nửa lâu năm không tu sửa, tuyết trắng phau phau rơi xuống, có thể thấy nóc nhà tuyết đọng có mấy cây cỏ dại mọc ra, mái hiên bên trái của điện thờ bị sụp, cửa sổ bên phải của điện thờ bị rách nát treo đầy mạng nhện, tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hàn Thác nhóm lửa ở trong đại điện, dùng nhánh cây xuyên bánh bao mua từ khách điểm nướng ở trên lửa.

Cố Thiên ngồi ở gần đồng lửa sưởi ấm, gió lạnh thổi tới, nàng lúc này vừa lạnh vừa đói, sớm đem điện cố bánh bao thịt người quên ở sau đầu, “Phốc” Một ngụm cắn xuống, da bánh dai dai, nhân thịt thơm ngon. Nàng thỏa mãn liếm liếm môi, nếu gặp lại Đồng Lâm nhất định phải cùng hân chia xẻ, thì ra Tĩnh vương không chỉ hành quân đánh giặc xuất sắc, còn có tùy thời tùy chỗ có thể đem hết thấy an bài thỏa đáng chu đáo rất có bản lĩnh.

Nàng nghĩ như vậy, khi nhìn lại Hàn Thác, trong ánh mắt liền tràn đầy tất cả tình cảm đều là sùng bái.

Cố Thiên có một đôi mắt to long lanh nước, mày liễu mặt trái xoan, mũi dọc dừa, cái miệng nhỏ nhắn, trên gương mặt còn có một đôi đồng tiền đáng yêu.

Bị một tiểu cô nương ngây thơ như vậy sùng bái, là chuyện phi thường có thể thỏa mãn nam nhân có tâm hư vinh, bất quá Hàn Thác là ai, hân cũng sẽ không bởi vậy vong tình, không để ý chính sự.

“Còn lạnh không?” Thấy Cố Thiên ăn no, hân lên tiếng hỏi.

Cố Thiên ân một tiếng, “Vẫn còn có chút lạnh.”

Nói xong lại hối hận, cảm thấy không đủ lễ phép, hân đã làm được tốt như vậy, ỉn không được làm ra vẻ khùng hoảng oán giận, vội vàng nói: “So với vừa mới tới nơi thì tốt hơn nhiều.”

Hàn Thác cười ôn hòa, đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Thiên, cởi áo choàng khoác trên vai nàng.

Cố Thiên cảm động muốn rơi lệ, vội vàng nhún nhường nói: “Đừng như vậy, Vương gia cũng sẽ lạnh.”

Lòng người làm bằng thịt, trong chớp nhoáng này, nàng vì mình đã suy đoán Hàn Thác đối với nàng có ác ý mà cảm thấy hổ thẹn.

“Đội lạt nữa, bất luận ta làm cái gì, ngươi đều phải ngoan ngoãn phối hợp, đây là chuyện ngươi có thể giúp ta, đã biết chưa?” Hàn Thác ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Cố Thiên theo bản năng gật đầu.

Ngay sau đó, nàng liền bị Hàn Thác mạnh mẽ kéo đứng lên, ôm siết vào trong ngực.

Cố Thiên vóc dáng nhỏ nhỏ, chưa cao tới bả vai của Hàn Thác, mặt nàng vừa lúc dán tại trước ngực Hàn Thác, trọn mắt há hốc mồm mà nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của hắn.

Trước khi Cố Thiên có thể phản ứng lại, Hàn Thác đã thay đổi tư thế, nắm thắt lưng của nàng ôm lại gần hơn, hai người đứng cùng một chỗ, hắn tiến nàng lui, bất quá khoảng cách hai ba bước, liền đem nàng đặt trên bàn dâng hương.

Gương mặt Hàn Thác áp tới, Cố Thiên nghiêng đầu trốn tránh, nhìn thấy tượng tây thủ dạ xoa gia cùng tinh nhị mục giận dữ cùng nàng đối diện.

Cố Thiên trong lòng cả kinh, vội vàng thay đổi ánh mắt, như thể liền giống đối mặt với Đông Hải long vương đang được cung phụng, đầu rùng thân người, mắt rùng lông, trong miệng răng nanh sắc nhọn nhe ra.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, chiếu rọi Hàn Thác giống như yêu thú, làm nàng sờn cả gai ốc.

Nếu Cố Thiên đủ sâu sắc, có lẽ sẽ nhận thấy được sự tình, địa phương không thích hợp, đáng tiếc vì cuộc sống an nhàn rất lâu chỉ khiến người chậm hiểu, cho nên hắn cũng không có giải thích.

Cố Thiên nhớ tới đêm đại hôn kiếp trước, ở Phượng Nghi cung, Hàn Thác lấy tư thế đồng dạng đem nàng nằm ở trên long sàng.

Khi đó, Cố Thiên không dám phản kháng hắn, bởi vì trong cung cấm vệ sâm nghiêm nàng không có chỗ trốn, cũng bởi vì hắn dùng cha huynh áp chế nàng, nhưng hiện tại không giống, ngoài cửa là trời đất rộng lớn, nàng cũng không có thân nhân nằm trong tay hắn.

Cố Thiên cơ hồ dùng hết toàn lực đá vào đùi Hàn Thác, đẩy hắn ra liền lao ra bên ngoài chạy.

“Xán Xán, đừng đi ra ngoài!” Hàn Thác ở phía sau nàng kêu lên, nàng một cước đạp chính giữa xương đùi hắn, đau đớn làm cho hành động chậm lại, không kịp bắt lấy nàng.

Cố Thiên làm sao nghe theo, trước mặt chính là cửa điện, chạy ra có thể cướp được ngựa của hắn, tốc độ con ngựa mau hắn sẽ đuổi không kịp, nàng tự nhiên sẽ được an toàn.

Thắng lợi ngay tại trước mắt, kinh hoàng cùng hưng phấn đan xen, Cố Thiên hoàn toàn quên rằng mình không biết cưỡi ngựa, cũng không chú ý tới Hàn Thác nói với nàng cái gì cũng như kêu tên thân mật của nàng khi còn nhỏ.

Nhưng mà, thế giới ngoài cửa cũng không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Tuyết nổi lên, giống như sợi bông bị xé nát như bay lật phát đầy trời như mưa.

Trong trời tuyết trắng không biết khi nào xuất hiện một loạt mười mấy người mặc áo to, đều là dáng người cao lớn cường tráng dị thường, đầu đội nón rộng vành che khuất gương mặt.

Một người đứng ở giữa từ áo to rút ra loan đao, ánh đao lạnh lẽo lên tia sáng sắc bén, nhanh như ngọn gió.

Hắn giơ đao lên cao hướng lên trên không, chiếc nón rộng vành trên đầu theo động tác bị rút xuống, lộ ra vẻ mặt hung hãn, khuôn mặt to lớn như chuông đồng, hai mắt hung tợn nhìn thẳng Cố Thiên, hét lên. Tiếng hét không lưu loát lắm cao giọng nói: “Tối nay ai lấy được đầu của Tĩnh vương, liền có thể hưởng dụng nữ nhân của hắn trước.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Chương 8

Cố Thiên kinh hô một tiếng, xoay người chạy trở về, nhưng có người động tác nhanh hơn nàng, từ phía sau lưng bắt được nàng, bắt lấy đầu vai nàng giống như điều hâu bắt gà con, đem nàng xóc lên.

Hàn Thác đã đi ra khỏi đại điện, áo khoác bị gió Bắc thổi bay, càng làm hắn thêm cao to, dáng người cao ngất, nhanh nhẹn như tiên.

Mọi người nhanh chóng vây quanh hắn.

Tuyết bay toán loạn càng có nhiều bóng người chớp lên, cầm trong tay binh khí mặc áo đen từ bốn phương tám hướng vọt tới, nháy mắt đem áo toi vút đi.

Trận này diễn ra quá nhanh làm người ta trở tay không kịp.

Cố Thiên nhận ra đó là Huyền Giáp quân của Hàn Thác, là cận vệ của Phiên vương được Hoàng thượng cho phép, tự Phiên vương chiêu mộ, là tâm phúc của hắn, bọn họ cũng là tử sĩ. Khi Hàn Thác công kích kinh thành, mang vào hoàng cung chính là đội ngũ này.

Giọng nói kỳ quái, tiếng Hán không lưu loát vang lên lần nữa, trong giọng nói không che giấu phần nộ: “Người Trung Nguyên thật giáo hoạt, âm hiểm, Tĩnh vương, đây là bầy mà ngươi thiết kế.”

Hàn Thác cười nhạt: “Ô Nhân Thuật, ngươi theo ta từ khi bắt đầu, âm thầm theo dõi ta đến tận đây, là làm việc quang minh chính đại sao?”

Ô Nhân Thuật đối với lời hắn nói không cho là đúng, đúng lý hợp tình nói: “Ta muốn thủ cấp của ngươi, tể bái cha và anh ta, còn có mấy ngàn dũng sĩ Thất Sát của ta chết trận ở núi Cẩm Cô.”

Giọng nói của Hàn Thác càng thêm khinh miệt: “Ở trên chiến trường đánh không thắng tướng sĩ đại Ân, cũng chỉ biết dùng chiêu ám sát hạ tiện này? Chẳng trách gì ngươi bị nhị huynh của ngươi cướp đi vị trí đại Hãn.”

Cố Thiên nghe bọn họ đối thoại, xấu chuỗi những việc xảy ra khi gặp được Hàn Thác một ngày hai đêm nay, có cái gì ở trong đầu miêu tả sinh động, tựa hồ sẽ chạm được đáp án, nhưng nàng không kịp nghĩ tiếp, thì lưỡi đao lạnh như băng đao đã để trên cổ nàng.

Ô Nhân Thuật không bị kích thích, âm trầm nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, kêu thuộc hạ của ngươi thả vũ khí xuống, thúc thủ chịu trời, nếu không ta liền giết nàng.”

Hàn Thác đứng ở thềm đá trước đại điện nhìn qua, ánh mắt còn lạnh hơn cả đao: “Ngươi vẫn là giết nàng ta đi, chẳng qua cũng chỉ là tiện tay nhặt được trong tuyết được thôi, không có gì đáng giá.”

Cố Thiên run bắn lên không thể kiềm chế, kết quả như thế đương nhiên không hề ngoài ý muốn, bọn họ chẳng qua chỉ mới quen biết một ngày, đương nhiên không thể so sánh với thân tín cùng vào sinh ra tử với hắn, nàng cũng không có tư cách bảo hắn vì nàng mà đem bản thân dấn vào trong nguy hiểm.

Uy hiếp không có tác dụng, Ô Nhân Thuật mang theo Cố Thiên đem nàng chuyển qua, đánh giá nàng từ đầu đến chân, tựa hồ cân nhắc lời nói của Hàn Thác rốt cuộc có bao nhiêu phần thực sự, bao nhiêu phần giả dối.

Chỉ một khắc lơ lửng, đã có tên bắn lên bay đến, cuồng phong gió bắc đã che đầy tiếng rít gió của mũi tên, không hề phòng bị, Ô Nhân Thuật bị mũi tên dài đâm thủng ngực.

Hắn té ngã, trừng lớn ánh mắt không thể tin.

Cố Thiên cũng rơi xuống đất.

Hai phương nhân mã bắt đầu đứng lên giao chiến, có người tính làm trò cũ, lướt qua vòng vây tới bắt nàng, trải qua giao thủ mới miễn cưỡng tới gần nàng, rốt cuộc mất đi tính nhẫn nại, vùng thanh đao sáng loáng chém mạnh xuống.

Trong loạn đao, một thân ảnh che trước người Cố Thiên, nàng chưa thấy rõ người tới là ai, đã bị hắn ôm vào trong ngực, hơi thở tràn đầy quen thuộc, là hương vị Hàn Thác.

Hàn Thác ôm nàng nhảy lên vài cái, an toàn trở lại trong đại điện.

“Có thể tự mình đứng không?” Hắn hỏi khẽ ở bên tai nàng.

Cố Thiên gật đầu, tiếp theo liền bị hắn buông ra.

Nàng chấn kinh không nhỏ, khi rơi xuống đất chân có chút như nhũn ra, nhất thời đứng thẳng không được, khi sắp ngã xuống, trong hoảng loạn tay đặt lên đầu vai Hàn Thác, chỉ cảm thấy hắn hơi lạnh, thu hồi tay thì thấy tay đầy máu.

Cố Thiên nhìn về hướng trên vai của Hàn Thác, chiếc áo khoác đen nhiễm máu cũng không nhìn thấy rõ, nhưng có thể nhìn ra lông cừu dính một ít máu: “Ngươi bị thương?”

Nàng nhớ tới khi nãy người kia đem đao chém xuống, cuối cùng là hắn đã thay mình chắn đi tai họa.

“Không có gì.” Hàn Thác thản nhiên nói.

Nhưng chỉ thoáng chốc, máu tươi liền thẩm thấu tầng tầng quần áo mùa đông, làm sao có thể không có gì?

Cố Thiên cố ý xem vết thương của hắn, cởi quần áo ra từng món một, lộ ra cánh tay nam nhân rắn chắc, còn có bờ ngực vững chãi.

Bên vai trái có vết thương rất sâu, da thịt nhiễm máu, nhìn rất dữ tợn và đáng sợ.

Cố Thiên cảm thấy trong lòng chua chát, còn khổ sở hơn cả khi bản thân bị thương, nước mắt bắt đầu dâng đầy trong hốc mắt, nàng cắn chặt môi không cho chúng nó chảy xuống.

Máu ở vết thương ồ ồ chảy ra, khăn tay mới đặt lên liền bị ướt sũng, đổi một cái cũng lại như thế.

Hàn Thác nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, bộ dáng run rẩy này làm trong lòng hắn biết nàng không từng thấy qua những chuyện như vậy, liền bảo nàng đừng nhìn nữa.

Ngoài cửa tiếng đánh nhau đã hết, nhân số của hai bên cách nhau quá xa, thời gian chỉ khoảng một tách trà đã phân thắng bại.

Cận vệ Lý Vũ Thành dẫn theo vài tên cận vệ tiến vào, thuận lý thành chương tiếp nhận chữa thương

cho Hàn Thác.

Cố Thiên vẫn có ý định giúp đỡ, nhưng bọn họ có huấn luyện, phối hợp ăn ý, nàng lại gần không có một chút hiệu quả, cái gì cũng giúp không được, cuối cùng chỉ có thể cô đơn ngồi ở góc sáng sủa mà khóc.

Nàng không biết mình đã khóc được bao lâu, cuối cùng mệt mỏi, nhìn mấy que củi đang cháy hừng hực, mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì không thấy ai, trong đại điện lại chỉ còn lại có nàng cùng Hàn Thác.

Hàn Thác từ từ nhắm hai mắt, tựa vào bệ thờ, tùy ý ngồi dưới đất, vai đã băng bó thỏa đáng, vết thương được vài bông quần lại nhưng vẫn thấy được vết máu chảy ra.

Cố Thiên nghĩ rằng hắn đang ngủ, nàng nhẹ nhàng vừa động, hắn liền mở mắt.

“Lại đây.” Hàn Thác kêu nàng, thuận tay vỗ vỗ bờ đùi bên cạnh.

Cố Thiên thật cẩn thận đến gần, kéo bờ đùi về phía sau một chút, vòng qua đồng hồ ngồi đối diện với Hàn Thác.

Hai người cách đồng hồ nhìn nhau, nhất thời không nói chuyện.

Hàn Thác chưa đem áo mặc lại, nhìn thấy cả người trần trụi.

Cố Thiên không dám nhìn nhiều nên cúi đầu.

Lặng im một lúc lâu, Hàn Thác bắt đầu nói chân tướng việc đêm nay.

Tháng 7, quân Thất Sát xâm phạm biên giới, Hàn Thác dẫn quân ứng chiến, ở núi Cầm Cô đem quân địch bao vây lại. Tháng 12 khai hoàn hồi kinh, vào kinh dâng tấu, ở lại trong kinh cùng hoàng thất ăn mừng năm mới mới quay về đất phong. Trong lúc đó, lão Hân vương của Thất Sát chết vì bệnh, người thừa kế sớm định ra là trưởng tử đã bỏ mình trong trận chiến này, mấy vị vương tử còn lại vì tranh đoạt vương vị gần như đấu đến người chết ta sống. Ô Nhân Thuật đứng hàng thứ bảy, sau khi bại bởi Hân Nhị Vương tử Ô Lạc cũng không chịu phục, liền nghỉ ra chủ ý ám sát Hàn Thác, để giúp bản thân tăng thêm lợi thế chuyển bại thành thắng.

Sau khi Hàn Thác rời kinh thu được thám tử mật báo, biết được Ô Nhân Thuật cải trang giả dạng dẫn theo một đội nhân mã tiến vào đất Đại Ân, có ý đồ bắt lợi đối với mình. Vì thế trên đường đi cẩn thận lưu ý, cho đến Khúc Phụ bắt đầu phát hiện có người theo dõi. Hàn Thác đơn giản tương kế tựu kế, giả bộ người của mình có chuyện rời đi, hắn đi trước một mình, trên thực tế thì Lý Vũ Thành mang theo Huyền Giáp quân âm thầm đi theo điều tra, chỉ chờ Ô Nhân Thuật hiện thân thì tập kích.

Nhưng mà Ô Nhân Thuật thật sự quá mức cẩn thận, nhất thấy đã tiến vào U châu phủ, hắn vẫn không chịu hiện thân, Hàn Thác lo lắng sẽ có hại tới dân chúng, không muốn đem tai họa ngầm này vào trong thành U châu, lại vừa vận nhật được Cố Thiên, đêm nay liền an bài, giả vờ ra về ý loạn tình mê, quả nhiên dụ được đám người Ô Nhân Thuật âm thầm theo dõi.

Phá cầu cùng Long vương miếu hoang vắng này, đều là do Lý Vũ Thành chuẩn bị vào ban đêm, an bài sẵn, tới hôm qua vào ở Bình Xuyên trấn, cũng là nhìn trùng cư dân nơi đó bừa bãi, không đến mức bị mình liên lụy.

Cố Thiên nghe xong, lẳng lặng cân nhắc một hồi, hỏi: “Vương gia, nếu vừa rồi ta không có chạy ra, người sẽ không bị thương đúng không?”

Nàng là quá mức thiện lương, luôn hy vọng tất cả mọi người đều tốt đẹp, nhìn thấy ai chịu khổ chịu tội đều cảm thấy không đành lòng, huống chi người khác còn bị thương vì nàng, lương tâm của nàng thật sự băn khoăn.

Hàn Thác nghe được câu hỏi của nàng, ánh mắt trở nên cực kì nhu hòa, thanh âm cũng mềm nhẹ nói: “Không trách ngươi, là chủ ý của ta, ta phải nói trước cho ngươi biết rõ ràng.”

Bất cứ cô nương nào khi chạm phải nam nhân vừa gặp mình đã kéo lại còn ôm ấp, thì cô nương đứng đắn có xuất thân đáng hoàng, đương nhiên là trốn không kịp, hần đương nhiên biết một câu nói của mình làm sao có thể bảo nàng ngoan ngoãn tùy mình xử trí.

Nhưng Cố Thiên vì hần bị thương mà thương tâm khổ sở, hần đều thấy ở trong mắt, muốn nói không cảm động tuyệt đối là giả.

Hàn Thác hướng nàng ngoắc: “Lại đây, ngồi ở đây.” Nói xong, thuận thế chỉ chỉ chỗ trống bên phải của mình.

Cố Thiên do dự đem bờ đoàn đẩy trở về, vẫn đang định ngồi xổm, ai ngờ còn chưa ngồi ổn, đã bị Hàn Thác dang tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng, hai má dán trước ngực hần, da thịt nóng hừng hực.

Nàng tất nhiên là giãy dụa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, ta lạnh.” Giọng nói của Hàn Thác từ đỉnh đầu của nàng truyền đến.

Lạnh sao không mặc áo vào, ôm nàng làm cái gì? Nàng cũng không phải bình nước nóng.

Cố Thiên hãy còn vịn vịn không ngớt, còn vươn tay ra đẩy hần.

Hàn Thác “Ui da” Một tiếng, thờ nhẹ: “Thiên nhi, miệng vết thương của ta đau.”

Những lời này có lực uy hiếp với Cố Thiên, nghĩ rằng vừa rồi do mình giãy dụa không cẩn thận đã va chạm vào vết thương của hần, liền ngoan ngoãn dừng động tác, bất quá vẫn là dùng sức cọ ngực hần muốn ngẩng đầu lên xem xét: “Vậy ngươi buông ra, ta đi gọi bọn họ trở về, sẽ giúp ngươi xem sao.”

Vừa rồi nàng nhìn thấy trên người của bọn Lý Vũ Thành đều mang theo thuốc trị thương, nói không chừng cũng có có thể thuốc để giảm đau.

Hàn Thác ôm cánh tay của nàng nắm thật chặt, băng quơ nói: “Không cần, cứ để ta ôm ngươi ngủ một hồi sẽ tốt hơn.”

Thì ra là giả bộ đáng thương để chiếm tiện nghi, Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, lại giãy dụa đứng lên, nhưng rốt cuộc cố kỵ hần bị thương, bàn tay đẩy hần không dám hướng lên trên, chỉ có thể xuống phía dưới, kết quả đụng phải địa phương không nên đụng.

Cố Thiên lập tức cứng ngắc ở nơi đó, không biết phản ứng như thế nào.

Kiếp trước cùng Hàn Thác viên phòng để Cố Thiên có con thừa tự, nàng đương nhiên biết vật đang giương nanh múa vuốt kia là vật gì, nếu Cố Thiên thật sự 13 tuổi, là không có khả năng biết đến điều này.

Nàng phải làm như thế nào đây?

Là làm bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì, sau đó lặng lẽ buông tay, hay nên làm ra vẻ hồn nhiên tò mò truy vấn?

Điều sau nàng tự thấy bản thân làm không được, còn điều trước..... Thật là một tiểu cô nương không hiểu việc đời đụng tới loại tình huống này thì phản ứng bình thường ra sao?

Chưa kịp suy nghĩ xong, Hàn Thác đột nhiên nắm thắt lưng của nàng đem nàng hướng lên trên nói gì đó, tay Cố Thiên tự nhiên liền ly khai nơi làm người ta xấu hổ.

Kỳ thật, thật không có thể trách Hàn Thác vô si.

Hần là nam tử trưởng thành bình thường, thân thể khỏe mạnh không có bệnh không tiện nói, sau khi bị thương mất máu quá nhiều, tinh thần không tốt, sự tự chủ sẽ yếu đi, lúc này mỹ nhân trong ngực, gần gũi như vậy, hần có thể cảm nhận được hai trái mật đào phập phồng của nàng, hơn nữa mỹ nhân còn không ngừng giãy dụa, da thịt tiếp xúc, cọ xát.....

Thì làm sao không có khả năng nổi lửa chứ?

Cố Thiên bị Hàn Thác “Vô si” dọa, cảm đề ở trên vai phải của hần, toàn thân cao thấp trừ bỏ chớp mắt to ra, làm sao cũng không dám động nữa.

Hàn Thác tựa đầu chôn ở cổ Cố Thiên, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn của nàng, làm Cố Thiên ngây ngẩn cả người.

“Đừng sợ,” Hần khàn giọng trấn an nói, “Ta sẽ cưới ngươi.”

Cố Thiên không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế cho nên thái độ Hàn Thác đối với nàng phát sinh chuyển biến lớn như vậy. Vốn đang nghe hần thuật lại chuyện ám sát, còn tưởng rằng hần đêm nay thân cận đối với nàng, hoàn toàn là vì mê hoặc địch nhân, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải.

“Vương gia.....” Cố Thiên gọi hần, một mặt cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, định cùng hần tiếp tục nói chuyện.

Đáp lại nàng là tiếng hít thở vững vàng lâu dài của Hàn Thác.

Hắn đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lời Hẹn Ước Ngày Xưa

Tuy rằng ngủ trong miếu hoang, Hàn Thác lại cảm giác ngủ thật sáng khoái, thậm chí hắn còn có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, bánh xe lộc cộc lăn đi trước, bỗng nhiên 'ken két' một tiếng dừng lại, màn xe nhấc lên, nội thị Từ Cao Lục quay đầu nói: “Điện hạ, đường mưa trơn trượt, phía trước có chiếc xe bánh xe trượt xuống đường, ngăn trở đường đi, xin điện hạ hãy đợi một lát.”

Hàn Thác theo khe hở vải màn nhìn ra, thấy phía trước một chiếc xe ngựa nghiêng lệch một nửa vào bên đường, 1 bánh xe đã chệch ra ngoài, lão đánh xe đang ở giữa đường kéo con ngựa, một thiếu phụ mặc váy lụa màu xanh “Cần nhẫn” người đánh xe, bên sườn xe có 1 đại hán mặc vải thô cong thắt lưng dây xe, nhưng đường đi cao hơn nên đất lún, bánh xe không mượn được lực, mặc cho con ngựa hí to không ngừng, đại hán cũng không ngừng dùng sức, nhưng hành động “Cứu xe” từ đầu đến cuối vẫn không hề có tiến triển.

“Đi giúp một tay đi.” Hàn Thác thân nhiên nói.

Hắn trên đường từ kinh thành đến U châu phủ đón nhận đất phong, theo xe có một đội thị vệ.

Từ Cao Lục truyền lệnh xuống, mấy thị vệ xông lên, bọn họ tuổi trẻ khí lực tốt, lại trải qua huấn luyện, hô ký hiệu đồng loạt đẩy, xe ngựa liền nâng lên, lại đẩy về phía trước, bánh xe đã vững vàng đứng ở trên đường.

Đại hán dẫn thiếu phụ hướng mọi người nói lời cảm tạ, phía sau hắn màn xe lẳng lẽ được nhấc lên một góc, một bé gái trắng nõn chui ra, ước chừng 4, 5 tuổi, mặc váy dài màu hồng cùng áo vàng nhạt, chải tóc song nha kế, cài trâm hoa son trà. Mắt nàng đen to tròn như quả nho, chuyển động nhanh như chớp, đánh giá bốn phía xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên bật khóc.

Thiếu phụ thay đổi sắc mặt, đi qua bé cô bé lên đỡ đành không ngừng, bé gái cũng không ngừng quấy thiếu phụ, miệng còn nức nở gọi nương.

“Khóc khóc khóc khóc, đúng là sao chổi!” Đại hán cũng không tốt tính như vậy, bàn tay giơ lên liền đánh.

“U!” Từ Cao Lục đột nhiên nhẹ giọng kinh hô, “Điện hạ, sự tình không hay rồi, đứa nhỏ kia nhìn như là Tôn tiểu thư của nhà Vinh Chiêu hầu.” Hàn Thác liếc nhìn hắn một cái: “Người có chắc không?”

Cho dù Từ Cao Lục không nói, Hàn Thác cũng nhìn ra điểm không thích hợp, y phục trên người bé gái kia là chất liệu thượng thừa, mặt mày khí chất bất phàm, thoát nhìn xuất thân không phải tước quý, mà đôi nam nữ kia đều là đáng về nghèo hèn, lại nhìn xe ngựa, thùng xe sơn đen đã bong tróc gần như không còn hình dáng, sợ là giá trị của cả chiếc xe với quần áo toàn thân cao thấp trên người hai người này, còn chưa đủ mua chỉ bạc thêu trên váy của bé gái.

“Lúc tân niên, tam phu nhân của Vinh Chiêu hầu mang theo nữ nhi tiến cung chúc tết Hoàng hậu nương nương, lúc ấy Hoàng thượng còn cố ý đi qua nhìn đôi long phượng thai này, xinh đẹp giống đôi kim đồng ngọc nữ của Quan Âm đại sĩ, cách nay chưa đến một tháng, nó tài sẽ không nhận nhầm đâu.”

Từ Cao Lục vốn hầu hạ bên cạnh Nguyên Đồng đế, là người đưa Hàn Thác rời kinh đến đất phiên, Nguyên Đồng đế cố ý đem người của mình ban thưởng xuống để chiêu cố con.

Hàn Thác suy tư một lát, mới thấp giọng phân phó Từ Cao Lục đem người ôm trở về, sau đó liền buông xuống vải màn, nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý tới động tĩnh ở ngoài.

Thời gian một chung trà, Từ Cao Lục quả nhiên đem bé gái ôm trở lại xe.

Thì ra vậy vợ chồng nông gia kia vẫn không có con, hôm nay ở kinh thành thành, dùng 5 lượng bạc mua đứa nhỏ từ tay kẻ buôn người.

Bé gái khóc tím cả mặt, nhìn thấy Hàn Thác cũng không sợ người lạ, hướng hắn vươn 2 tay, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận như củ ấu không ngừng nỉ non: “Ôm một cái, ôm một cái.....”

Thanh âm mềm mại nũng nịu, nghe đến mềm nhũn cả lòng, ngay cả Hàn Thác tự nhận là có ý chí sắt đá đều có chút không đành lòng cự tuyệt, nhưng hắn còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe nàng lại nói: “Đừng bệ hạ.....”

Thì ra nhận thức hắn là Nguyên Đồng đế.

Hàn Thác gương mặt, nghiêm túc nói: “Ta không phải dưỡng của ngươi. ”

Bé gái cắn ngón tay nhìn hấn, rõ ràng hoang mang thật sâu: “Vậy tại sao bộ dạng giống nhau?”

Nguyên Đồng để có vài người con, nhưng Hàn Thác có bộ dạng giống ông nhất, nhưng cũng chỉ là giống nhau, thiếu niên mười sáu tuổi, làm sao có chuyện giống như đúc với nam nhân hơn bốn mươi tuổi, chỉ là tiểu cô nương còn nhỏ nên tâm trí chưa hiểu hết, phân không rõ ràng lắm mà thôi.

“Ta là Hàn Thác, là con của dưỡng ngươi. Ngươi tên là gì? Mấy tuổi?” Hàn Thác gần như không hề có kinh nghiệm chung đụng cùng tiểu hài tử, tự cho là thập phần ôn hòa, kỳ thật nghe ra vẫn là có chút lạnh lẽo.

Bé gái không sợ hấn, nũng nịu đáp: “Ta gọi là Xán Xán, ngũ.....” Xòe tay đếm đếm tính tính, “Năm nay 5 tuổi.” Nói xong, khẽ nghiêng đầu, lưu loát đọc ra một câu thơ: ' Nguyên dạ lương tiểu nguyệt thiên quyên, hòa thụ tình kiều hoa đăng xán' . Tổ phụ nói tên của ta là từ ý thơ này mà có, cho nên, ta còn gọi là Cố Thiên.”

Hàn Thác ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết, cầm hất về hướng bên cạnh: “Không được khóc, đi vào trong đó ngồi đi.”

Trên xe ngựa tổng cộng ba hàng chỗ ngồi, Hàn Thác ngồi đối diện màn xe, hai bên sườn đều không có ai ngồi.

Tiểu bằng hữu Cố Thiên 5 tuổi thực nghe lời, hít hít mũi đi đến phía bên phải ngồi ngoan ngoãn.

Sau khi Phiên vương rời kinh, không thể tự ý trở về, cho nên Hàn Thác chỉ có thể mang theo nàng đồng hành, mặt khác phái một gã thị vệ đến Vinh Chiếu hầu phủ báo tin.

Xe ngựa lại tiến lên phía trước.

Cố Thiên ngồi xe xóc nảy một lát, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Hàn Thác để mặc nàng ngủ, còn mình thì lấy ra một quyển sách giết thời gian.

Chợt nghe “Rầm” Một tiếng, trong lúc ngủ mơ Cố Thiên từ chỗ ngồi té xuống.

Vì thế nàng tự nhiên tỉnh, nàng quỳ rạp trên mặt đất, cái miệng nhỏ nhắn lại mếu máo muốn khóc.

Hàn Thác vội hỏi: “Không được khóc, có bị thương ở đâu không?”

Bé gái mới 5 tuổi thì làm sao hiểu được kiểm tra thương thế, Cố Thiên mếu máo cái miệng nhỏ nhắn, tỉnh tỉnh mê mê nhìn hấn, muốn khóc không dám khóc, trong đôi mắt to sáng ngời chứa đầy nước mắt, lấp lánh giống sao trên bầu trời.

Hàn Thác bắt đắc dĩ day day trán, nắm quần áo trên lưng Cố Thiên đem người nhấc tới trên đầu gối, vuốt tay chân nàng hỏi: “Đau không?”

Cố Thiên lắc đầu.

Xem ra không bị thương, vì muốn kiểm tra ôn hòa, Hàn Thác lại hỏi: “Có cảm thấy trên người đau chỗ nào không?”

Cố Thiên vươn tay trắng nõn nhỏ bé chỉ vào trên mặt: “Xán Xán đau trên mặt.”

Từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng có vết sưng đỏ.

Hàn Thác phân phó Từ Cao Lục mang thuốc mỡ tó, tỉ mỉ thoa lên cho nàng. Lau sạch tay, mới phát hiện nàng đã ngủ ở trong ngực hấn, hai bàn tay nhỏ bé nhanh vòng quanh bên hông hấn.

Vừa rồi có kinh nghiệm, sợ nàng lại té một lần nữa, cho nên Hàn Thác không đem nàng thả lại chỗ ngồi, nên để mặc cho nàng ôm mình như thế.

Lúc đầu, Hàn Thác thực không có thói quen tay chân tiếp xúc thân cận như vậy, hấn do cung nhân nuôi lớn, đối với đứa nhỏ bình thường khác đều được ôm ấp an ủi, hấn chưa bao giờ được biết qua.

Nhưng tiểu cô nương thân thể nhỏ nhắn lại mềm mại, còn mang theo hương vị trái cây, thơm nồng như mật, lại ngọt lành như cây son trà, làm người ta mơ màng, hấn cũng cũng chậm chậm không hề kháng cự, ngược lại cánh tay khê đỡ ở sau lưng nàng, để tránh nàng bị rớt xuống.

Đêm nghỉ tại trạm dịch, tất nhiên là an bài nha hoàn tắm rửa cho Cố Thiên, đỡ nàng ngủ, nhưng nàng khóc nháo không ngớt, Hàn Thác nghe thấy nên cước sang thăm hỏi, Cố Thiên vừa thấy hấn liền ôm lấy chân hấn không buông tay, khóc đến khàn cả giọng.

Bọn nha hoàn cũng khóc theo, quỳ thỉnh tội, liên tục giải thích không hề vô tâm chăm sóc, lo lắng rất chi toàn.

Đứa trẻ một khi càn quấy, hoàn toàn không có cách nào nói lý, cuối cùng Hàn Thác phải hứa là sẽ tắm cùng nàng, còn phải ngủ chung với nàng, tóm lại là một bước cũng không thể rời khỏi nàng, nàng mới nín khóc.

Ba ngày sau, con trai thứ 3 của Vinh Chiêu hầu Cổ Cảnh Ngô đuổi theo đoàn người, đem nữ nhi tiếp trở về.

Cổ Thiên nhìn thấy phụ thân rất là vui vẻ, đương nhiên đi theo phụ thân, nhưng mấy ngày nay ở cùng ca ca có dáng dấp giống dượng, nên mím thật chặt cái miệng nhỏ nhắn rồi rầm không ngừng, cả hai bên ai nằng cũng không nở bô, khó xử, nghĩ không ra biện pháp, nhất thời sốt ruột liền có nước mắt, dỗi tự giam mình ở trong phòng không chịu đi ra.

Hàn Thác lúc đã thực xứng chức “Bảo mẫu”, tự động tự giác đi dỗ: “Xán Xán còn nhỏ, tiểu hài tử nên ở cùng với cha mẹ.”

Cổ Thiên nghe hiểu được, cũng không cam tâm: “Vây khi ta thì sẽ được ở chung với người sao, đến lúc đó người sẽ ngủ cùng ta, kể cho ta nghe chuyện người đánh giặc.”

Hàn Thác biết nàng cái gì cũng đều không hiểu, nên nhẫn nại giải thích nam nữ có khác cho nàng nghe, chờ nàng lớn lên như vậy lại càng không thích hợp.

Tiểu cô nương cố chấp một cách lạ thường, nhất định đòi hấn phải nghĩ ra biện pháp để ở cùng nàng hợp tình hợp lý.

“Ta biết thành thân đó!” Cổ Thiên vô cùng vui vẻ, “Bác và dượng cũng là thành thân, bọn họ còn trao đổi sinh lễ cùng đồ cưới.”

Hàn Thác nhớ rõ cuối năm rồi ở Vinh Chiêu hầu phủ có hi sự, nghĩ đến nàng tuy nhỏ, nhưng cũng không phải ngây thơ như thế, rốt cục thờ phào một cái.

Ái ngờ, nàng tháo xuống trâm châu hoa trên song nha kế đưa cho hấn, cười khanh khách, nũng nịu nói: “Đây là đồ cưới của ta, là phụ thân mua cho ta từ Trích Tinh các. Người đưa ta sinh lễ đi.”

Hàn Thác ngây ngẩn cả người, xoa thái dương, Cổ Cảnh Ngô đã phái người lại đây thúc giục hai người phải trở về, kéo dài chỉ sợ làm hỏng chuyện, vì đồ nàng, hấn đành phải tháo bạch ngọc quan âm tùy thân, đeo trên cổ nàng, học giọng điệu của nàng: “Đây là sinh lễ của ta, cũng là cha ta đưa cho, người hãy nhận đi.”

Cổ Thiên cảm thấy mỹ mãn nên theo phụ thân rồi đi, bánh xe lộc cộc, Hàn Thác đưa mắt nhìn theo, trên khóe môi vẫn chứa ý cười.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, ảm áp chiếu vào trong điện, trong ngực hấn đã không còn, Cổ Thiên khoác kín áo choàng, cách đồng lửa ngủ ở đối diện.

Hấn nhẹ nhàng đi đến trước gót chân nàng ngồi xỏm xuống, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến đỏ bừng của nàng.

Mẹ đẻ Hàn Thác mất sớm, phụ hoàng vì bồi thường, nên đối xử với hấn rất tốt, nhưng càng làm như thế, thì Ninh hoàng hậu càng kiêng kỵ hấn.

Có đôi khi hấn cảm thấy buồn cười, một hoàng tử ngay cả nhà ngoại cũng không có, lại cũng có thể bị đông cung cho rằng có sức uy hiếp. Nhưng hạng người nịnh nọt trong hoàng cung nhiều lắm, xem sắc mặt người dễ như ăn cơm ngủ vậy, cho dù Hoàng hậu nghĩ kỵ một cách không hề có đạo lý, cũng không gây trở ngại việc vắng vẻ bất nạt của mọi người đối với hấn.

Đại Ân hoàng tử bất luận phong vương sớm hay muộn, sau khi đại hôn mới có thể rời cung lập phủ, trăm năm nay đều là như thế, chỉ có hấn, sau khi lấy được chiến công, Ninh hoàng hậu đã không chịu đựng được việc hấn tiếp tục ở lại trong cung, hôn sự tuy không có ai đề cập, cũng không gây trở ngại hấn mười lăm tuổi phong vương xây phủ, mười sáu tuổi liền làm Phiên vương ở U châu.

Hàn Thác sẽ không ngờ đến nỗi tin hôn ước cùng đứa nhỏ 5 tuổi là thật, cô nương trước mắt hiển nhiên đã quên chuyện cũ từ lâu.

Nhưng sự tình lại trùng hợp như vậy, hấn như thế nào cũng không ngờ đến lại có thể nhặt được nàng một lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh nàng ngồi ở trong tuyết yếu ớt bất lực liền cảm thấy thú vị, vùng hoang vu, từ trên xe ngựa té xuống thoát nạn, thậm chí ngay cả hành lý cùng ngân lượng cũng không biết lấy, chỉ biết gắt gao ôm lò sưởi tay vô dụng.

Lại cảm động tấm lòng hiếu thảo của nàng đối với mẫu thân.

Hấn cũng muốn một người, sẽ lo lắng cho an nguy của chính mình, thậm chí sẽ liều lĩnh cố gắng.

Hấn không cần nàng thật sự vì hấn làm cái gì, hấn chỉ muốn có một người như thế ở bên cạnh.

Một người cô độc quá lâu, hấn đã sớm thành thói quen, cũng không thấy cô đơn. Nhưng con người có bản năng tìm kiếm ấm áp, Cổ Thiên đó chính là hoài niệm cuối cùng trong kinh thành lạnh băng kia.

Và lần này, hấn không có ý định buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cầu Sự Bảo Đảm (Thượng)

Hàn Thác tối qua đã cùng với đội quân Huyền Giác tùy thân của miếu Long Vương chia làm 3 ngả.

Một nhóm thẳng tiến về Nhậm Khâu tìm kiếm tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên, một nhóm theo lệnh Lý Vũ Thành tìm kiếm Cố Phong, nếu Cố Phong không quay lại Cố gia sẽ lệnh cho hấn đến gặp Cố Thiên; Nhóm cuối cùng, đại đa số quân binh quay ngược lại Đại cung U Châu chờ lệnh.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, mỗi nhóm tự xuất phát.

Cố Thiên không biết cười ngửa, cho dù có xuất hiện ngựa Ô Nhĩ Thuật của người độc hành lưu lại, vẫn là phải đi chung ngựa với Hàn Thác.

Từ lúc xuất phát từ đại điện đến khi buộc ngựa vào gốc cây Bạch Dương, Hàn Thác chú ý thấy Cố Thiên do dự không yên mấy lần lên nhìn hấn, mấy lần đều là hé miệng toan định nói gì đó lại thôi, rõ ràng là không quả quyết.

“Sao vậy? Có điều gì muốn nói với ta sao?” đến trước ngựa Bạch Đề Ô, Hàn Thác liền hỏi.

Cố Thiên cắn môi, thấp giọng, lấy hết dũng khí đáp: “Vương gia , ta...Ta không muốn lấy ngài”.

Cố Thác nghe xong bật cười, vò đầu nằng dỗi dành đáp: “Được, ta đã biết”.

Nói xong, để nằng lên ngựa, bỏ hoàng bào nằng ra đằng sau ngựa ổn định.

Cố Thiên khó nói nên lời, đối với lời cự tuyệt của nằng Hàn Thác coi như gió thổi qua tai?

Chẳng nhẽ hấn vốn dĩ chỉ tiện mồm nói ra, chứ hoàn toàn không có ý định muốn lấy nằng?

Hại nằng lo lắng cả buổi sáng, không biết có nên cùng hấn nói rõ ràng hay không.

Nếu nói ra, lại sợ hấn then quá hóa giận, sẽ vứt nằng giữa đường. Nói cho cùng, nằng cùng hấn đã có giao ước giúp đỡ lẫn nhau, mà tối qua, nằng một chút cũng không giúp gì được cho hấn, chỉ thêm phiền, nếu hấn hủy đi ước định, cũng là hợp tình hợp lý.

Nếu không nói, hoặc đợi đến sau khi tìm được Tiêu Hạc Niên mới nói, lại có chút lợi dụng hấn. Đến lúc đó nếu tình cảm của hấn nhiều hơn, nằng càng khó mở miệng, hấn càng khó buông bỏ.

Cố Thiên thả lỏng được tinh thần, hít một hơi dài, xem ra nằng đã nghĩ nhiều rồi.

Hàn Thác vọt ra phía sau ngựa, ngồi sau nằng, đem cánh tay trái bị thương ra phía trước nằng, tay phải giữ dây cương, điều khiển ngựa thẳng tiến về hướng đông.

Nằng hiện tại không muốn gả cho hấn, một chút cũng không để ý đến ý kiến của người khác.

Hàn Thác cũng không vì một câu nói của nằng mà thay đổi chủ ý.

Muốn lấy nằng, cách đơn giản nhất là nhờ lệnh chỉ hôn của Nguyên Hòa đế.

Nhưng, hiện tại hấn không muốn như vậy.

Hấn không muốn ép nằng, nằng hãy còn 2 năm nữa mới đến tuổi trưởng thành, hấn vẫn còn nhiều thời gian và cơ hội khiến nằng hồi tâm chuyển ý, cam tâm tình nguyện lấy hấn.

*****

Hai ngày sau, đúng tiết Yên Cửu (19 tháng giêng AL), Cố Thiên đi thẳng tới nơi.

Nhậm Khâu dựa theo phong cách phủ Hà Gian, là một tỉnh thành, không rộng nhưng rất phồn hoa.

Vì Cố Thiên không biết rõ Tiêu Hạc Niên đang ở đâu, sau khi vào thành các nằng liền hướng y quán hỏi.

Ai biết hỏi tới 2 y quán, 3 nhà thuốc, bất kể là người hay tầm hơi cái tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên thì không một ai biết đến.

Đây quả thật là ngoài dự liệu, ngay đến Cố Thiên vẫn còn nhớ Tiêu Hạc Niên chính miệng nói qua, hấn quen biết Hàn Thác chưa đầy 2 năm, trước sống tại quê nhà Nhậm Khâu. Sự tình hôm nay không biết sai chỗ nào.

Hàn Thác lại mang nằng đi theo hướng bắc nam từ hàng tạp hóa và Tiêu cục, hi vọng nơi này đồng người từ bắc vào nam, tin tức càng linh thông, nhưng kết cục vẫn là khiến người thất vọng.

Mất thấy mặt trời sắp lặn, trước vẫn nên vào khách điểm nghỉ ngơi.

Phù Hà Gian thuộc đất phong của Tỉnh Vương, để tránh phiền phức, Hàn Thác trên đường đi luôn mặc thường phục, vào thành cũng không sử dụng lệnh bài riêng, không để lộ thân phận.

Hắn một bên an ủi Cố Thiên, một bên lệnh cho thuộc hạ thân tín Lâm Tu mang ấn tín lên Huyện nha tra xét nhân khẩu. Toàn bộ kho dữ liệu đều được xem xét tỉ mỉ, chỉ cần Tiêu Hạc Niên hẳn đã từng ở lại đây, bất kể thời gian dài ngắn, chỉ cần lưu lại ắt sẽ có ghi lại.

Ngày mai là lễ Vía trời, truyền thuyết kể rằng ngày này Nữ Oa và trời cứu giúp dân thường, cũng là ngày người dân mong muốn cầu sang năm tới mưa thuận gió hòa, vụ mùa bội thu.

Đại bộ phận dân chúng trong thành dựa vào nghề nông mà sống, lễ kỷ niệm cũng đặc biệt lớn.

Giờ Thìn ba khắc, Cố Thiên và Hàn Thác đang dùng bữa sáng trên tầng 2 khách điểm chợt nghe thấy tiếng sấm chấn động ngoài cửa sổ.

Mở cửa nhìn quanh, chỉ thấy một đồng tử tập trước tiền sảnh, ở giữa bày 9 mặt trống lớn, đường kính dài hơn một trượng, do 16 đồng niên mặc áo đỏ đồng thời đánh mạnh lên, âm phát ra vang dội mạnh mẽ, khí thế như rồng hổ, cũng có uy thế của vạn mã phi thẳng.

Tiểu nhị cho rằng hai người bọn họ chỉ là lữ khách đi ngang qua nên ân cần giải thích, hôm nay là ngày mở đầu cho lễ hội, tiếp sau đó là cả ngày lễ, vô cùng thú vị, đặc biệt không thể bỏ qua tiết mục Nữ Oa đi tuần mây.

Cố Thiên một lòng chỉ chờ kết quả điều tra hộ khẩu ở Huyện nha, không có tâm trạng xem náo nhiệt, thấy vậy Hàn Thác liền đưa vài đồng bạc nhằm xoa tiểu nhị nhiệt tình kia đi.

Đến giờ Ty, Lâm Tu cuối cùng cũng trở lại.

Hóa ra Nhậm Khâu quả thật có một người tên là Tiêu Hạc Niên, nghe người huyện nha nói, người này không được quá hoan nghênh, tự xưng là hậu nhân của thần y Biển Thước, còn du hành xuống các quốc gia phía nam bá sự học nghệ, hiện đang ở tạm tại một hiệu thuốc trong thành, tính tình của hắn quái dị, không màng thế sự, không hiểu thời thế, thích nhất chữa bệnh cho các bệnh nhân mà các y quán khác đã xem qua và tìm ra lỗi chữa sai của họ, cho nên có biệt danh là “Kẻ khó chịu”, thậm chí mọi người biết đến hắn là “kẻ khó chịu” mà không biết hắn tên là Tiêu Hạc Niên.

Bình thường, hắn hành sự cũng không nể mặt ai, cuối cùng bị chủ nhân của 2 y quán hợp sức đuổi ra khỏi thành, hiện đang ở ngoài thành 10 dặm trong miếu Thước vương được mấy năm.

Tìm được đúng mục tiêu, mọi người lập tức xuất phát, ra đến cổng thành, liền đụng phải đội ngũ rước Nữ Oa đi tuần. Theo phong tục, Nữ Oa phải đi đến tám 10 nhà trong trấn ban phúc thì mới hi vọng năm sau mọi sự thuận hòa.

Vì đội ngũ đi tuần này rất nhiều người, người đến xem náo nhiệt rất đông, rất nhiều đoàn người ngựa tụ tập trước cổng thành, càng đừng nói đến số người trong thôn muốn vào thành, phải nói là tắc đường nghiêm trọng.

Đoàn người Cố Thiên chỉ có thể đợi đến lúc thông đường.

Bỗng nhiên, 3 hắc y nhân lên thành lầu, cao giọng truyền bố đóng cổng thành.

Thì ra Vũ Dương trấn thuộc quản lý của Nhậm Khâu nửa tháng trước bùng phát ôn dịch, hiện đã chết 10 người. Vì không kịp thời phong bế thôn trang, hiện nay các thôn trang phụ cận cũng đã bị nhiễm bệnh. Tránh tạo nên sự ảnh hưởng lớn hơn, Tri phủ ra lệnh trong phạm vi 30 dặm thôn trang, thành trấn bắt buộc giới nghiêm. Phàm người địa phương phát hiện trọng bệnh, nghiêm cấp xuất nhập; nơi nào chưa có bệnh dịch, có thể xuất nhưng không được nhập thành.

Đột nhiên xảy ra sự cố khiến cho đoàn lễ cứ thế mà tan, đội rước đi tuần cũng vì vậy mà phân tán, những kẻ muốn vào thành chỉ để xem náo nhiệt, nhân có cơ hội này cố thử chui vào để bảo toàn mạng sống, chock lát đã thành một đoàn.

Hàn Thác gọi một thị vệ thành lại hỏi rõ biết được Thước vương miếu với Vũ Dương là hai đường khác nhau liền kéo Cố Thiên xuất thành.

Mười dặm đường chẳng qua chỉ một khắc khinh công liền tới, Thước vương miếu cũng đang kỷ niệm lễ hội, chẳng qua không bị ảnh hưởng lớn.

Ông từ quản miếu nói với bọn họ rằng, sáng mười ngày trước, ngay sau khi nghe các thương hành nói rằng xuất hiện ôn dịch, Tiêu Hạc Niên lập tức đi tới trấn Vũ Dương cứu chữa trọng bệnh. Mà những người trong miếu hôm nay sau khi nghe tin trong thành phong bế, biết rằng tình hình nghiêm trọng, liền quyết định phái những tăng lữ biết y thuật qua giúp đỡ, chiêu xuất phát.

Cố Thiên nghe xong, im lặng một hồi, nhìn Hàn Thác chậm chậm nói: “Cố Thiên cảm kích Vương gia suốt đường bảo hộ, sau đây thần sẽ cùng các vị sư phó này kết hợp đồng hành, không dám lại phiền Vương gia, hôm nay liền bái biệt, sau này quay lại U Châu sẽ đến tìm Vương gia tạ ơn cảm tạ.”

Mục tiêu của nàng là Tiêu Hạc Niên, không có lý do gì mà từ bỏ, sự đau khổ khi mất mẹ ruột nàng không muốn tái diễn lần nữa. Nhưng nàng không thể yêu cầu Hàn Thác bồi nàng đến chỗ nguy hiểm, cũng không nguyện mang người thân của bọn họ thử cảm giác thống khổ.

Hàn Thác chậm chậm nhìn nàng nói: “Trừ nạn cho lương dân bách tính, bản vương cũng muốn đi tuần xem.” Lại hướng thiếp thân hậu vệ Lâm Tu phân phó: “Các ngươi không cần theo ta, ở lại chờ người là được rồi.”

Nói xong, hoàn toàn không đợi Cố Thiên phản ứng, bẻ nâng lên Bạch Đề Ô, lập tức rời đi.

Vũ Dương lúc này thủ vệ nghiêm ngặt, vệ binh lấy khăn bịt mặt vô cùng tận trách, kiên quyết cự tuyệt người vào trấn.

Hàn Thác đành xuất ẩn tín, biểu rõ thân phận.

Tỉnh vương đến, là đến chỗ vũ cho bách tính đang trong cơn tuyệt vọng, nhưng chân chính có thể cứu bọn họ đó lại chính là các đại phu.

Tiêu Hạc Niên lúc này đang xem bệnh trong một lán rom dựng tạm, vẫn là người cao gầy trong ký ức năm đó của Cố Thiên, chỉ là gầy đi một chút, ăn mặc có phần hạ tiện hơn xưa.

Hàn Thác hướng hần nói rõ mục tiêu đến đây, ngoài ý muốn, Tiêu Hạc Niên cự tuyệt rời đi, cho dù Hàn Thác xuất là nhiều ngân lượng hay mời danh y khác đến cũng không động.

“Nếu Vương gia đã có tâm, không bằng nghĩ ra kế sách hái được cỏ Long Giản, có thể sắc thành thuốc, chính là có thể trị ôn dịch lần này”.

Địa thế của trấn Vũ Dương này cao tựa núi, cỏ Long Giản sinh trưởng cheo leo phía trên, người bình thường vốn không hái nổi, Tăng đại phu trong trấn là quân y, tập qua võ công, thân thủ linh hoạt, ngẫu nhiên mạo hiểm hái về. Vừa khéo Tiêu Hạc Niên phát hiện vật này đối chứng, dễ dàng trị được ôn dịch lần này. Sau đó cỏ Long giản dùng hết, vị đại phu khia cũng bị nhiễm ôn dịch, toàn thân mệt mỏi vô lực, hết cách đi hái thuốc.

Trong lúc không có thuốc dùng, dân chúng từng quần lo sầu, mới dẫn đến tai họa bạo phát dịch trên diện rộng.

“Nếu như Vương gia có thể tìm được loại thuốc này, tại hạ xin phụng mệnh theo Vương gia”.

Đây chính là yêu cầu mà Tiêu Hạc Niên đưa ra.

Lâm Tu đợi người thời điểm này cũng đã tới.

Cả bọn tại lán thuốc nhận lệnh leo lên đỉnh núi.

“Sư gia nói rằng ngài là dùng sợi dây thừng leo xuống”. Hần chỉ vào một vách núi có một cái cây to xù xì hai người ôm, “Cỏ Long Giản lá thô to, màu tím đỏ, rất dễ nhận biết”.

Dựa theo hướng dẫn, Lâm Tu dẫn người buộc chặt dây thừng trên thân cây, xiết chặt các mối dây đặc thù như trong quân ngũ.

Vô Thiên nhấp nhòm dòm xuống, dốc núi cheo leo thẳng đứng, gần đó đột nhiên có thể nhìn thấy cây mục hoặc vách đá, sâu khoảng 2-3 thước xa chỉ thấy sương mù, mù mịt một mảnh, không biết chân núi rốt cuộc sâu bao nhiêu.

“Nếu như ta tự mình lấy cỏ Long Giản về, nàng sẽ thay đổi tâm ý, đồng ý lấy ta chứ?”. Hàn Thác tùy ý nói nhỏ bên tai nàng.

Sau đó cũng không cho Cố Thiên thời gian trả lời, ngay tại thời khắc trong mắt nàng còn đang ngạc nhiên, hần liền nắm dây thừng phi thân xuống vách núi, bật vô tin tức lặn vào trong tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cầu Sự Đảm Bảo (Hạ)

Cố Thiên một chút cũng không động, đứng im tại chỗ, chăm chú tìm chút tin tức của Hàn Thác phía dưới.

Thời khắc Hàn Thác nhảy xuống, nàng thấy như tim mình bị vật gì đó đánh mạnh, liên tục đập “bùm bùm” “bùm bùm” không ngừng.

Cố Thiên áp hai bàn tay vào trái tim mình, nàng có thể cảm nhận được từng nhịp đập của nó, mạnh mẽ như đánh vào lòng bàn tay nàng, dường như lực tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng thậm chí còn cảm nhận được dòng máu trong toàn cơ thể đang dồn toàn lực chảy, chỉ hướng về nơi đó.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ dài như một canh giờ, hoặc có khi ngắn chỉ thời gian một khắc.

Trong mắt Cố Thiên, toàn bộ tâm tư đặt vào chỗ giao nối giữa sợi dây thừng và đám mây mù, cho đến khi đoạn dây gắn chuông bạc vang lên, hình bóng Hàn Thác xuất hiện, nàng mới như sống lại.

Hàn Thác nắm lấy sợi dây thừng leo lên, thân thủ nhanh nhẹn, động tác gọn gàng.

Mặt trời lặn xuống như được ôm tròn bởi tầng mây, lộ ra tia sáng vạn trượng, khiến cho hần như thần tiên hạ phàm.

Mọi sự căng thẳng như được giãn ra, Cố Thiên liền rơi lệ.

Hàn Thác đưa Lâm Tu cái giỏ sau lưng, bên trong đầy ắp một mảng tím tím của cỏ Long Giản.

“Sao vậy?” hần nhẹ giọng hỏi, “Ta chẳng phải vẫn tốt sao, khóc cái gì?”

Vừa nói, hần lấy tay lau lệ trên mắt nàng, tay hần dính bụi bẩn, khi lau lệ cho nàng, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng lưu lại một vệt đen.

Cố Thiên không biết, Hàn Thác âm thầm cười trộm, cố tình lau xuống mấy lần.

“Hàn Thác.... Vương gia...” nàng nắm chặt vạt váy, thì thầm không nên câu, tìm cứ vậy mà đập không ngừng.

“Tốt rồi, tốt rồi, không sao rồi...” Hàn Thác dỗ dành Cố Thiên, khéo léo quay sang một bên, chặn trước đám đông, vòng tay ôm nàng, siết chặt một lúc, sau đó cẩn thận kéo ra khăn tay để lau cho gương mặt lấm bẩn như chú mèo của nàng.

Tầm mắt Cố Thiên rơi trên bờ vai trái rộng lớn của Hàn Thác, để thuận tiện hành động, hần bỏ áo choàng, chỉ mặc một cái cẩm bào thanh sắc, vì vậy có thể thấy rõ những vết máu dính trên quần áo, màu đỏ tươi mới, mà phạm vi cũng ngày càng lan rộng.

Nàng cao giọng hô: “Vương gia, ngài bị thương rồi...”

Hàn Thác quay đầu nhìn qua, cười nhẹ: “Có lẽ do dùng lực quá mạnh, không đáng ngại, quay về đắp ít thuốc trị thương là được.”

Giọng điệu của hần cực kì nhẹ nhàng, xem ra vết thương không đáng ngại.

Bọn hần một đường lên núi hết hơn nửa canh giờ, xuống núi sợ cũng không nhanh hơn, đã lãng phí nhiều thời gian, máu cũng chảy tận rồi.

Cố Thiên nào có thể trơ mắt đứng nhìn bộ dạng không lo cho bản thân mình của hần, gọi Lâm Tu lập tức băng vết thương cho Hàn Thác.

“Vương gia đang bị thương, sao lại còn tự mình đi xuống vậy?”

Trên đường đi xuống, Cố Thiên không nhận được bèn hỏi.

Hàn Thác đáp:” Cỏ Long Giản có thể trị ôn dịch, trừ nạn cho dân chúng phủ Hà Gian, về tình về lý, người nào có năng lực cũng đều nên xuất một phần”.

Thanh âm của hần trầm ổn vang vang từ đỉnh đầu nàng truyền tới. Đạo lý này đúng, Cố Thiên nguyên tin rằng Hàn Thác là kẻ biết thương tiếc chúng sinh, chăm lo cho bách tính, nhưng lại nói, hần đường đường là Tĩnh vương gia, Tam hoàng tử điện hạ, sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm, hộ vệ của hần cũng đều ở đây, sao không phái bọn họ đi, thân thủ bọn họ chắc cũng không kém gì hần, không phải sao?

“Nếu như ta tự mình mang cỏ Long Giản trở về, nàng nguyện ý thay đổi tâm ý, đồng ý gả cho ta chứ?”

Cố Thiên đột nhiên nhớ ra lời Hàn Thác nói trước khi xuống núi, lúc đó nàng không nghĩ ngợi gì, thậm chí còn quên luôn sau đó.

Đồng ý không? Nàng tự hỏi mình.

Sau khi thân mình của Hàn Thác biến mất sau đám mây mù, trong đầu nàng cũng loạn một mảnh rất nhiều ý niệm.

Bội phục hần dừng cảm, cũng lo sự an toàn của hần, sợ hần nhìn không rõ gặp phải nguy hiểm, không thể trở lại được.

Hàn Thác thực ra có thể làm hoàng đế, trong mấy năm tới, hần còn đánh thắng nhiều trận, bảo vệ biên cương và bách tính. Nếu như hần có mệnh hệ gì, Cố Thiên sẽ thấy áy náy, hần không liên quan, cũng không vì nàng mà cải biến vận mệnh mình.

Trong chớp mắt kia, Cố Thiên nhớ lại đêm mùa hạ dài nóng nực đó ở kiếp trước, nếu trước đó Hàn Thác chết rồi, có lẽ không gì là không tốt. Nếu như Hàn Thác chết tại đây, vậy biểu ca sẽ không bị hần oán nguyền, dĩ cũng sẽ không chịu nhục.

Sự thù hận, ác ý này rất nhanh biến mất, khi Hàn Thác cuối cùng bình an vô sự trở về, sự vui mừng của Cố Thiên thật sự là xuất phát từ nội tâm.

Nàng hi vọng hần bình an vô sự sống tiếp.

Cố Thiên từng nghe phụ thân nói qua một số việc Hàn Khải đã làm sau khi lên ngôi, quả thực không xứng với ngôi vị. Kiếp trước nàng vẫn luôn sợ Hàn Thác, không thể cam tâm tình nguyện làm Hoàng hậu của hần, nhưng cũng biết Hàn Thác có thể thành công soán ngôi, trừ năng lực bản thân hần, vẫn là do Hàn Khải đã bị mất nhân tâm. Từ xưa đã có câu: Có được nhân tâm có thiên hạ. Cố Thiên cho rằng bản thân mình với Hàn Thác đứng đối lập, là do Ninh Thái hậu và Hàn Khải là người thân của nàng, thuần túy xuất ra cảm tình.

Thế nhưng, cho dù như vậy, nàng vẫn không muốn lấy Hàn Thác thêm lần nữa.

“Tại sao Vương gia muốn lấy ta?”. Cố Thiên hỏi.

Nàng muốn biết nguyên nhân Hà Thác trong một đêm lại muốn cải biến tâm ý, ví như bình thường xem bệnh, dùng đúng thuốc, mới có biện pháp khuyên hẳn từ bỏ mong muốn này.

Cánh tay trái Hà Thác vẫn luôn đặt trên eo Cố Thiên, bảo hộ nàng khỏi ngã ngựa. Lúc này, nghe nàng hỏi, cánh tay hẳn thêm chút lực, thân thể nàng lui lại phía sau, nhẹ dựa vào lồng ngực hẳn.

“Hiện tại đã thay đổi chủ ý, đồng ý gả cho ta rồi sao?” Hà Thác không đáp hỏi ngược lại.

Hôm qua Cố Thiên đã cự tuyệt hẳn một lần, lần này càng không tiện nói lại: “Suốt đoạn đường đi, vương gia đã giúp đỡ thần nữ quá nhiều, đây coi như là ân huệ, thần nữ thật sự không biết nên báo đáp ngài thế nào.”

Hàn Thác cười nhẹ: “Nàng cảm thấy bản thân nên làm gì?”.

Hắn kề bên tai nàng nói, thậm chí nàng còn cảm nhận được từng hơi thở nóng ấm của hắn, mà làn môi lạnh lẽo của hắn cũng gần như chạm vào vành tai đông cứng của nàng.

Cố Thiên thất kinh không đáp, trái tim mới bình phục được chưa lâu lại đập lên mãnh liệt.

Hàn Thác ngồi sau, tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng lại có thể cảm nhận được sự lo lắng cùng cự tuyệt của nàng.

“Được rồi, ta chỉ đùa với nàng chút thôi.” Hắn cười to đáp.

Cố Thiên cũng không thấy được vẻ mặt của Hàn Thác, chỉ có thể dựa vào lời nói để cảm nhận, hắn cười thoải mái như thế chắc chắn không phát giận, nàng cũng cười, toàn thân cũng như được thả lỏng.

Âm thanh của Hàn Thác lại vang lên: “Chỉ là, bốn vương trước nay chưa giúp qua ai, nhất định phải lấy được báo đáp của nàng, đợi bốn vương nghĩ kỹ cần nàng làm gì, sẽ nói với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nỗi Lo Từ Mẫu

Chính phòng Ngô Đồng viện, Ninh thị ngã lưng vào thành giường, trên người đắp chiếc chăn dày, trên đầu để một cái khăn màu đỏ nên trông càng nhợt nhạt.

Nàng chỉ hơi nhợt nhạt, nghĩ kỹ có lẽ do quá mệt mỏi trong thời gian chuẩn bị cho năm mới, tuy nói vẫn khỏe, nhưng đất U Châu xa xôi, cách Kinh sư nàng đã từng sống ba mươi mấy năm ắt có sự khác biệt, cơ thể có lẽ bị ảnh hưởng do không hợp phong thủy.

Vốn muốn tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không đáng ngại, thế nhưng trong nhà luôn có một đôi nam nữ vẫn luôn làm cho bà không an tâm.

Đêm 15 tháng Giêng đó, Ninh thị phân phó đầu bếp hâm một nồi bánh trôi, đợi bọn trẻ đi xem hoa đăng về sẽ ăn khuya. Ai biết đợi mãi không thấy người đâu, qua nửa đêm lại thấy Bích Lạc khóc lóc trở lại, lúc này mới biết đứa con trai gái bảo bồi Cố Thiên đã mất tích.

Cố Cảnh Ngô phái người truy lùng đến nơi Cố Thiên xuất hiện cuối cùng, nào ngờ gặp phải vị lão bản kia đã nhận tiền của Cố Phong, hứa giữ im lặng, thế nhưng không trụ được khỏi sự uy hiếp thẩm tra, cuối cùng mới nói ra sự thật.

Biết được thì ra là Cố Phong với Cố Thiên giờ trò quý, vợ chồng Cố Cảnh Ngô mới yên tâm chút, chỉ cần không phải Cố Thiên gặp phải lừa đảo là được. Cố Phong tuổi còn nhỏ nhưng dù gì cũng là nam nhi, từ nhỏ đã bái sư học võ, có hẳn chăm lo cho Cố Thiên sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng, Hộ vệ Cố gia vẫn ngày đêm ra khỏi thành truy đuổi.

Người thì đã đuổi kịp, nhưng chỉ có mình Cố Phong.

Cố Phong lập tức kể rõ sự tình trước đó từng chi tiết, Ninh thị nghe xong hai mắt liền nhắm chặt, ngất đi, đến khi tỉnh lại thì mất hai hàng lệ, cơm trà không trôi, nằm giường dậy không nổi.

Đại phu xem xong cũng chỉ nói do bị quá kích động, là tâm bệnh.

Đêm ngày 17, hộ vệ thân tín Lý Vũ Thành của Tĩnh vương gia đến thăm hỏi, thông báo Cố gia rằng Cố Thiên vẫn bình an vô sự, hơn nữa Tĩnh vương gia sẽ tự mình đưa về tận nhà, mong mọi người đừng lo lắng.

Lời này chính là tâm được, là tin tốt truyền đến, bệnh tình của Ninh thị dần dần hồi phục.

Mấy vị đại phu trước sau đổi mấy vị đều không chữa được nguyên nhân, toàn bộ đều khai thuốc bồi dưỡng thân thể.

May thay, hôm trước Lý Vũ Thành gửi tới tin tức của Cố Thiên, hôm sau Ninh thị liền có khí sắc trở lại.

“Phu nhân, ngài uống thuốc đi, tiểu thư một hai ngày nữa về đến nhà rồi, phu nhân đừng lo lắng nữa”, Đại nha hoàn của Ninh thị nhanh nhẹn một tay bưng bát thuốc, một tay cầm thìa thổi bớt nóng, vừa dứt thuốc vừa khuyên.

Trịnh thị vừa lúc đến đầu giường bên rèm gắm theo hoa muôn cùng Ninh thị thương lượng về bữa tối cũng khuyên: “Phu nhân, chị em Thiên nhi ngoan ngoan hiểu chuyện, lần này cũng là vì ngài mới rời nhà đây sao, nếu như nằng ỷ về nhà mà thấy ngài bệnh nặng hơn, sẽ càng đau lòng”.

Ninh thị đang bệnh, ăn gì cũng không có khẩu vị, nhiều ngày nay toàn dựa vào tài nghệ nấu nướng của Trịnh thị mới ăn được thêm chút ít.

Trinh thị xét ra cũng không phải nô tài chính thức của Cố gia, Ninh thị đối với bà ta rộng lượng, nói chưa lâu liền cho bà ta ngồi.

Đồng dạng cũng làm mẹ, lời khuyên của Trịnh thị nghe lọt tai hơn cô nương Xảo Nguyệt mới 17 tuổi chưa chồng.

Ninh thị cứ vậy mà uống thuốc, thần sắc như cũ nhàn nhạt: “Ta không phải là lo sự an toàn của nó”.

Tĩnh vương gia có tiếng tăm, lại có thị vệ tháp tùng, an toàn là điều không phải nghĩ.

Nhưng Cố Thiên trên đường đều đi cùng với hần...

Ninh thị trước giờ không hề lo lắng về hôn sự của nữ nhi. Luận về gia thế, Ninh Quốc Công phủ là hoàng thân quốc thích, Vĩnh Chiêu hầu phủ cũng là có thế lực, Cố Cảnh Ngô được Nguyên Hòa đế trọng dụng, tiền đồ vô lượng. Luận nhân phẩm tướng mạo, Cố Thiên cũng không giống với bất kỳ cô nương bình thường nào.

Phu thê Cố Cảnh Ngô hai người cũng đã thương lượng qua, đợi nữ nhi 15 tuổi trưởng thành mới định thân, phải chọn một nam thiếu niên nhân phẩm tài mạo xuất chúng, tính tình của phụ mẫu cũng nên thuận hòa. Tốt nhất là môn đăng hộ đối, nếu không được, cũng không nên quá cao, bà còn muốn giữ Cố Thiên thêm hơn 2 năm nữa, đến 18 tuổi mới gả đi.

Nhưng mắt thấy nếu như sự việc này truyền ra ngoài, Cố Thiên sợ rằng chỉ lấy được Tĩnh vương gia.

Trịnh thị đã từng làm nô tỳ cho thế gia đại gia tộc, tuy rằng thế gia kia đã sa sút, nhưng quy định cũng không thiếu, ngay lập tức liền hiểu được sự lo lắng của Ninh thị: “Chuyện này không cần gấp, chị em Thiên nhi mới tí tuổi. Mà xem lại, Tĩnh vương gia không phải chị em gì đó với biểu ca sao, không phải người ngoài”.

Vẫn còn một câu Trịnh thị chưa nói, trong mắt bà Tĩnh vương gia là hình mẫu trượng phu tốt người người nên chọn.

Con trai hoàng đế, xuất thân khỏi phải bàn. Vừa có thể xuất chinh thiện chiến, vừa có năng lực không dựa vào gia thế. Nói về tướng mạo, chưa gặp qua, nhưng nữ nhân của hoàng đế đương nhiên là đẹp, sinh trai gái nhất định cũng không kém, lại nói nam tử không phải chỉ dựa vào tướng mạo có tuấn tú hay không.

Có thể gả cho người như vậy, là phúc mấy đời, vui còn không kịp, lo lắng cái gì chứ?

Trịnh thị chỉ biết một, mà không biết hai.

Chuyện Ninh thị phát rầu, chính là chỗ mà Trịnh thị không biết, đây là chuyện cũ của đế hậu.

Ninh hoàng hậu là Nguyên phi của Nguyên Hòa đế, khi bọn họ thành thân thì Nguyên Hòa đế vẫn là Thái tử, vốn phu thê ân ái, hai đứa con trai đầu của Nguyên Hòa đế đều do Ninh hoàng hậu sinh ra. Ai ngờ tới sau đó Nguyên Hòa đế thay cha đi dẹp nước Hợp Đài Hãn, cứ thế từ Cáp Mật Vệ mang về một người phụ nữ đang hoài thai, muốn lập làm Trắc phi.

Trước đó, Nguyên Hòa đế cũng có thiếp phòng, nhưng đều không có chiếu thư, tuy nói Trắc phi cũng là thiếp, vào hoàng gia với ngọc ấn chính là không như nhau.

Sau này, nữ nhân kia khó sinh mà chết, con trai vẫn sống, hiện tại là Tĩnh vương gia Hàn Thác, con trai thứ 3 của Nguyên Hòa đế, cũng là người con trai đầu tiên của Nguyên Hòa đế với nữ nhân khác mà không phải Ninh hoàng hậu sinh ra.

Các con trai của Ninh hoàng hậu ngày một lớn dần, Nguyên Hòa đế sau khi đăng cơ lập Nhị hoàng tử Hàn Lỗi làm Thái tử.

Ninh hoàng hậu luôn luôn không thích Hàn Thác, lúc đầu là do mẫu thân hần, sau đó, do dần dần nhìn Hàn Thác lớn lên, càng hoàn toàn bởi vì hần quá xuất sắc, khiến Ninh hoàng hậu kiêng dè.

Thái tử nhu nhược nhiều bệnh mà Hàn Thác từ nhỏ đã lập nhiều chiến công, tiếng vang dần lớn mạnh. Thái tử chỉ hơn Hàn Thác hai tuổi, Ninh hoàng hậu sinh con trai thứ ba, thất hoàng tử Hàn Khải lại nhỏ hơn Hàn Thác 10 tuổi. Ninh hoàng hậu lo Nguyên Hòa đế sẽ vì Hàn Thác mà có ý phế Thái tử nhưng cũng lo Thái tử thân thể không trụ nổi, Hàn Khải tuy là đích tử nhưng cũng không tranh nổi công danh hiển hách của Hàn Thác.

Trong tâm Ninh hoàng hậu, mẹ của Hàn Thác đã đoạt trọng phụ của bà, bà quyết không để cho Hàn Thác lại tranh hoàng vị của con bà. Lâu dần, Hàn Thác trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong tim Ninh hoàng hậu.

Ninh thị đương nhiên hiểu rõ tâm tư của tỷ tỷ mình, cho nên bà không muốn kết thân với Hàn Thác, một là không muốn đối nghịch với Ninh hoàng hậu, hai là không muốn nữ nhi bước chân vào hoàng gia.

Chỉ là Trịnh thị là người ngoài, những lời này nói với bà ta không hợp.

*

Cố Thiên tối đó sau khi về đến nhà, vừa vào cửa việc đầu tiên là mời Tiêu Hạc Niên xem mạch cho Ninh thị.

Tiêu Hạc Niên xem xong mạch tượng, tỉ mỉ hỏi Ninh thị tình trạng phát bệnh, lấy ra ngân châm đâm vào đầu ngón tay lấy ra ít máu tươi, phân chia bỏ vào năm bình sứ Thanh hoa, lại bỏ vào mỗi bình phần thuốc các màu khác nhau, dùng móng giả chia vào trong bát. Sau đó, an tĩnh ngồi trước bàn, xem mấy cái bát đến xuất thần.

Thần sắc hần trịnh trọng, người bên cạnh thấy hoài nghi nhưng cũng không dám đánh tiếng làm phiền.

Cả phòng tĩnh lặng lâu tầm hai tuần trà, Tiêu Hạc Niên mới thở ra một tiếng, mở miệng đáp: ” Quả nhiên như vậy, phu nhân không phải sinh bệnh, mà trúng phải độc của Nam Hải kỳ hoa”.

Men theo lời nói của Tiêu Hạc Niên, trong đêm đại hôm ở kiếp trước Hàn Thác cũng từng bên tại nàng nói qua:

“Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc của Nam Hải kỳ hoa....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lo Lắng

Cố Thiên chấn kinh.

Năm năm này, từ U Châu đến kinh thành xa xôi, nàng với mẫu thân làm sao lại cùng trúng loại độc này?

Là ai đã hạ độc mẹ con nàng?

Tiêu Hạc Niên còn giải thích, thanh âm đều đều, không gấp không vội: “Loại hoa này tên là Tu La, sinh trưởng vùng Nam Hải nước Xiêm La. Cánh hoa đen nhánh, nhụy hoa mang sắc đỏ, trong thần thoại Xiêm La nói rằng hoa này danh xưng ba mặt xanh đen, bụng phát ra lửa như của A Tu La Vương. Hoa trông cực kỳ đẹp nhưng lại có yêu nghiệt dị thường, độc tính lớn. Người trúng độc hoa này, lúc đầu cơ thể như thiếu lực mất sức lực, sau đó thành suy ngược, cùng với trạng thái đau đầu buồn nôn, trông như đang mang thai, mạch tượng bình thường nên rất khó chẩn ra, cuối cùng không trị được mà chết.

Trong phòng tất cả mọi người đều chấn kinh. Không chỉ Cố Thiên, đến cả quan nhị phẩm thái thái sống trong nhung lụa cũng chưa hề nghe qua loại kỳ hoa của hải ngoại này.

Cố Cảnh Ngô lúc này cực kỳ lo lắng và quan tâm đến thể tử, hỏi: “Tiên sinh có cách nào giải độc không?”

Tiêu Hạc Niên gật đầu đáp: “Cố đại nhân yên tâm, lão phu đã nghiệm ra tự nhiên sẽ có cách giải độc. Phu nhân trúng độc còn nông, chưa xâm nhập vào nội tạng, giải trừ không khó cũng sẽ không để lại di chứng.”

“Vẫn mong tiên sinh quan tâm nhiều hơn, nếu cần bất cứ chuyện gì tiên sinh cứ nói, Cố mỗ sẽ tự mình xuất lực hoàn thành.” Cố Cảnh Ngô không quá coi trọng lời nói của các vị thần y khác, chỉ ôm một chút hi vọng, nhưng Tiêu Hạc Niên lời nói chân thật, vừa xuất thủ đã chẩn ra bệnh, lại không qua câu rút ván(1), nên đối với hắn xem trọng hơn mấy phần, ngôn từ cũng càng khách khí.

Tiêu Hạc Niên đáp: “Đương nhiên không cần nhiều phiền phức, ta viết một đơn thuốc, đại nhân phái người đi tìm sau đó sắc lên, thuốc này sáng tối dùng một lần, chỉ là sau khi dùng thuốc thì cứ ba ngày cần lấy máu một lần, lúc đó phu nhân sẽ rất đau đớn.”

“Không sao”, Ninh thị nhẹ đáp, “ta chịu được, tạ ơn Tiêu đại phu”.

Tiêu Hạc Niên chấp tay đáp: “Hành nghề y trị bệnh là thiên chức của lão phu, phu nhân không cần đa lễ.” Đang nói, mắt liếc qua Cố Thiên, lại đáp: “Phu nhân nếu muốn cảm tạ, nên hướng Tĩnh vương gia mới phải.”

Vốn dĩ lời nói này không có gì kỳ quái, nhưng đi với mắt thần của Tiêu Hạc Niên không khỏi khiến Ninh thị lo lắng trong lòng.

Tiêu Hạc Niên với Cố Thiên cùng nhau trở về, ắt sẽ biết chuyện Tĩnh vương gia hộ tống nữ nhi, có sao lại đặc biệt nhắc đến, tại sao lại nhìn nữ nhi như vậy? Lễ nào có chuyện gì mà các nàng không biết?

Ninh thị muốn hỏi, nhìn lướt xem một lượt trong phòng: ba cha con Cố Cảnh Ngộ, có cả Xảo Nguyệt và hai đại nha đầu thân tín. Tuy đều là người của mình nhưng đông người nhiều miệng, lúc này nói ra chẳng phải hại nữ nhi sao, nàng bèn đánh ý cứu viện tới trượng phu.

Cố Cảnh Ngộ hiểu ý thế tử, lập tức mở miệng đáp: “Tiên sinh nói đúng, Cố mỗ tự mình hướng vương gia cảm tạ.”

Hắn là vương gia, chỉ với sự có mặt của hắn, ân tình này coi như đặt trọn vào toàn thể Cố gia, Cố Thiên càng khó thoát khỏi liên hệ.

Cố Thiên đang tập trung lo lắng, sẽ không để ý đến ý tứ của người khác, tất nhiên sẽ càng không để ý việc mình đánh tan một tràng bão tố nhỏ nhỏ kia mà cất tiếng hỏi: “Tiêu tiên sinh có thể tra giúp mẹ ta như thế nào mà trúng độc này không?”

Tiêu Hạc Niên và Cố Thiên cũng coi là quen biết, hắn liền không giấu giếm, cười đáp: “Tiểu thư nên đến hỏi ta.”

Nói xong, hắn nhìn một lượt các đồ đạc trong phòng, vuốt chòm râu đáp: “Nhắc tới trúng độc thì cũng chỉ có hai đường: một là qua ăn uống, cánh hoa, phấn hoa, rễ cây có độc; còn lại là ngửi phải. Bản thân hương hoa không có độc nhưng nếu trộn lẫn với loại hương khác, sẽ khiến người ngửi trúng độc. Độc trong thức ăn bộc phát nhanh còn qua hương thơm thì phải ngửi liên tục tầm 1 tháng mới phát tác. Phu nhân bệnh tình còn nhẹ, trong phòng cũng không sử dụng huân hương, xem ra độc là do thực phẩm truyền vào. Thế nhưng, vùng trung thổ không trồng được hoa Tu La, lão phu cũng là hồi trẻ đến Nam Hải du ngoạn gặp qua mới biết, cho nên nguồn gốc hẳn là từ thương nhân hoặc trên thuyền thông thương với Nam Hải.”

Cố Cảnh Ngộ lập tức ra lệnh tra soát phòng của tất cả các hạ nhân, thậm chí phòng của cô giáo của Cố Thiên - Vân Úy phu nhân cũng không bỏ qua, đặc biệt là 2 phòng bếp.

Trong một giờ, toàn viện lộn xộn, y phục đầy đất, loạn thành một đần.

Cố Cảnh Ngộ tiếp tục cho lục soát đến nửa đêm nhưng cũng không đem lại kết quả gì.

Ông nhớ thế tử lần đầu phát bệnh là lúc năm mới, được các gia đình tôn quý thành U Châu mời, lễ nào là lúc đó....

Bọn họ mới đến U Châu không quá 1 tháng, luôn lấy thiện làm gốc mà đối nhân xử thế, cũng không kết oán gì ai, sao lại có người muốn hại đến tính mạng của thế tử? Hắn làm thế nào có thể soát nhà của các gia đình tôn quý đó?

Ông cũng không đau buồn quá lâu, biện pháp hẳn sẽ có, trước mắt điều tra trong nhà không có ai khả nghi, cuộc sống coi như an tâm, những cái khác thì đành đợi, cơ hội tự nhiên ắt sẽ đến.

***

Cố Cảnh Ngộ lệnh hạ nhân trong tiền viện sắp xếp phòng riêng cho Tiêu Hạc Niên, còn phái hai tên sai vặt giúp hắn.

Thần y được đãi ngộ, cô nương mời thần y lại bị chịu phạt.

Cố Thiên bị nhốt tại Phật đường nhỏ phía Tây Ngõ Đồng viện, quay mặt vào tường suy nghĩ, quỳ đến khi bình minh.

Đây được coi là nhẹ, Cố Phong ngày đó khi bị tìm về, Cố Cảnh Ngộ liền dùng gia pháp, lấy cây roi mây to bằng ba ngón tay đánh 20 cái, da thịt sưng vù, đến giờ mới kết vảy.

Đến khi Cố Thiên về nhà, đã cách mấy ngày, cũng không còn tức giận nhiều, hơn nữa đó lại là kiều nữ nhi, Cố Cảnh Ngộ không muốn ra tay.

Cố Phong lại không cảm thấy phụ thân nhẫn tâm, ngược lại, hắn cảm thấy mình bị phạt còn quá nhẹ, chủ động đến Phật đường cùng quỳ bên cạnh Cố Thiên.

Hắn tuy vẫn còn là thanh niên dễ kích động, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa trẻ ngoan, tự mình nhận mọi trách nhiệm sự việc lần này. Là hắn đưa ra chủ ý, là hắn chuẩn bị tốt mọi thứ, cũng là hắn điều khiển xe ngựa. May thay Cố Thiên bình an vô sự, nếu không sẽ hại cả đời nàng.

“Ê, Đồng Lâm, ngươi cần nghỉ không? Dù sao cha cũng không muốn phạt ngươi.” Cố Thiên đã quỳ được hai khắc, hai chân tê dần, đôi tư thế ngồi trên đệm cỏ, đồng thời hỏi dò Cố Phong.

“Đừng quản ta, là ta tự phạt mình.” Cố Phong cứng đầu nói.

Cố Phong từ nhỏ đã được dạy, nam tử là trời, cần bảo hộ nữ nhi. Hắn đã 13 tuổi, tự nhận mình thông minh, lại làm mất tỷ tỷ, làm mẹ bệnh nặng, trong lòng thấy tội lỗi, muốn chịu thêm nhiều khổ mới thấy bình tâm.

Con người thiếu niên chịu nhiều thất bại thực ra có cái tốt, từ nay về sau làm chuyện gì, biết rằng nếu còn giữ tính hiếu thắng sẽ có hậu quả như hôm nay, sẽ càng thêm thận trọng.

Đương nhiên, đây là nói sau này.

Trước mắt, Cố Thiên kéo tay áo hắn, nhẹ giọng hỏi: “Đồng Lâm, vết thương của ngươi sao rồi? Thật sự không cần nghỉ sao?”

Cố Phong hất tay nàng ra: “Đã nói đừng quản ta mà.”

Cố Thiên tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, một tay ôm gối, một tay chống cằm, đột nhiên nghe tiếng “cót két”, cửa đằng sau liền mở.

Nàng cho rằng phụ thân tới kiểm tra, liền nhanh chóng quỳ lại.

Bước chân chậm chậm lại gần, Cố Thiên thoáng trông thấy góc áo bào xanh với cạnh mép giấy, mạnh mẽ quay đầu, đáp: “Nhị ca, ngươi sao lại làm cái trò dọa người vậy?”

Người đến đích thị là con trưởng Cố Tùng của Cố Cảnh Ngõ và Ninh thị. Hắn năm nay 16 tuổi, thân dài thước cao, mày rộng eo nhỏ, choàng áo vải thô xanh biếc khiến hắn trông ngọc thụ lâm phong(2), nho nhã bất phàm, là bản sao hồi trẻ của Cố Cảnh Ngõ.

Cố Tùng liền quay mặt lại, nghiêm giọng đáp: “Đừng phí tâm tư, không sợ ta vào sao. Ngươi mau quỳ cho tốt, ai đồng ý cho ngươi ngồi xuống, không phải phạt quỳ sao, lẽ nào ta nghe nhầm? Cha phạt ngươi ngồi?”

Hóa ra Cố Thiên sau khi nhìn kỹ là hắn liền hỏi phục tư thế ngồi thoải mái, chỉ tay vào hộp thức ăn hồng hồng trên tay hắn, cười đáp: “Nhị ca, ngươi là đến thay cha giám sát ta sao, tại sao còn mang theo hộp thức ăn?”

Cố Tùng mặt không đổi sắc, vẫn giọng điệu cũ đáp: “Cha nói phạt ngươi quỳ, không nói phạt ngươi không được ăn đêm. Mau quỳ cho tốt, không sẽ không có mà ăn...”

Nói đến cùng, lại cũng không nhịn được cười, mang hộp thức ăn đến chỗ Cố Thiên.

Cố Thiên bỏ nắp đậy ra, bên trong

3 tầng thức ăn chia làm các loại bánh táo, giao bạch măng, canh chua thịt bò, còn có hai bát cơm, vừa nhìn liền biết là tay nghề của Trịnh thị.

Nàng đoán rất đúng, Cố Tùng chính là giấu cha mẹ lén lút đưa cơm cho đệ đệ và muội muội, không thể quá phô trương bảo tiểu bếp Trương Lạc ở Ngõ Đồng viện, chỉ có thể phân phó đầu bếp của tiền viện chuẩn bị.

Cố Thiên bày biện các món ăn xong xuôi, kéo tay áo gọi Cố Phong ăn cơm, nhưng hắn thập phần cứng đầu, nhất định không động. Cố Thiên dùng thìa một múc cơm, dùng đũa gấp thịt bò, một ít giao bạch phối hợp cùng cơm rồi đưa lên miệng Cố Phong.

Cố Phong nhúng nhằng không nổi với nàng, mở miệng ăn hết, hắn cũng đang đói meo, cuối cùng cũng không chịu nổi sự cám dỗ của mùi thức ăn, tuy vẫn phải quỳ, nhưng vẫn liền chén hết một bát cơm.

Cố Tùng cũng tìm một cái đệm cõng ngồi xuống, tùy ý tán gẫu với Cố Thiên về mọi sự tình khi nàng rời nhà đi.

Cố Thiên cũng không có tâm trạng ăn năn, nàng đã đạt được điều mong muốn, mẫu thân sẽ không chết, một nhà sẽ không ly tán, đây là kết quả tốt nhất trong lòng nàng, dù trời sập cũng không sánh được với chuyện này.

****

Ba ngày sau, Ninh thị đã lấy máu lần đầu, cảm thấy tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, do vậy liền gọi Cố Thiên vào, cho tất cả các nha hoàn lui ra, chỉ lưu lại hai mẹ con nàng.

“Xán Xán, mẹ có chút chuyện muốn hỏi con, con đừng sợ, chỉ cần nói thật cho mẹ biết là được. Con với Tĩnh vương gia trên đường đã phát sinh những chuyện gì?”

Mẫu thân hỏi không rõ, Cố Thiên lại nghe hiểu, phát sinh rất nhiều chuyện nhưng đều không thể nói, cho nên nàng đáp: “Không có, mẹ, chỉ là một đường hộ tống con thôi, con đều đã viết trong thư rồi.”

Ninh thị vừa trông mặt Cố Thiên ửng đỏ liền biết nàng không nói sự thật, bèn đổi phương pháp: “Ta cùng cha con đã thương lượng qua, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của con. Xán Xán, con muốn gả cho Tĩnh vương không?”

-----

(1): vong on bội nghĩa

(2): kiêu hùng, có khí chất chánh nghĩa chánh nhân

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nguyễn Tàn Lụi

Ninh thị hỏi rất kỹ lưỡng, còn nằng với Cố Cảnh Ngô đã thương lượng cái gì, kết luận ra sao đều không nói. Nhưng nếu Cố Thiên đối với Hàn Thác có chút tư tình ý niệm, nhất định sẽ lộ ra...

Cố Thiên nghe không hiểu ẩn ý của Ninh thị, nằng kinh ngạc đáp: “Mẹ, các người... sẽ không gả con cho hắn chứ?”

Ninh thị nhận ra được sự kháng cự của Cố Thiên, giả vờ đáp: “Vây con nói cho mẹ, cha con nói khi ông ấy đi đón con, thấy Tĩnh vương gia không thuê xe ngựa, con lại không biết cưỡi ngựa, các con một đường đã đi như thế nào?”

Cố Thiên không nghĩ tới, hóa ra phụ thân lại cẩn thận như vậy, nằng đành nói sự thật.

Ninh thị nghe mà lắc đầu, đây gọi là không phát sinh chuyện gì sao?

Nàng cùng Cố Cảnh Ngô thời điểm tân hôn mặn nồng cũng đã thử cưỡi chung một ngựa, hiểu thế nào là tư thế thân mật tay chạm tay, chân đụng chân, ngực chạm lưng. Coi như Tĩnh vương gia là chính nhân quân tử, luôn cố gắng giữ khoảng cách mọi giờ khắc nhưng vẫn có lúc chẳng may phi ngựa nhanh không tránh khỏi có động chạm, làm sao tránh được hoàn toàn đây.

Cố Thiên giải thích: “Mẹ, lúc đó vì muốn nhanh chóng tìm được Tiêu thần y, bọn con mới vội vàng như vậy. Vương gia cũng đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không nói ra, thị vệ của hắn cũng sẽ không nói linh tinh.”

Ninh thị cũng không phải quá cứng nhắc, xem ra chỉ có thể coi như lúc đó chưa phát sinh chuyện gì, lại nói Tĩnh vương gia cũng đã bảo đảm, coi như không có ý gì đối với nữ nhi, đây cũng là chuyện tốt.

Ngay lập tức, nằng lại nhớ lúc đó Tiêu Hạc Niên trong mắt hiện lên thâm ý, lại hỏi: “Tiêu đại phu ngày đó tại sao đặc biệt nhắc chúng ta cảm tạ vương gia?”

Cố Thiên cũng nói qua sự việc Hàn Thác xuống núi hái cỏ Long Giản, đòi lấy việc Tiêu Hạc Niên đáp ứng đến U Châu xem bệnh, nhưng giấu đoạn đối thoại giữa mình và Hàn Thác lúc đó.

“Vương gia rốt cuộc vẫn là một người trọng phụ tử.” Ninh thị tán thưởng đáp, “Nhưng thật đáng tiếc...”

Nửa câu sau bà không nói, nếu không có ân oán với Ninh hoàng hậu, Tĩnh vương gia thật sự là một người con rể tốt.

Câu này đương nhiên không thể nói cho Cố Thiên nghe, tránh cho nằng lại nghĩ nhiều.

Hai mẹ con lại tán gẫu thêm các chuyện khác, đều là các chuyện thường nhật trong cuộc sống.

Xảo Nguyễn bên ngoài thông báo Trịnh thị có việc cần bẩm báo, Ninh thị phân phó mời bà vào.

Bà quay sang Cố Thiên bảo: “Chắc chắn là chuyện về Tiệc Bách hoa, con đừng đi, nghe còn học hỏi, xem có giúp mẹ được gì không.”

Ninh thị trước đó vẫn cho rằng Cố Thiên còn nhỏ, chuyện quán xuyến nhà cửa đợi tương lai sau khi định thân mới nói cũng chưa muộn, nhưng sau sự việc lần này bà cảm thấy việc con gái xuất giá chỉ là việc sớm muộn, vì vậy liền thay đổi chủ ý, muốn để Cố Thiên ngẫu nhiên tham gia một số việc.

Vừa hay 15 tháng sau là tiết Hoa triều*, các nhà quyền quý phủ U Châu sẽ cùng tụ tập thưởng hoa, cùng thưởng thức tập tục Tiệc bách hoa. Tiệc bách hoa là do chủ mẫu các nhà luân phiên chủ trì, năm nay đến lượt Bô chính sử phu nhân Ninh thị.

*Tiết hoa triều: hay còn gọi là ngày kỷ niệm sinh nhật của trăm hoa.

Đây là cơ hội tốt cho Cố Thiên học tập, hoa hoa cỏ cỏ, của ngon vật lạ, tiểu cô nương nhất định sẽ thích, không sợ nằng làm loạn mà còn có thể hiểu thêm về nhân tình thế thái.

Trịnh thị đưa lên một tờ giấy: “Đây là thực đơn của tiệc bách hoa, thỉnh phu nhân xem qua.”

Tổng cộng tên 13 món ăn viết theo kiểu Khai thư như ẩn hiện trúc thanh sắc trên giấy Hoa tiên, nét chữ thanh tú đoan trang, khiến người hài lòng.

“Đều rất tốt nhưng có mấy chỗ nên đổi một chút. Canh cúc hoa cần tía thị của đôi thành Quế hoa sốt bạch thiện.....”

Trịnh thị đột nhiên đáp: “Phu nhân có phải lo của không đúng mùa? Tôi có cách...”

Ninh thị ngắt lời đáp: “Ta không lo lắng việc này, dựa vào khả năng của người, ta tin người nhất định làm tốt nhất. Chỉ là U Châu bốn mùa phân biệt, xuân hạ thu đông đều có hội thưởng hoa,” nằng lần lượt chỉ tên mấy món ăn, “Người xem, chúng ta chỉ một lần đã dùng hết bốn loại hoa đào sen cúc mai, nếu thế sẽ phải gọi bữa tiệc chủ trì năm nay là Tiệc hoa bốn mùa, chẳng phải sẽ khiến các vị phu nhân đau tim hết sao?”

Gió đầu không cần thổi tận, cũng nên giữ cơ hội cho người khác biểu hiện, nếu không chẳng may đắc tội người khác mà không biết thì thật là không nên.

Trịnh thị liền tôn kính đáp: “Vẫn là phu nhân nghĩ chu toàn.”

Ninh thị lại nói: “Vẫn còn, Bánh trôi thịt hoa đào đổi thành Hoa hồng tở yến, thạch hoa mai đổi thành Bánh hoa lan thạch anh cát thái sắc, Hoa sen thạch học hàm ốc đổi thành...”

Bà dừng lại một lúc, suy nghĩ đáp: “...đổi thành Anh đào ngư đi. Lúc trước nghe Phong phu nhân nói qua rằng ngoại thành quận Thuận Nghĩa có cá chày cầu vòng rất ngon, dùng cá đấy làm đi.”

Trịnh thị đáp ứng, lại nói: “Vẫn còn rượu trang trí, để xứng với tên Tiệc Bách hoa, được chọn có Quế hoa mật, Mộc đàn lộ, Mai tử thanh, Đào hoa nhưỡng, phu nhân cảm thấy nên chọn loại nào thì tốt?”

“Chúng ta là người Kim lăng, tự nhiên cần chọn sản phẩm vùng Giang Triết Quế hoa mật.” Ninh thị đáp, “ngoài ra chuẩn bị một ít rượu mạnh, các lão gia thích uống loại đó.”

“Quận Thuận Nghĩa sản xuất một loại rượu nấu, rất nổi tiếng ở phủ U Châu, phu nhân cảm thấy chọn loại nào thì tốt?”

“Cứ như ý người mà làm”. Ninh thị gạt đầu, chủ động đổi chủ đề, “Ta gần đây sức khỏe không tốt, vẫn phải cạy người chịu khó vậy, người trong phòng bếp đủ không? Nếu cần thêm người hỗ trợ cứ nói ta.”

Trịnh thị nghe xong, lập tức đáp: “Tạ phu nhân độ lượng. Phòng bếp ngày bình thường thì không sao, chỉ là các việc chuẩn bị cho Tiệc Bách hoa tương đối nhiều, tôi muốn đề cử lên phu nhân một người đến trợ giúp.”

Ninh thị không nghĩ đến Trịnh thị đã chọn được người: “Là người nào?”

Trịnh thị rụt rè đáp: “Là con gái tôi, nữ danh Thanh Thanh, năm nay mười bốn tuổi, ngày trước khi còn ở quê Ninh Bắc đã đọc sách mấy năm, năng hiểu trừu kỷ, cũng thích bày biện hoa cỏ, bất luận là đi vườn bách hoa hay chăm sóc thực vật, đều có thể giúp đỡ.”

“Được, nghe người nói, nếu như chỉ để nàng ở trong phòng bếp sẽ là tui thân cho nàng. Thế này đi, trước sắp xếp nàng đến trước tiệc Bách hoa, lương tháng này, trước đưa nàng 500 ngân lượng, sau này nếu có vị trí nào thích hợp cho nàng sẽ điều qua.”

Ninh thị không hề do dự, lập tức đáp ứng. Nàng ra tay cũng rất hào phóng, đại nha đầu bên cạnh Ninh thị một tháng tiền công cũng không quá một hai lượng.

Tối đó, Ninh thị nói lại với Cố Cảnh Ngộ về thái độ của Cố Thiên với Tĩnh vương gia, trong lời nói cũng tỏ rõ thái độ với sự việc lần này, Cố Cảnh Ngộ lại nghĩ sâu hơn một chút.

Đây là lần thứ hai Tĩnh vương gia cứu Cố Thiên, hai lần đều là giúp nàng vượt qua đại nạn, không chừng đây là thiên ý.

Nhưng, thế nữ đều là vô ý, vậy hẳn đành giống như trước làm mấy việc, phân rõ quan hệ giữa nữ nhi và Tĩnh vương gia.

Dựa vào chế độ, tam sở quan viên của vùng đất phong vương mừng 1 và 15 hàng tháng phải đến vương phủ hầu yết kiến. Nửa năm lại đây Tĩnh vương gia liên tục chinh chiến bên ngoài nên tạm thời chưa phải đến, nhưng nay Tĩnh vương đã trở lại, Cố Cảnh Ngộ vẫn đợi đến ngày đó, còn hai ngày nữa là đến mừng 1 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhánh Hoa Đẹp (Thượng)

Đến ngày 15 tháng hai, đồng thời là Tiết hoa triều, phủ U Châu đã ngập tràn sắc xuân, cỏ xanh mon mồn chim ca múa.

Chuông bắt đầu ngân, cổng thành mở, số người đi thanh ninh(1) ngoài thành cũng bắt đầu xuất phát, hai bên bờ sông các đoàn xe ngựa nối đuôi nhau nhộn nhịp thành một hàng dài bất tận.

Trên bờ đề cây dương liễu đâm chồi xanh mon mồn, cành mềm phát phơ, lướt thướt theo làn gió xuân, bên đường hoa Báo Xuân(2) đương thì nở rộ, cả một biển vàng lấp lánh chói lòa khiến người ta lạc cả tầm nhìn...

Cố Thiên vén rèm cửa sổ, cười nhìn Ninh thị đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh.

Ninh thị mặc một chiếc váy Kim Nguyệt Hóa màu đàn hương, trên tay vắt chiếc áo choàng hoa màu son, trang điểm nhẹ nhàng, sắc mặt hồng hào. Cơ

thể nàng hôm nay đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là người gầy hơn chút nhưng xem ra lại trông trẻ hơn mấy tuổi.

Hai mẹ con kiếp trước đều không có cơ hội ngắm cảnh đẹp U Châu ngày xuân, kiếp này mọi thứ đã khác.

Xe đi được nửa canh giờ, trông xa xa thấy ngôi đền tường trắng của vườn Bách hoa, chưa đến cửa trước đã nghe thấy tiếng người ồn ào.

Vườn Bách hoa vốn là tư gia của đại Nho gia tiền triều Vu Hồng Kiệt. Vu Hồng Kiệt yêu hoa thành nghiện, trong vườn có đủ mọi loại hoa với đủ màu sắc, nhất là mầu đơn. Sau đó triều đại thay đổi, văn nhân thanh ngạo, Vu Hồng Kiệt nguyện không thờ hai chủ, đến Trường Thọ tự cạo đầu đi tu, vườn Bách hoa cũng biến thành sản nghiệp của chùa, không chỉ mở cửa đón bách tính, còn trồng thêm nhiều loại hoa khác.

Tiết hoa triều là thời điểm nhộn nhịp nhất trong năm của vườn Bách hoa, hơn một nửa các tăng lữ của Trường Thọ ngày này sẽ xuống giúp đỡ quản lý. Phương trượng Tề Không đại sư tự mình ra tiếp đón mẹ con Ninh thị vào phòng khách. Sau một hồi nghỉ ngơi, Ninh thị đi kiểm tra tình hình chuẩn bị cho bữa tiệc, còn Trịnh thị thì đợi các gia đình hôm qua đã đến trước, đưa tiền công cho họ và xử lý các việc liên quan.

Cố Thiên nửa tháng nay không hề học cách quán xuyến việc nhà như Ninh thị hi vọng. Vừa đúng mừng 1 nàng bắt đầu sinh một tràng bệnh, tuy không đáng ngại, chỉ là do trước đó rất mệt mỏi nhưng cũng khiến Ninh thị cảm thấy hết hồn. Từ nhỏ cô nương được nuôi dưỡng, nuông chiều cẩn thận chưa bao giờ chịu khổ, chỉ vì muốn cứu mẹ mà cố mạnh mẽ, sau khi về nhà, toàn tâm toàn thân được thả lỏng, cũng đúng lúc có nguyệt sự nên mới thành chuyen.

Ninh thị lúc đó đã có thể bước xuống đất đi lại, đến thăm cô con gái nhỏ bệnh đến đáng thương, đành chấp nhận để nàng nằm yên, chuyên tâm điều dưỡng.

Hôm nay các nàng xuất phát sớm, các cô nương các gia đình khác vẫn chưa đến, Cố Thiên ở lại trong phòng khách đợi Phùng Loan và Chương Tinh Cầm.

Bích Lạc lấy từ tráp tử đàn khảm trai ra một miếng giấy ngũ sắc đã được cắt tia, Bích Linh lấy giấy màu, gấp lại thành các nếp, đục một lỗ nhỏ sau đó rải rộng ra, trên giấy liền xuất hiện hai lỗ đối xứng một trái một phải. Cố Thiên nắm năm đầu dây vắt thành dải dây đỏ choàng qua hai đầu phân biệt từ trong hai lỗ, ở giữa để lại khoảng cách dài bằng nửa cánh tay, trên mỗi đầu là một quả hồng, ở dưới cùng tết một nút thắt để cố định lại.

Không lâu sau, Chương Tinh Cầm đến trước, dẫn theo muội muội của nàng Chương Tinh Tư 9 tuổi.

“Đồ của người thật hay! Làm thế nào mà ra được?” Chương Tinh Cầm thập phần lạnh lợi, hí hoáy mấy cái liền đoán ra ngay bí quyết, không ngừng hỏi.

Cố Thiên hàm hồ đáp: “Suy nghĩ một hồi ra đó, vẫn chưa thử qua, cũng không biết có linh không.”

Thực ra, cách này là nàng đòi trước học được từ các cung nữ.

Các cô nương trong Tiết triều hoa phải tế Hoa thần trái hồng cùng hoa, dùng giấy lụa màu buộc lên cành cây, tặng lễ vật cho Hoa thần. Truyền thuyết nói rằng ai trang trí cây hoa đẹp nhất, cành hoa cao nhất, sẽ được ban nhiều chân phúc nhất, cho nên trong dân gian khuê nữ to gan nào có kỹ năng cao sẽ bắc thang trèo lên cây.

Nhưng trong hoàng cung nhiều quy tắc, các cung nữ không thể tự bắc thang trèo cao, nhưng cũng không bỏ qua cơ hội cầu được chân phúc, người thông minh trong cái khó sẽ lộ cái khôn, từ đó nghĩ ra cách ứng biến này. Tại hai đoạn giấy màu các nàng treo các vật nặng rồi ném đi, nếu may mắn sẽ lên được các cành cao.

“Chúng ta đi thử đi”. Chương Tinh Cầm lòng hiếu kỳ trời dấy, háng hái muốn thử.

“Đội Phùng tỷ tỷ một chút, mọi người đã hẹn rồi mà.” Cố Thiên một tay khuyên, một tay chỉ đạo các nàng, hai người cùng xâu dây đỏ vào hoa quả.

Chương Tinh Cầm là một người hoạt bát ưa nhảy nhót, đội không quá một khắc đã không còn nhẫn nại, “Đã nói tới sớm, sao lại thất hẹn vậy, đừng đợi nữa, bảo nàng tự đi hoa viên tìm chúng ta đi.”

Chương Tinh Tư cảm thấy đồng giấy màu ngũ sắc được móc cả một rừng quả hồng này rất mới mẻ, nhìn mãi mà không chớp mắt, tâm tư hiện hết ra mặt.

Cố Thiên chỉ đồng ý cùng các nàng vào trong viện của phòng khách, thử nghiệm trước trên cây ngọc lan.

Chương Tinh Tư ném đầu tiên, nàng nhỏ tuổi, khí lực nhỏ, lại không biết cách, nên chỉ ném lên cành cây cao hơn đầu nàng một chút.

Cố Thiên mô phỏng lại động tác của các cung nữ, dùng chút lực, cuối cùng ném cao hơn Chương Tinh Tư rất nhiều.

Chương Tinh Cầm học tư thế của Cố Thiên, nhưng dùng khí lực quá lớn, quãng giấy ngũ sắc buộc quả hồng trong không trung thành một hình vòng cung rất đẹp, bay cao đi qua đỉnh cây ngọc lan, cuối cùng rơi xuống đất.

Nàng không phục, thử đi thử lại, cuối cùng tìm ra bí quyết, bảo mỗi người về phòng tìm giấy gấp thêm, chuẩn bị so tài cao thấp.

Nhưng khi ra khỏi viện, Chương Tinh Cầm lại đổi ý: “Không được không được, trong này chơi không đã! Phía đông viện Mầu Đơn có hai khoảng đất rộng, chỗ đó có cây đỗ quyên trăm năm, cao hơn 10 thước, chúng ta đi qua đó đi.” Nàng cực kỳ phấn khởi, quyết tâm lật ngược thất bại của bản thân.

Vì vậy, Chương Tinh Cẩm dẫn đầu, ba người cùng hướng một mục tiêu mà chạy thẳng.

Bữa nay người đến thưởng hoa nhiều, Cố Thiên nay đã là một đại cô nương, nên phải luôn ghi nhớ giữ tư thế đúng quy cách, mỗi lần xa xa trông thấy bóng người, liền dừng lại theo đúng quy củ mà chào hỏi, dần dần rút lại cuối cùng.

Thực ra cũng không hẳn là cuối cùng, đằng sau nàng vẫn có các nha hoàn tay cầm túi giấy màu. Mẩu giấy màu tuy không nặng nhưng buộc cùng mấy chục quả hồng quả thật khiến Bích Lạc với Bích Linh muốn chạy cũng khó.

Viện Mẫu Đơn được treo đầy các dải lụa đỏ vàng, vượt qua cổng Nguyệt Lưng, đằng trước Chương Tinh Cẩm và Chương Tinh Tư là hai ngã rẽ. Cả hai lách qua đoàn người xung quanh hồ một lúc đã không còn thấy hình bóng, đằng sau hai nha hoàn vẫn không thấy đâu, Cố Thiên liền dứt khoát tựa vào cạnh cửa nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cánh tay, kéo mạnh chiếc đai lưng, đẩy nàng về phía sau. Sau khi nhận thức là ai nàng vội kêu lên, miệng vừa kịp mở ngay lập tức bị một bàn tay ấm nóng bịt lại, nàng giãy giụa đánh đập đều vô dụng, cuối cùng đành chấp nhận bị ôm đến đằng sau hòn núi giả mới được xuống đất.

Cố Thiên quay người lại, ổn định tâm tình sợ hãi, ngược mắt liền đối diện với bộ mặt ngốc nghếch cười như không cười của Hàn Thác.

“Vương gia!” nàng vuốt ngực, nửa thực nửa giận, “Dọa chết người ta!”

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại hỏi: “Vương gia sao lại ở đây?”

Tuy tiết Hoa triều không nhất định chỉ dành cho nữ nhi, nhưng hôm nay là ngày thường không phải ngày quốc lễ, quan phủ không nghỉ, các cửa tiệm làm việc bình thường, anh em Cố Tùng và Cố Phong học trong Hàn Sơn viện cũng không nghỉ, ban ngày đa số hội con trai không có thời gian dạo chơi, chỉ có buổi tối dự tiệc.

Hơn nữa hôm nay là 15, sáng sớm Cố Cảnh Ngộ đã mau chóng đến Tĩnh vương phủ yết kiến, ra khỏi cửa cùng lúc với mẹ con nàng, cùng tham gia còn có tam ty với các quan viên của họ.....

Chẳng lẽ Tĩnh vương gia điện hạ để mặc toàn bộ bọn họ, tự mình chạy đến đây thưởng hoa?

Hàn Thác không trả lời nàng, hỏi ngược lại: “Nàng đã khỏe hơn chưa?”

Cố Thiên kinh ngạc đáp: “Vương gia sao biết ta bị bệnh? Lê nào vương gia đặt mật thám trong nhà ta?”

Hàn Thác nghe xong đánh nhẹ vào đầu nàng: “Tiêu Hạc Niên trước khi đi đến gặp ta.”

Hắn hạ thủ căn bản không dùng lực, nhưng da nàng mỏng nên vẫn để lại chút hồng hồng.

Cố Thiên không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm thấy đau, xoa đầu, cao giọng, không vui đáp: “Vương gia giỏi nhất là ức hiếp người sao?”

Hàn Thác cười nhẹ đáp: “Tặng nàng” vừa nói vừa đưa nàng một cái mặt nạ.

Cố Thiên nghiêng đầu hỏi: “Chu Bát Giới công vợ?” thần thái ngừ điệu không giấu nổi sự coi thường, tặng nàng đồ chơi trẻ con cũng là quá rồi, nhưng là đồ lại quá xấu. Cứ cho là không biết chọn, cũng có thể tặng bất kỳ loài hoa nào ứng với ngày lễ mà.

Hàn Thác trong mắt chợt phát sáng, nhếch môi, hỏi: “Nàng nhớ?”

Nhớ cái gì? Cố Thiên không hiểu, chỉ đáp: “Ta đã xem qua ‘Tây du ký’.”

Hàn Thác trầm lặng.

Tám năm trước trong một buổi tối, nàng khóc quần người, cần hắn ngủ cùng, cũng muốn nghe kể chuyện. Nhìn nàng khóc đến mức mặt như mèo, hắn bèn chọn một câu chuyện hài hước, chọc nàng cười ha hả.

Biết nàng cái gì đều không nhớ, hắn không thấy quá buồn, cũng không muốn thử xem nàng có nhớ tí gì không.

Mùng một hôm đó Cố Cảnh Ngộ mang tặng cho Hàn Thác Đoạn Thủy bảo đao chế tạo từ Tây vực, nói là cảm tạ hắn đã cứu thể nữ mình, tuy không nói gì nhưng hành động đã thể hiện rõ ý tứ, từ nay hắn liền không liên quan đến Cố Thiên.

Hàn Thác sẽ không để hắn có thể như ý.

“Bỏn vương là đến tìm nàng lấy hồi báo”. Hắn bước lên phía trước, ép nàng đứng đối mặt với hắn không cho thoát, thẳng đến khi lưng áp vào tường đá, muốn lùi cũng không được.

Trên đỉnh động đá có một nửa là khoảng trống, kéo theo khung cảnh của cây cầu đá cẩm thạch. Một tia nắng xuyên qua khe hở của cây cầu, chiếu rọi vào phía trước người nàng.

Hôm nay Cố Thiên mặc chiếc váy yếm thêu hoa màu trắng ngà, với phần cổ áo lụa màu xanh lam, bên váy thắt một chiếc dây tơ nhiều lụa màu ngọc, mái tóc dài được vấn lên thành búi tóc mây cao, trên tóc cài một chiếc trâm màu hồng, vừa trang nhã vừa kiều sa.

Từ lúc chia tay ở quán trọ, bọn hắn đã hơn 20 ngày chưa gặp mặt, nàng đã bớt tính trẻ con, ngày càng chừng chặc.

Hàn Thác không rõ rốt cuộc là do trang điểm hay là do thiếu nữ trong độ tuổi trưởng thành biến hóa nhanh. Hắn cũng không muốn biết, chỉ biết nàng khiến hắn ngày càng muốn lại gần, mà kế hoạch của hắn cũng là muốn rút đao chém nước nước càng chảy(3), muốn mối quan hệ giữa hai người kết thành sợi, quện thành lưới, ngàn sợi vạn tơ cũng không thể đứt.

“Vương gia, ngài muốn làm gì?” Cố Thiên hỏi.

Hàn Thác đứng quá gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng thở, quanh mũi nàng ngập tràn mùi hương trên người hắn, điều này khiến nàng bắn khoả, bên lên nhìn xuống, tim cũng đập nhanh hơn một nhịp.

“Ta muốn....”

Hắn thanh âm nhỏ dần, nàng nghe không rõ, không biết gì ngừng đầu, chỉ thấy hắn cúi người xuống, từng chút từng chút một dựa gần, mặt hắn trong mắt nàng ngày càng lớn, lông mi dài mà rậm, cái mũi cao thẳng, làn môi dày mím chặt.....

Cố Thiên trong đầu trống rỗng, biểu cảm ngưng đọng, nói không nên lời.

Chú thích (Beta):

(1): đi tào mộ

(2): hình hoa Báo Xuân

(3): câu này chỉ sự bất lực, mọi sự đi ngược lại với ý muốn của mình. Trong bài “Mộng uyên ương hồ điệp” (nhạc phim Bao thanh thiên) có câu này, sau đây là một đoạn trích:

”Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm

Gió sớm mai thổi đi bốn phương

Xưa nay chỉ thấy người nay cười

Có ai thấy người xưa khóc đâu

Hai tiếng ái tình thật cay đắng

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô

Chỉ có thể biết nhiều hay ít khó có thể biết cho đủ

Giống như đôi uyên ương buồm buồm trong những năm tháng khó khăn này

Ai có thể thoát được nỗi sầu nhân thế

Trong thế giới phù hoa đó

Sống ở trên đời đã là chuyện điên rồ

Sao còn muốn lên tận trời xanh?

Chi bằng ngủ yên trong sự dịu êm...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Nhành Hoa Đẹp (Hạ)

Tuy nhiên mọi thứ hoàn toàn không như Cổ Thiên nghĩ.

Đôi môi của Hàn Thác không hề in lên làn môi nàng, khi nàng tưởng như sẽ chạm thì hần lại hướng về bên cạnh, như có như không chạm qua gò má mềm mại của nàng, nhẹ lướt qua sợi tóc đen tuyền, cuối cùng dừng lại bên tai nàng, “Ta muốn nàng tận tay làm cho ta một đồ vật.”

Hắn vốn không định khinh bạc nàng, nhân lúc nàng không để ý mà hôn nàng, trình độ thân mật này không thể so sánh được với các hành động lúc đồng hành trước kia. Hôm nay đến, vì muốn tìm lý do về sau lại hẹn gặp lại. Số lần gặp nhiều lên rồi tự nhiên nàng sẽ chấp nhận hắn, dần thay đổi tâm ý.

Nếu như không may, Cổ Thiên là người có chấp, không làm sao lay chuyển được thì làm thế nào?

Loại sự tình này trước nay Hàn Thác chưa từng nghĩ qua. Nhiều năm cầm quân chinh chiến đã tôi luyện hắn trở thành một người đàn ông trầm tính lại tự tin, trong xương cốt hình thành tính công kích cực kỳ mạnh. Trong từ điển của hắn chưa bao giờ tồn tại hai từ thất bại, đối mặt với khó khăn tàn khốc, chiến dịch lâm bước đường cùng hắn đều có thể chuyển bại thành thắng, huống chi trước mắt lại là tiểu cô nương kiêu diễm đáng yêu, chạm nhẹ liền khóc.

Hàn Thác giữ nguyên tư thế, thuận tay xoa nhẹ lên má Cổ Thiên, “Nàng định tặng gì cho ta?”

“Tặng gì cho người?” Cổ Thiên vô thức lặp lại lời nói của hắn. Nàng vẫn chưa hồi phục lại sau những cử chỉ ám muội vừa rồi, máu trong người như chảy ngược, mặt đỏ ửng, suy nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không biết Hàn Thác đang nói gì.

“Ta muốn nàng tận tay làm một cái như thế này tặng ta coi như hồi báo.” Trong thanh âm của Hàn Thác không giấu nổi ý cười.

Tặng đồ vật?

Cổ Thiên cuối cùng cũng nắm được trọng điểm, “Cha ta đã tặng người một thanh đao.”

Đây tuyệt đối chính là nỗi nào úp vung này, mặt Hàn Thác trầm xuống, đáp: “Hắn là hắn, nàng là nàng, người ta giúp là nàng không phải hắn, cho nên người hồi báo ta chỉ có thể là nàng.”

“Được thôi...” Tay Cổ Thiên ôm má, xoa nóng, nàng có điểm khó khăn, làm cái gì mới có thể so sánh được với tuyệt thế bảo đao? Nàng có muốn cũng không phải nói là làm được, đành dứt khoát hỏi hắn, “Vậy ngài muốn gì?”

Hàn Thác vốn không muốn bất kỳ loại bảo bối nào, nhẹ giọng đáp: “Làm một cái áo choàng cho ta đi.”

Hắn tính toán cực kì tốt. Làm quần áo cần số đo cơ thể, lúc này hiển nhiên không có điều kiện để đo, bắt buộc phải có lần gấp sau. Sau khi quần áo làm xong, phải mặc thử, mặc không vừa vẫn cần sửa, vậy lại có thêm lần gấp thứ ba, thứ tư.

Lúc này khả năng suy nghĩ của Cổ Thiên đã trở lại bình thường, trước không nói đến có đồng ý hay không, nàng sao có thể làm quần áo cho hắn. Một nam tử hán cao tám thước, mặc áo choàng độ dài cũng phải gần bằng cả người nàng, khi làm nàng biết phải giấu áo này chỗ nào mới không bị người khác phát hiện được.

Vì vậy, chỉ có thể tìm cách từ chối, “Vương gia, nữ công của ta không tốt, Vương gia đến lúc đó mặc vào sẽ bị mọi người chê cười.”

“Vậy làm cho ta đôi giày vậy.” Hàn Thác tỏ ra nhượng bộ, thực ra ý tứ như nhau, công đoạn làm giày cũng không kém hơn làm quần áo.

Cổ Thiên ngẹn lời, “Ta không biết làm”. Đây là sự thật, để khâu được đế giày cần rất nhiều công phu, nàng đã thử qua một lần, đầu ngón tay cũng bị kim đâm sưng vù, sau đó cũng không làm nữa.

Hàn Thác đỡ trán, đây là mặc cả, thế này thế kia, tựa như hắn đang câu nàng: “Thêu khăn tay, hầu bao, nàng biết chứ?”

May mà Hàn Thác là một vương gia, số lượng nha hoàn biết thêu thùa đếm đầu người không ít nên yêu cầu đối với khả năng may vá của phu nhân tương lai không cao. Nếu như đổi lại là nhà nghèo cửa bé, nói không chừng phải lo nghĩ đến việc đổi đối tượng.

Tặng khăn tay, tặng hầu bao, nghe thế nào cũng thấy có tư vị tư tình, Cổ Thiên không muốn tặng, lại ngại không dám nói không làm, nếu như vẫn cự tuyệt Hàn Thác, hắn sẽ không cảm thấy mình không có thành ý hỏi đáp chứ?

Cổ Thiên nghĩ tới nát óc, hai con mắt đảo tới đảo lui, tầm mắt rơi trên mảnh giấy ngũ sắc nằm trên cửa động núi. Lúc nàng bị Hàn Thác ôm vào trong do giấy giữa nên làm rơi, mà nó cũng là nàng tận tay làm đó....

Ý tưởng mới hiện ra, Cổ Thiên liền tự xem thường mình. Sao lại có thể đầu cơ chuộc lợi như vậy cơ chứ, nếu thật sự tặng Hàn Thác cái này, nàng tự cảm

thấy không có chút thành ý nào. Không có sự giúp đỡ của Hàn Thác, Cố Thiên không thể tự mình thành công mời Tiêu Hạc Niên về nhà được.

Hàn Thác thuận theo tầm mắt nàng chú ý đến đồng giấy gấp ngũ sắc kia, hẳn cho rằng Cố Thiên là muốn thứ này, liền đi tới và lấy: “Nàng muốn cái này? Vật này dùng để làm gì?”

“Buộc nó lên cây cầu phúc, buộc càng cao càng đạt được nhiều chân phúc.” Đề tài thay đổi, Cố Thiên tự tại hơn nhiều, nói chuyện cũng vui vẻ hơn, “Nó chính là của ta, đang trên đường đi tìm cây đồ quyền cao 10 thước để ném lên, kết quả nửa đường đã bị vương gia bắt vào trong động này.” Nói tới cuối, giọng nàng vô ý mang theo vài phần oán trách.

Hàn Thác cười đáp: “Lúc này các nàng chạy như điên trong viện là vì như vậy?”

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận nhưng lại không thể bác bỏ, giật lấy đồng giấy màu đáp: “Đưa lại cho ta.”

Hàn Thác nghiêng người tránh, đối mặt với núi giả là một hàng hơn 10 cây bạch dương thẳng đứng che trời, cao hơn 20 thước, “Muốn cao phải không, bốn vương cho nàng tạ tội nguyện.” Vừa nói vừa đi ra khỏi động.

Đúng lúc đó, loáng thoáng xa xa nghe thấy tiếng người gọi tên Cố Thiên.

Cố Thiên tim đập nhanh mấy nhịp, lòng có chút giật mình, giữa thanh thiên bạch nhật, một nam một nữ trốn sau động núi giả, nói thể nào cũng không được trong sáng, chẳng may có người nhìn thấy thì rất không hay, nàng đưa tay nắm lấy tay Hàn Thác ý bảo hẳn không được ra.

Hàn Thác vẫn điềm tĩnh, thanh âm kia cách bọn họ còn xa, hẳn không quá chú ý, vẫn đứng ở cửa động, vung tay một phát, quả hồng kéo theo giấy ngũ sắc bay cao lên, ổn định vắt lên đầu cành, toàn bộ quá trình làm rất gọn gàng.

“Haizz! Vương gia!” Cố Thiên bức tức dậm chân, “Cái đó cần buộc lên cây hoa.”

Cây hoa lẽ nào không phải là cây sao? Hàn Thác chỉ để ý làm sao buộc được giấy ngũ sắc, lại hoàn toàn không hiểu tập tục ngày lễ của các cô nương, hẳn hết sức muốn mà vừa lòng tiểu cô nương, hi vọng nàng sẽ vui, kết quả không như ý, ngược lại đối lấy bị nàng oán trách, mặt có chút ngại ngùng.

“Cố Thiên.....”.

“Tiểu thư....”.

Tiếng gọi ngày càng gần.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác vào trong động, nhẹ giọng cầu đáp: “Ta đi trước, Vương gia đợi một chút hẵng đi, được không?”

Hàn Thác nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay trắng nõn.

Trong chớp mắt, thanh âm đã ở ngay phía trước, “Cố tỷ tỷ chắc đang trốn sau dãy núi giả chăng?” Giọng nói này là của Chương Tinh Tư, vừa nói vừa đi về hướng này.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác rồi đi ra.

Chương Tinh Tư cẩn thận nghĩ, thấy Cố Thiên ra liền vui vẻ vỗ tay, “Quả nhiên là muội đoán đúng rồi.”

“Tiểu thư dọa nô tì chết khiếp, nếu lại để lạc mất người, phu nhân nhất định sẽ bán nô tì đi mất.” Bích Lạc thanh âm như chực khóc đáp.

“Người trốn sau đó làm gì vậy?” Chương Tinh Chăm nhìn chăm chăm Cố Thiên dò hỏi.

Cố Thiên tâm có quỷ, sợ nàng ta nhìn thấy cái gì, vội đáp: “Đi một nên nghỉ một chút.”

Cây bạch dương nảy mầm muộn, trên cành cây trắng xám tro tro hiện lên sắc màu tươi sáng của giấy màu, muốn không gây sự chú ý cũng khó, Chương Tinh Chăm quả nhiên phát hiện ra, lại ngạc nhiên cười, “Kia là người ném lên đúng không? Người làm thế nào vậy, sao lại ném lên cây bạch dương vậy, ha ha ha...”

Cố Thiên bối rối quay đầu, đôi mắt liếc một cái sắc lẹm về phía núi giả, khí thế như muốn chẻ đôi đá nhưng lại không có năng lực đó, Hàn Thác căn bản cũng không thấy.

Mấy người đi xa dần, tiếng cười của Chương Tinh Chăm như cũ vẫn vang lên không ngừng.

Cố Thiên đi rồi, mặt nạ Chu Bát Giới công vờ vẫn ở trên đất.

Hàn Thác cúi xuống nhặt lên, lời muốn nói vẫn chưa hết, nhưng không cần vội vàng, thời gian còn cả ngày, vẫn có thể tìm cơ hội gặp mặt Cố Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lại Gặp Mặt

Qua giờ nghỉ trưa, cô nương các nhà đã có mặt đầy đủ.

Cổ Thiên, Chương Tinh Cầm, Phùng Loan và mười mấy vị cô nương tuổi tác ngang nhau đang bàn cách đặt hoa dọc bờ sông trong Mẫu Đơn viện.

Trong những người này Phùng Loan là lớn tuổi nhất. Chơi cùng nhau không chỉ coi gia thế mà cũng để ý đến tuổi tác, những cô nương trên 15 tuổi đã đến lúc cặp kê sẽ đeo thêm một chiếc vòng nhỏ, không giống như các tiểu nha đầu còn trẻ con khác.

Người đông nhiều chuyện, nói một lúc mới đề cập đến quy tắc đặt hoa, lại gọi nha hoàn lấy ra đàn và hoa túc cầu bằng lụa lớn nhỏ. Mới chuẩn bị xong xuôi, Tam cô nương Lương Quế Anh của Vĩnh Thanh Vệ Chỉ huy sứ khoan thai đi đến, “Xin lỗi các vị, ta đến muộn, vừa nãy cùng mẫu thân đến gặp An quốc công phu nhân.”

Sau khi ngồi xuống lại hỏi quy tắc.

Chương Tinh Cầm tranh đáp: “Hoa rơi tay ai người đó ngâm một câu thơ, đề ứng với lễ tiết bắt buộc phải có chữ xuân và tên hoa, ai sai phạt rượu.”

“Là tự mình làm thơ sao?” Lương Quế Anh hỏi lại, “Tài văn chương của ta không tốt như các người.”

“Thơ của người khác còn có nghĩa gì, cũng không phải hoàng khẩu tiểu nhi (trẻ con vô tri), trái phải không quá mấy chữ, lẽ nào không làm ra được vài từ?” Chương Tinh Cầm phản đối.

Có người đồng ý, cũng có người cảm thấy có thể giảm bớt độ khó, nhất thời lại tranh chấp không dứt.

Cuối cùng là Phùng Loan đứng ra giảng hòa, “Mọi người chẳng qua muốn cùng nhau tham gia náo nhiệt, cũng không phải thi thố.” Cuối cùng nói trích dẫn thơ của các bậc hiền nhân cũng không có vấn đề gì.

Nha hoàn bịt mắt đánh đàn, đoá hoa lụa kia chạy mấy vòng qua tay mọi người, căn bản mỗi người đều chạm qua một lần.

Chính là sợ cái gì đến cái đó, Lương Quế Anh không giỏi làm thơ, số lần hoa lụa đến tay nàng lại nhiều nhất, mấy lần đầu còn có thể ứng phó, sau đó dùng quá nhiều thơ rồi lại không thể trùng với người khác, lần thứ năm đến lượt, nàng nghĩ mãi không ra.

Toàn bộ con mắt hướng về nàng ta, cũng có người hô: “Phạt rượu! Phạt rượu!”

Lương Quế Anh mạnh mẽ, vẫn không nhận thua.

Đang lúc bế tắc, đột nhiên từ đâu truyền đến một câu: “Đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều.”(*)

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu cô nương xinh xắn tầm 13-14 tuổi đang đứng ở hành lang, trên người mặc chiếc áo yếm thêu hoa văn màu xanh nghệ cùng với chiếc váy hoa có màu gạch cua, hai búi tóc cài trâm Hoa Thắng nhưng vẫn khéo léo để rủ xuống vài sợi, dung mạo thanh tú diễm lệ, rung động lòng người.

Dung mạo tốt, lại biết chữ, hiển nhiên đã đọc qua sách, là tiểu thư nhà nào vậy? Tại sao từ trước đến nay chưa gặp qua?

Có vẻ nàng đang lẻ loi một mình, không có nha hoàn đi cùng, trên tay vẫn cầm một bình nhị kiều, hành động xem ra không giống như tiểu thư một gia đình lớn.

Cô nương kia thấy mọi người thăm dò nhìn nàng, cũng không giận không sợ mà duyên dáng cười đáp.

“Người là ai?” Lương Quế Anh hỏi, giọng không vui, tuy nàng vẫn chưa nghĩ ra câu thơ nào nhưng cũng không khiến người khác đoạt mất sự chú ý.

Cổ Thiên lại biết là người nào, chính là con gái của Trịnh thị Giang Liên Nam.

Đây là lần đầu tiên trong đời này nàng gặp nàng ta, so với kiếp trước trước sớm hai năm, tình cảnh cũng khác.

Giang Liên Nam chưa đáp lời đã có một bác gái áo xanh từ cửa Nguyệt động đi ra kéo nàng, “Cầm được hoa rồi sao còn không mau mang vào, các phu nhân bên kia đang đợi đó.”

“Vẫn cho rằng là đại cô nương nhà ai, hóa ra là một hạ nhân, đúng là gà núi giả phượng hoàng.” Lương Quế Anh châm biếm nói, kẻ hại nàng ta ắt sẽ không có lợi, nói tuyệt đối không có một chút nhân từ, “nàng ta quy củ kém như vậy, chủ nhân nhất định là một nhà lụi bại.”

Lương Quế Anh khẩu khí không ngừng lại, cứ vậy một đường mắng luôn cả nhà Bộ chính sử Cổ đại nhân.

Chương Tinh Cầm với Cố Thiên chơi thân, thường ra vào nhà nàng, tự nhiên cũng nhận ra bác gái kia. Nàng nhìn Cố Thiên, lại nhìn Lương Quế Anh không thuận mắt, miệng chặc chặc mấy cái, cố ý to giọng đáp: “Đầu năm nay thấy người có học vấn cũng không bằng hạ nhân.”

“Người nói ai?” Lương Quế Anh tức giận hỏi.

“Ta cũng hiểu kỳ là ai nha,” Chương Tinh Cầm tìm liên quan, “A, thì ra là một tên quê mùa.”

Câu này đúng là chạm vào nỗi đau của Lương Quế Anh.

Cha của Lương Quế Anh Lương Tam xuất thân là nông dân, thuở thiếu niên gặp phải năm mất mùa, vì cứu tính mạng của mình mà tòng quân. Hắn là người cơ trí, từ chức vụ thấp nhất từng bước lập công đi lên, hiện nay làm tới chức Vệ chỉ huy sứ, mọi người trước mặt nề tình gọi một câu anh hùng thực ra sau lưng đều bị gọi là kẻ nhà quê do gặp may mà được, đều là sự khinh miệt cùng tin đồn ác ý.

Vì thế người nhà Lương gia nghe không lọt ba chữ “Kẻ nhà quê”, Lương Quế Anh lại là người tính tình động một tý liền trở nên nóng nảy, lời Chương Tinh Cầm vừa dứt, liền bị nàng nhào lên đánh.

Chỗ này đều là các nữ hài tử khuê các xuất thân cao quý, được nuông chiều cẩn thận, nào đã thấy qua người nào là lỏi như vậy, trong một tiếng đồng hồ toàn bộ rồi tung không biết xử trí thế nào.

Vẫn là các nha hoàn phản ứng nhanh, có mấy người xông lên kéo ra, toàn bộ đều bị Lương Quế Anh đẩy ngã xuống đất.

Lương Quế Anh khí lực lớn, Chương Tinh Cầm cũng không dễ khuất phục. Nàng hồi nhỏ thân thể không tốt, vì muốn khỏe mạnh đã luyện võ công hai năm, không có một chút ý niệm bỏ qua cơ hội này mà trực tiếp nghênh đón Lương Quế Anh.

Hai người đều bị ấn đòn của đối phương, cũng càng phát giận, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cả hai cùng lao vào nhau rồi đập vào lan can mà ngã xuống hồ.

May mà nước ở đây không sâu, chỉ đến đầu gối, người cũng không đáng ngại, chỉ là toàn thân ướt sũng. Lương Quế Anh tóc xõa tung ra, buông thõng che hết nửa khuôn mặt, Chương Tinh Cầm váy ngắn bị xé mất một mảng, cái sợi tơ màu vàng ngà đang được treo trên chiếc lá sen bên cạnh, nhìn trông thật là thảm hại.

Cả hai dù đã thu tay nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn đối phương.

Thuộc hạ của Lương Tam chỉ huy báo cho nhà Phương Thuận Hoa, còn có Phùng Loan mau chóng phân phó nha hoàn đưa các nàng lên bờ, Cố Thiên cời chiếc áo choàng của mình khoác cho Chương Tinh Cầm. Mỗi người tự quay về phòng tắm rửa xử lý, mọi người cũng không vui mà tan rã.

*

Trong phòng khách, Chương Tinh Cầm đã tắm rửa xong, thay bộ quần áo sạch sẽ, tay cầm cốc trà gừng, vừa uống vừa bàn: “Lần đầu trông thấy loại người này, nói trắng ra chẳng qua dựa vào phụ thân, bản thân chả có bản lĩnh gì, lại còn kiêu ngạo hống hách...”

“Được rồi, được rồi,” Phùng Loan ngắt lời nàng, “người cũng không phải người tốt làm việc tốt gì, không được quên đâu.”

Thực ra Phùng Loan cũng không nhìn thuận mắt Lương Quế Anh, chỉ là nàng tính tình trầm tĩnh, cho nên không có thể hiện ra ở trước mặt Lương Quế Anh mà thôi.

Gia đình tôn quý đối xử với hạ nhân thường không quá tàn nhẫn, hạ nhân phạm lỗi gì dựa vào lỗi đó mà xử tội, có thể đánh, có thể phạt, thậm chí trực tiếp bán đi, nhưng lại không làm nhục họ bằng lời nói, bởi vì như vậy là làm mất mặt người làm chủ nhân. Nếu truyền ra ngoài còn bị các gia đình cùng cấp bậc coi thường, cô nương chưa xuất giá nếu để người ngoài biết được làm chuyện như vậy, tương lai sẽ khó mà gả được cho nhà nào tốt.

Cố Thiên cũng không thích như thế, lại lo lắng Lương Quế Anh cho người truyền ra, hỏi Chương Tinh Cầm: “Người không sợ nàng ta tìm bá phụ bá mẫu cáo trạng chứ?”

Chương Tinh Cầm không quan tâm đáp: “Sẽ không, mẫu thân ta từ trước tới nay luôn bao che cho ta, chỉ có phụ thân thôi, dù sao ông ấy đã phái người truyền tin cho mẫu thân rằng hôm nay không đến được rồi.”

Nha hoàn đang cầm khăn khô lau đầu cho Chương Tinh Cầm, không cần thận dùng lực mạnh hơn, nàng cau mày, phân phó cho người mang lò đen lên, tiếp tục đáp: “Ông ấy hôm nay so với ta còn xui hơn.”

Phụ thân Chương Tinh Cầm Chương Hòa Phổ là Đề hình án sát sử của phủ U Châu, cũng thuộc một trong tam ty với Cố Cảnh Ngõ, sáng sớm nay cũng đến phủ Tỉnh vương gia yết kiến, ai ngờ Tỉnh vương gia bỗng nhiên đổi chủ ý, lệnh cho tất cả cùng đến vườn Bách hoa thưởng hoa rồi nghị sự. Chương Hòa Phổ vừa vào Vương phủ, vẫn chưa ngồi ổn định lại ngược lại đi lên xe.

Xe mới đi được mấy bước, liền đụng phải một đại cô nương.

Nói đụng cũng không hẳn, phu xe nói là nàng ta tự quỳ ra đấy, sợ bọn hắn đi mất.

Đại cô nương kia luôn mồm kêu oan ức, cầu đại nhân minh oan.

Chương Hòa Phổ hỏi mấy câu, thì ra chỉ là một chuyện nhỏ trộm gà bắt chó trong quận Thông Châu, loại chuyện này đã có Tri quận mở đường xử lý, nếu không cũng có Tri phi, nói thế nào cũng không cần đến đường đường Tam phẩm An sát sứ đại nhân tự mình xuất mã, nhưng Tĩnh vương điện hạ bên cạnh mắt đã lạnh đi rồi.

Tuy nói mệnh quan được triều đình bổ nhiệm không đến lượt Vương quân, nhưng người ta dù gì cũng là con trai ruột của hoàng thượng, trước mặt hoàng thượng có thể thuận miệng nói mấy câu, làm không tốt thì tiền đồ nửa đời sau của ông coi như khóa lại. Chương Hòa Phổ đã qua 40 tuổi vẫn ngày ngày mong chờ làm quan trên kinh thành, do vậy không thể không tự mình cố gắng biểu hiện thật tốt.

“Ông ấy về đợt này nhất định sẽ bận mấy ngày, cứ cho là biết chuyện cũng không giáo huấn ta được, chắc lại sẽ kêu mẹ đi quản giáo ta, kết quả chẳng phải như nhau sao.” Chương Tĩnh Cầm đắc ý đáp.

Chương Tĩnh Cầm lời nói thoải mái tự tại, Cố Thiên cũng không quá để ý chuyện nhỏ này nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn có chuyện lo nghĩ, một chốc là Giang Liên Nam, một chốc là Hàn Thác.

*

Tiệc Bách hoa buổi tối được mọi người khen ngợi không ngớt, An quốc công phu nhân thậm chí cho cầu kiến người đã làm ra cao lương mỹ vị này.

Có thể được An quốc công phu nhân ưa thích, đây chính là cơ hội tốt không nên lãng phí, Ninh thị người cho gọi Giang Liên Nam cùng đi lên.

Tại U Châu, An quốc công phủ chỉ đứng sau Tĩnh vương phủ, là gia đình tôn quý xếp thứ hai. Năm đó khi Tĩnh vương gia còn nhỏ lần đầu ra chiến trường, đã phong An quốc công làm phó tướng, có thể nói chính ông đã dạy nên một vương gia bách chiến bách thắng ngày nay. Hơn nữa, việc Tĩnh vương gia vô cùng kính trọng ông là điều ai cũng biết, vô hình đã nâng cao vị thế của phủ An quốc công.

An quốc công phu nhân đã ngoài 40, bộ dáng hiền từ, nhìn Giang Liên Nam nói: “Đứa trẻ ngoan, nghe nói các món ăn trong tiệc Bách hoa là do người nghĩ ra?”

“Không phải tất cả ạ, lúc trước con là người đề ra, sau đó phu nhân nhà con đã chỉ ra mấy món không phù hợp và đổi lại.” Giang Liên Nam đáp vô cùng thành thực.

Không tham công, không trốn tránh, An quốc công phu nhân đối với Giang Liên Nam hảo cảm hơn ba phần, hỏi nàng nhiều hơn vài câu, cứ thế hỏi đến thân thể của nàng ta.

Giang Liên Nam đều trả lời không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

An quốc phu nhân thưởng cho nàng ta một chiếc vòng ngọc bích, ra tay hào phóng, khiến mọi người kinh ngạc. Mặc dù vậy, Giang Liên Nam vẫn như cũ khiêm tốn, khiến cho mọi người càng tán thưởng.

*

Vào ban đêm, các tiểu cô nương còn có một hoạt động cuối cùng: xách đèn hoa thần đi dạo trong miếu Hoa thần phụ cận.

Miếu Hoa thần nằm trong tường của vườn Bách hoa, cuối ngày trước khi khai tiệc, vườn Bách hoa đã được dọn dẹp sạch, ngoại trừ các tăng lữ Diên Thọ tự, còn có các khách quý của các gia đình tôn quý thành U Châu, không có khách vắng lai nên hết sức an toàn, tự nhiên có thể yên tâm du ngoạn.

Đội ngũ đi dạo gồm Cố Thiên cùng rất nhiều cô nương khác, không có các nha hoàn đi theo, chỉ đồng hành cùng các bạn hữu, cùng các tăng nhân đi trước dẫn đường.

Đội ngũ càng lớn, ánh đèn rực rỡ hòa cùng hoa đỏ cây xanh.

Đến trước cửa miếu Hoa thần, Cố Thiên đột nhiên bị một viên đá nhỏ ném trúng, đá tuy nhỏ nhưng đánh lên người cũng rất đau, nàng quay đầu nhìn quanh muốn tìm kẻ nào làm chuyện xấu như vậy, lại nhìn thấy Hàn Thác đang đứng ở cửa chính của đình viện bên trong miếu, cười vẫy nàng.

Chú thích (Editor):

(*): Trích từ bài thơ cổ “Xích Bích” của nhà thơ Đường Đỗ Mục

赤壁懷古

折戟沉沙鐵未銷，自將磨洗認前朝。東風不與周郎便，銅雀春深銷二喬。

Xích Bích hoài cổ

Chiết kích trầm sa thiết vị tiêu,

Tự tương ma tẩy nhận tiền triều.

Đồng phong bắt dữ Chu lang tiện,

Đồng Tước xuân thâm toả nhị Kiều.

Dịch nghĩa

Mùi kích gây nằm trong cát, sắt chưa mòn hết,

Tự tay mình mài rửa, đã nhận thấy dấu vết triều đại vừa qua.

Gió đông ví không thuận tiện cho chàng Chu Du,

Thì cảnh xuân thâm nghiêm của đài Đồng Tước đã khoá chặt hai nàng Kiều.

Xích Bích là một khúc sông trên Trường Giang thuộc tỉnh Hồ Bắc. Đồi Tam Quốc, nguyên soái Chu Du nhờ gió đông nổi lên mới dùng hoả công đốt cháy các chiến thuyền của Tào Tháo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lời Từ Biệt Trước Khi Đi

Cố Thiên muốn cười cũng không nổi, nàng hít mạnh một hơi rồi quay đầu đi, chân không dừng bước, thực chất không muốn để ý đến hắn, nhưng mắt liếc thấy Hàn Thác định hướng ra ngoài miếu, như thể nàng không ra hắn sẽ tự mình đến tìm nàng gây phiền toái.

Cố Thiên nhát gan, Hàn Thác vừa động nàng liền hoảng, bỏ tay Phùng Loan với Chương Tinh Cẩm ra, tìm cơ rồi quay ngược lại.

Đội đi dạo có trống đi cùng, vô cùng náo nhiệt. Cố Thiên đi thẳng xuống cuối hàng, đứng tại chỗ trông mọi người đi ngày càng xa dần, xác định không ai nhìn thấy nàng mới cất bước vào trong miếu Hoa thần.

“Vương gia lại tìm ta có việc gì?” Cố Thiên cảm thấy như bị bắt ép làm việc mình không thích, trong lòng không vui, nàng bĩu môi hỏi, ngữ khí gay gắt, đáng tiếc thanh âm lại mềm mại, nghe không ra chút khí thế nào.

Hàn Thác không trả lời, kéo Cố Thiên ra phía sau tảng đá cao cao phía bên phải hai người, từ trong tay Cố Thiên đón lấy đèn hoa thần.

Đèn lồng kia là công phẩm hoàng gia do Ninh hoàng hậu phái người mang từ kinh sư tới, đèn hình cái ô, có tám góc, làm từ giấy Ngọc Bản Đàm đặc sản Tùng Giang, trên mặt dùng các mảnh vàng kết thành 12 bức tranh hoa thần du xuân, đã qua tay các thợ thủ công khéo léo, phong thái thần thế vô cùng tinh tế, sống động.

Hàn Thác không thèm nhìn, một hơi thổi tắt đèn bên trong, hai người nháy mắt đứng trong bóng tối.

Như thế này cũng tốt, không sợ có ai đi qua phát hiện hai người bọn họ, Cố Thiên nhẹ thở ra một hơi, bỗng bên tai nghe Hàn Thác hỏi: “Qua hơn nửa ngày, nàng đã nghĩ ra cái gì để tặng ta chưa?”

Là vì cái này sao? Cố Thiên cảm thấy hắn thực đang chuyện bé xé ra to.

Ánh trăng tròn nửa ẩn nửa hiện như con thoi sau đám mây, soi không rõ vạn vật bên dưới.

Cố Thiên nhìn không rõ ngũ quan của Hàn Thác, chỉ có thể nhìn loáng thoáng, do đó dừng khí cũng lớn hơn, dám đưa ra yêu cầu: “Ta không muốn tặng, trao riêng tư tình là không hợp lễ nghĩa, vương gia có thể nghĩ ra cách khác để ta hồi báo ngài không?”

Hàn Thác nhẹ kêu: “Nếu thực sự giữ đúng hai chữ thủ lễ, nàng chính là phải ngoan ngoãn ngồi kiệu nhỏ, từ cửa bên bước vào phủ của bốn vương rồi.”

Cố Thiên trong lòng hiểu hắn nói là sự thật, hoàn toàn không phản bác, rốt cuộc vẫn không cam tâm, nghĩ ra câu nói trước kia của hắn, liền đáp: “Vương gia không phải đã nói qua rằng không muốn lấy ta mà.”

“Àn, bốn vương nói qua khi nào?” Hàn Thác nhẹ phủ nhận.

Câu ban đầu xác thực không phải câu này nhưng ý tứ đều như nhau, Cố Thiên học ngữ điệu lúc đó của hắn, mạnh mẽ đáp, “Vương gia nói qua, muốn lấy ta chỉ là nói đùa mà thôi.”

Nàng như vậy cố chấp cự tuyệt hẳn, khiến hàn Thác không vui, dứt khoát nói rõ: “Bổn vương đòi ý rồi.”

Cố Thiên trợn mắt, há hốc mồm, “Vương gia sao có thể nói mà không giữ lời?” Lúc nói muốn lấy, lúc nói là đùa, lúc lại nuốt lời, còn có người nào thay đổi thất thường hơn hẳn không?

Hàn Thác nắm lấy vòng eo thon thả của nàng, hung dữ đáp: “Rốt cuộc ai mới là kẻ nói lời không đáng tin? Người nói muốn báo đáp ta là nàng, bổn vương đưa ra yêu cầu, nàng lại mọi cách trốn tránh. Sao, lợi dụng bổn vương xong rồi, muốn nhanh chóng phui sạch quan hệ đúng không?”

“Không phải, ta không có...” Cố Thiên ấp úng, Hàn Thác một khi phát giận, nàng liền nhớ lại tình huống lần đầu gặp hẳn kiếp trước ở Kim Loan điện, sự sợ hãi trong đêm tối mặc sức bộc phát.

Hàn Thác thừa cơ đến gần, “Bổn vương quyết định rồi, nàng phải làm cho ta một cái khăn, trên đó thêu tên nàng và ta.”

Cái này sợ người ngoài không biết bọn họ có quan hệ sao? Cố Thiên tuyệt vọng, liên tục lắc đầu.

Hàn Thác làm như không thấy, tự mình nói: “Cứ như vậy đi, ngày mai bổn vương phải ra biên giới bố trí lại lực lượng canh phòng, nàng trước khi ta trở về chuẩn bị tốt khăn tay, đến lúc đó bổn vương lại đến tìm nàng.”

Người đến tiệc Bách hoa tối nay đều được an vị tại phòng khách trong viện. Hàn Thác ngày mai sáng sớm phải xuất hành, không thể ở lại, chỉ đặc biệt đến gặp Cố Thiên. Hẳn tự biết trong lòng mình không ổn, nhưng thấy biểu hiện của nàng lại như hận không thể bảo hẳn đừng trở lại, trong lòng Hàn Thác có chút chua xót, không nói được rốt cuộc là tư vị gì.

Cố Thiên im lặng không đáp lời, nàng không muốn gặp lại hẳn...

Bên tai lại nghe Hàn Thác nhẹ đáp: “Nàng có chuyện gì muốn tìm ta, cứ viết thư giao cho Bạch Hoa, nàng ta biết làm thế nào chuyển đến tay ta.”

Cố Thiên hít một hơi kinh ngạc, Bạch Hoa là nha hoàn biết võ công Cố Cảnh Ngô mới tìm đến, ngày hôm qua mới vào Cố gia, thật không ngờ lại là người của Hàn Thác.

Nàng châm biếm: “Vương gia quả nhiên đặt mật thám trong nhà ta.”

Hàn Thác cười giễu cợt: “Đó là vì muốn bảo hộ nàng.”

Hàn Thác đời này chưa sợ qua cái gì, hôm nay chỉ cần nhớ lại sự tình đêm Nguyên tiêu đó trong lòng liền sợ hãi, nếu như không đúng lúc gặp được hẳn, không biết Cố Thiên sẽ thành cái dạng gì?

Hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện ngoài ý muốn đó có cơ hội phát sinh.

Cố Thiên trong lòng không vui, giữ lại Bạch Hoa như đem con mắt của Hàn Thác dính sát trên người, từ nay trở đi không tránh khỏi bị hắn giám thị, ngày mai về nhà liền đuổi Bạch Hoa.

“Sao lại không nói gì? Có phải muốn ngày mai ta một bước đi trước, bước sau nàng đem Bạch Hoa đuổi đi, đúng không?” Hàn Thác một câu nói trúng tâm đen Cố Thiên.

Ai da, người này đọc hiểu tâm thuật a! Cố Thiên cứng miệng, nàng không thể thừa nhận, liền chơi xấu trước, “Lẽ nào không nói là có gì sai sao?”

Hàn Thác không vạch trần nàng, chỉ đáp: “Bạch Hoa bái sư học qua y thuật, Tiêu Hạc Niên trước khi đi đã dạy nàng ta cách chẩn đoán và giải độc các loại độc vật của hoa Tu La.”

Thực ra đây mới là trọng điểm hẳn muốn nói ngày hôm nay, “Ta nghe Cố đại nhân nói trong nhà không tìm được ra bất kỳ chứng cứ nào, nhưng nếu đã có mưu đồ cũng không thể hoàn toàn không có khả năng thành công. Mấy ngày trước Tiêu Hạc Niên ở đó, đối phương khẳng định không dám lộ diện. Nay ông ta đã đi rồi, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, có Bạch Hoa bảo vệ, cũng không cần sợ nữa. Chỉ là nàng không được tiết lộ ra ngoài, tránh đánh rần động cỏ, biết chưa?”

Nàng không ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra, nhưng Cố Thiên không phục, cố ý nói ngược lại, “Có lẽ là người ngoài gây ra không biết chừng.”

“Không quản là người nào làm, sự an toàn của các nàng là quan trọng nhất, sinh mạng nắm chắc trong tay, những cái khác có thể xét sau.”

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn trời, trăng đã lên cao, thời gian đã tới.

Hắn thấp lại đèn hoa thần, đưa lại vào tay Cố Thiên, giang rộng hai cánh tay đáp: “Vi phu (1) phải đi rồi, trước khi đi ôm ta một cái nào?”

Vi phu cái đầu hẳn, Cố Thiên chưa gặp qua ai có da mặt dày như vậy, không muốn cùng hắn gây rối, xách đèn chạy.

Tiếng trống dần dần lại gần, đội tuần du miếu Hoa thần sau khi đã đi được một vòng đang quay đầu trở lại, nàng phải đi trước khi đội ngũ đến nơi, “Vương gia nói xong rồi phải không, ta đi trước.”

Cố Thiên không đợi Hàn Thác trả lời, quay người chạy ra ngoài.

Hàn Thác không chặn nàng lại mà để nàng đi. Cố Thiên cảm thấy không đúng, chạy mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn hần.

Hàn Thác vẫn đứng im tại chỗ, dùng thanh âm chỉ đủ để nàng nghe rõ, không nhanh không chậm nói: “Ngoan ngoan đợi ta về lấy nàng.”

-----
(1): chồng (xưng hô sau khi đã kết hôn)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đêm Yên Tĩnh

Hàn Thác ngữ khí ôn nhu chứa nhiều sùng nịch, Cố Thiên có một chút thất thần, trong thoáng chốc cũng giống như Hàn Thác mà sinh ra một chút không ổn.

“Leng keng” tiếng chiêng trống lập tức đem nàng trở lại hiện thực, nếu không đi ngay sợ là không kịp.

“Vương gia đừng nói đùa lung tung nữa!” Cố Thiên dứt lời, dậm chân xoay người, cũng không quay đầu lại nhìn hần mà chạy ra ngoài.

Đợi đến khi nàng theo đoàn người đi dạo trở lại trong miếu hoa thần, sau tấm bia đá đã trống không, Hàn Thác sớm không còn ở đó.

*

Lúc trở lại phòng khách được an bày sẵn đã là bốn canh giờ sau. Du ngoạn cả ngày nên cơ thể mệt mỏi, Cố Thiên vừa ngã lưng lên giường liền ngủ say. Nhưng mà, đêm này nàng ngủ không an ổn. Ở trong mộng, Cố Thiên mơ thấy mình trở lại cuộc sống thuở trước trong cấm cung.

Ngôi lưu ly, cửa son đỏ, đầu giường(1) ở vành, tường cột chạm trổ, đàn hương lượn lờ, đèn đuốc sáng trưng.

Trọng binh mặc giáp đen nặng nề lặng im đứng trước cửa cung điện nguy nga, ngăn không cho người khác tự ý đi vào, nhưng lúc đó Cố Thiên bị bọn họ áp giải nên không thể không bước nhanh qua.

Gió tuyết mãnh liệt, quần áo mỏng manh không đủ để chống lạnh, thân thể dần dần cứng ngắc, bước chân gian nan.....

Rốt cục cũng tới điện vua, Cố Thiên thừa lệnh bước qua cửa mà vào. Hơn mười phi tần đang lạnh run quỳ gối phía tây phòng, thấp giọng khóc. Cố Thiên đi đến trước các nàng, giống vậy mà quý xuống, mũ phượng Cửu Long nặng nề ép nàng cơ hồ nâng đầu không nổi.

Giang Liên Nam đi theo sau, một thân quần áo xanh biếc thêu hoa kim ngân cùng váy hoa thảo, hai bím tóc cài một đôi trâm hoa màu trắng, trong tay ôm chậu hoa tử sa, trong chậu có một gốc cây hoa lạp, đóa hoa đen như mực, nhụy hoa hồng như lửa, xinh đẹp phi thường, rất yêu dị.

Hàn Thác ngồi ghé rồng trên cao, mắt và tay chuyên chú lau chà cây đao, bỗng nhiên giương mắt nhìn Cố Thiên, mắt phượng sắc bén lạnh lùng như băng, “Lâm Hoàng hậu của trẫm cũng không thể là người không rõ phép tắc.”

Đang nói thì đao đã chém ra, hàn quang hiện lên, đầu và thân của Giang Liên Nam đứt lìa, “Đông” Một tiếng chiếc đầu kia, nhanh như chớp lặn tới trước người Cố Thiên.

“Trẫm có nói qua, chờ trẫm trở về sẽ lấy ngươi, ngươi thật biết điều, trẫm thực vui vẻ, đại hôn chỉ lễ là trẫm tỉ mỉ chuẩn bị, Hoàng hậu có thích không?”

Hàn Thác ôm lấy Cố Thiên đang ngồi bệt ở dưới đặt lên ghế rồng, nàng chưa ngồi ổn đã bị kéo nằm xuống, thân hình hần đè lên người nàng.....

“Không cần!” Cố Thiên giãy dụa hét lớn, mở to mắt ngồi dậy.

Ngoài đồng ruộng xanh tươi, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, thì ra chính là ác mộng.

Bích Linh cùng Bích Lạc ngủ ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh, áo ngoài không kịp mặc, lập tức đi giày chạy vào, “Tiểu thư gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi ôm chần, vẫn chưa hết hoảng sợ, hô hấp dồn dập, trán đầy mồ hôi.

Bích Lạc vội vàng ngồi trên đầu giường, vỗ vỗ lưng Cố Thiên cho nàng thuận khí, một mặt trấn an, “Không có việc gì, không có việc gì, chính là mơ mà thôi, mơ đều không giống hiện thực, tiểu thư đừng sợ.”

Bích Linh nhanh nhẹn pha chén trà mang đến, đem chén trà đưa đến bên miệng Cố Thiên nói: “Tiểu thư, uống chén trà nóng để tĩnh tâm.”

Cố Thiên liền mở miệng nhỏ uống, uống cạn hơn phân nửa chén, hơi thở dần dần ổn định, liền kêu hai người tiếp tục đi ngủ.

Bích Lạc đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng gọn gàng, Bích Linh lấy khăn ướt lau mồ hôi cho Cố Thiên, sau đó hai người mới trở ra gian ngoài.

Cố Thiên ở trong bóng tối lần qua lộn lại, rốt cuộc vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui tất cả đều là hai người xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Cố Thiên cảm thấy Hàn Thác hôm nay thay đổi thật thương là vì trêu cợt nàng, hiện tại yên tĩnh tĩnh tẻ nhớ lại, chỉ sợ tự mình nghĩ sai lầm rồi.

Hàn Thác nếu chỉ là động tay động chân, ngoài miệng nói hươu nói vượn, có lẽ còn có thể nói là hồ nháo, nhưng hấn an bài Bạch Hoa bên cạnh nàng, liền có thể nói rõ rằng hấn không phải là đang vui đùa.

Chuyến đi tới Nhâm Khâu kia, Hàn Thác đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng bây giờ an nguy của nàng cùng Hàn Thác có quan hệ gì mà cần hấn lo lắng chú ý?

Cố Thiên thật muốn tự nói với mình chính là Hàn Thác thích nắm người khác trong tay mà thôi, dù sao tương lai hấn sẽ khởi binh mưu phản, một nghịch tặc sát nghiệt rất nặng có chút kỳ quái là điều bình thường.

Nhưng nàng không có biện pháp thuyết phục chính mình.

Sự tình bây giờ đang phát triển theo hướng Cố Thiên không muốn nhìn đến nhất. Lúc đầu Hàn Thác không có ý định vui đùa, ngày ấy xuống núi khi hấn nói, lời ấy mới là vui đùa, chỉ vì nàng đánh mất cảnh giác, hấn lại có lẽ muốn kết hôn với nàng thật.

Cố Thiên không biết mình có điểm tốt nào làm Hàn Thác động tâm. Đương nhiên, không phải nàng cho rằng mình là cô nương không đáng giá để người khác yêu thương bảo hộ. Nàng chỉ thuần túy là không rõ, vì sao hai kiếp Hàn Thác đều mặc danh kỳ diệu phải “chiếm lấy” mình.

Kiếp trước còn có thể là vì kích thích đi. Đời này lại vì cái gì?

Cố Thiên trước kia không nghĩ qua chính mình đến tốt cùng muốn gả cho loại người nào, kiếp trước là vì không kịp nghĩ liền bị Ninh hoàng hậu định gả cho Hàn Khải, kiếp này còn chưa bận tâm. Nhưng nàng biết rõ mình không muốn gả cho Hàn Thác, cũng không muốn bị đem cấp gả cho Hàn Khải. Nàng đối với Hàn Khải chỉ có tình cảm biểu huynh muội, là người thân, nếu nàng gả, sẽ làm nàng cùng người thân phải thay đổi quan hệ.

Cố Thiên hy vọng kiếp này cả nhà an khang. Cả nhà không chỉ là cha mẹ cùng huynh muội bọn họ, cũng bao gồm Vĩnh Chiêu hầu phu, Ninh quốc công phu, Hàn Khải tự nhiên cũng coi như ở bên trong.

Nếu muốn cứu Hàn Khải thì phải bán đứng Hàn Thác, trước tiên phải ngăn chặn khả năng hấn mưu phản, điều này không khác nào đẩy Hàn Thác lên từ lộ.

Hàn Thác từng vì cứu Ninh mà bỏ ra toàn bộ sức lực, Cố Thiên không nghĩ lấy oán trả ơn.....

Đây là chuyện rất bẽ tắc, Cố Thiên phiền não đá chân, kéo chăn che kín đầu.

Nhưng đời này mọi chuyện sẽ giống kiếp trước sao?

Ninh thị không có chết, đối với Cố Thiên mà nói, tương lai của nàng hết thấy đều tùy duyên.

Như vậy những người khác thì sao?

Chẳng hạn như Giang Liên Nam.

Kiếp trước Giang Liên Nam hai năm sau mới theo Trịnh thị vào kinh, Cố Thiên cũng từ khi đó mới biết nàng.

Mà kiếp này, Giang Liên Nam không có khả năng lấy thân phận kế nữ của Cố Cảnh Ngô mà vào kinh, thậm chí lấy thân phận kế tử của Cố Thiên vào cung. Như vậy, nàng ta sẽ gả cho một trượng phu như thế nào?

Có thể Giang Liên Nam sẽ không có khả năng có được mối hôn sự tốt giống như kiếp trước.

Đứng ở góc độ người đứng xem, Cố Thiên cảm thấy đáng tiếc thay nàng.

Khi Hàn Khải nạp Giang Liên Nam làm phi, Cố Thiên không ngại, nàng cũng có cảm tình với Giang Liên Nam. Dung mạo đẹp, lại có tài văn chương, biết tiến lùi, nếu Cố Thiên là nam tử cũng sẽ động tâm với nữ tử như vậy.

Về chuyện hoa độc Tu La, kiếp trước mặc dù Hàn Thác nói như vậy, Cố Thiên vẫn không có hoài nghi qua Giang Liên Nam. Nhưng khi Tiêu Hạc Niên nói ra Ninh thị cũng trúng loại độc này, Cố Thiên cảm thấy quá mức trùng hợp, lúc ấy nàng mới hoài nghi Trịnh thị, bởi vì Ninh thị chết, sẽ chỉ có ích cho Trịnh thị.

Bất quá, khi chính thức điều tra cũng không có tìm ra chứng cứ, như vậy những hoài nghi chỉ có thể xem như thêm thông tin.

Nhưng suy nghĩ lại, Trịnh thị làm sao biết khi Ninh thị qua đời, Cố Cảnh Ngộ nhất định lấy bà ta?

Càng suy nghĩ, nàng hoàn toàn không thể đoán trước được tương lai, tội phạm giết người, Cố Thiên nghĩ đến có chút bất khả tư nghị(2).

Nàng nghĩ càng thấy bức mình, vạch chăn ra, trong phòng không tối đen giống vừa rồi, trời dần sáng, lại một ngày mới bắt đầu.

*

Trong phòng khách cách vách, vợ chồng Cố Cảnh Ngộ đã muộn thức dậy.

Ninh thị cầm đai lưng trong tay, vây quanh hông Cố Cảnh Ngộ thắt lại, vì ông sửa sang lại vạt áo, thu thập thỏa đáng liền gọi nha hoàn tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt.

“Ngày hôm qua trì hoãn cả ngày nên hôm nay ta sẽ ở trong nhà môn lâu hơn, buổi tối đừng chờ ta về ăn cơm.” Cố Cảnh Ngộ tiếp nhận khăn nóng, vừa lau mặt, vừa dặn dò.

“Ân, chàng cũng đừng về quá muộn, thiếp chờ chàng trở về mới đi ngủ.” Ninh thị ngồi ở trước bàn trang điểm, Liên Tâm đứng sau búi tóc cho bà: “Đứng rồi, thiếp muốn tìm 1 thư đồng cho Xán Xán.”

Cố Cảnh Ngộ đang dùng nước muối súc miệng, nhất thời chưa đáp lời được, đến khi Ninh thị búi tóc xong, ông cũng rửa mặt xong, nhận lấy trầm hải đường khám đá quý trong tay Liên Tâm, giúp Ninh thị cài lên: “Sao đột nhiên nhớ tới chuyện này?”

Ninh thị quay đầu hướng trượng phu cười cười: “Xán Xán lớn rồi, quá hai năm nữa nên nghĩ tới hôn sự, việc học ngày thường phải học nhanh chút, trước kia khi ở nhà khi có San tỷ nhi làm bạn, coi như không có trở ngại, sau khi đến U châu chỉ có mình nàng, từ từ lười biếng rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không xong. Cho nên, thiếp tính tìm một người theo nàng, hai người giúp đỡ nhau, tạo động lực.”

Cố Cảnh Ngộ nói: “Thật ra là biện pháp tốt, nàng đã chọn người thích hợp chưa?”

Ninh thị đáp: “Thiếp thấy chọn nữ nhi của Trịnh thị là không sai.”

Chú thích (Beta):

(1) Đầu cùng: là kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc cung đình Trung Quốc, dùng để mở rộng mái hiên.

(2) Bất khả tư nghị: cũng đọc là “tác bất khả tư nghị” hoặc “nan tư nghị”, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. (Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sao Hồng Loan Bắt Đầu Di Chuyển

Cố Cảnh Ngộ nhíu mày nói: “Có một người này thôi sao? Không chọn được người khác sao?”

Hôm nay ông cũng đã nghe nói đến chuyện An quốc công phu nhân tán thưởng Giang Liên Nam. Góc nhìn sự việc của nam nhân và nữ nhân vốn khác nhau ngay từ đầu, ông thà rằng nữ nhi buông lỏng hơi lười, cũng không muốn nàng trở thành người vô vị như người khác làm mất lạnh với chính mình. Huống chi ở trong lòng ông, nữ nhi đã đủ tốt rồi, cho dù tài học có tiến thêm một bước, cũng như dệt hoa trên gấm mà thôi.

“Tướng công, chàng không vui sao?” Hơn mười năm vợ chồng, Ninh thị tất nhiên là nghe ra trong lời nói Cố Cảnh Ngộ có ý không vui: “Thiếp đã quan sát nàng một thời gian, cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Cố Cảnh Ngộ chưa từng gặp qua Giang Liên Nam, chưa nói tới vui hay không vui: “Ta thấy người cậu của nàng ta làm việc mặc dù cẩn thận tỉ mỉ, làm việc hết phận sự, nhưng là người không biết linh động, cho nên vẫn khó có thể lên chức.”

Cố Cảnh Ngộ nói thập phần hàm súc.

Trịnh Đồng Ân làm quan cửu phẩm đã hai mươi năm bởi vì hắn là người rất không hiểu biến hóa. Có câu tục ngữ nói: “Cháu ngoại trai rất giống cậu”, người một nhà tính tình thường khó tránh khỏi giống nhau. Cố Cảnh Ngộ lo lắng thư đồng quá mức vĩ đại làm cho nữ nhi chịu ủy khuất, lại lo lắng đối phương có vấn đề như vậy, bất tri bất giác sẽ ảnh hưởng nữ nhi.

Ninh thị ý thức được trượng phu ghét bỏ dòng dõi đối phương, bất quá chọn thư đồng khẳng định sẽ chọn dòng dõi thấp hơn so với nhà mình, giống như Cổ Phong theo Thất hoàng tử làm bạn học, nào có làm trái đạo lý. Bà giải thích nói: “Nhà cha nàng từng là đại tộc ở Giang Nam, tổ tông từng làm quan thái sử công tiền triều, chính là sau đó lại xuống dốc.”

Cổ Cảnh Ngô trầm nghĩ: Vậy càng không được, phàm là thế gia xuống dốc, đơn giản là gia phong xây ra vấn đề, con cháu hoàn khổ vô năng, không tự tiến thủ. So sánh ra, ông thà lựa chọn đứa nhỏ nhà nghèo lại thông minh: “Ta thấy chọn Bích Linh, Bích Lạc cũng không sai, lanh lợi, cũng không quá khờ, với lại từ nhỏ cùng Xán Xán lớn lên, không bằng cho các nàng làm thư đồng.”

Ninh thị thở dài: “Ta cũng biết hai người nàng cũng tốt, chính là lo lắng các nàng mọi chuyện đều làm theo ý Xán Xán, sẽ không có hiệu quả.”

Ninh thị không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào, khi nghe theo ý kiến Trịnh thị đưa Giang Liên Nam đến hỗ trợ chuẩn bị mở bách hoa yến thì bà liền có quyết định này.

Ngày ấy Trịnh thị đến đưa danh sách thái phẩm, người sáng suốt vừa thấy liền biết đều không phải là do Trịnh thị viết ra. Về sau bà lại đề cử khuê nữ nhà mình, Ninh thị liền còn có cái gì mà không rõ. Mẹ con Trịnh thị hiển nhiên sớm chuẩn bị tốt chủ ý, nếu không phải Ninh thị đối với thái phẩm không đủ vừa lòng, sợ là không cần chờ bà hỏi, Trịnh thị sẽ chủ động đưa ra yêu cầu cần người hỗ trợ.

Ninh thị cũng làm mẫu thân, tất nhiên có thể đoán ra tính toán của Trịnh thị. Đổi lại là Ninh thị, nữ nhi tài mạo xuất chúng, bà cũng không nhẫn tâm để mai một như vậy.

Thời điểm thích hợp tạo cơ hội một lần, Ninh thị bắt quả nhấc tay đẩy lao mà thôi.

Hôm qua Giang Liên Nam như nguyện được An Bình quốc công phu nhân khen ngợi, ban thưởng. Các vị phu nhân quan trung lưu đều thấy qua nàng, còn về sau như thế nào, còn muốn xem tạo hóa của nàng.

Dù sao thân phận Giang Liên Nam còn ở đó, muốn vào nhà cao cửa rộng làm chính thê sợ là rất khó khăn.

Ninh thị cho rằng Giang Liên Nam thích hợp theo Cổ Thiên làm bạn học, kỳ thật là nhìn trúng lòng dạ muốn trèo cao của nàng.

Bà đơn giản có thể nhìn ra, đứa nhỏ này là cố ý biểu hiện, tuy nói có ý nghĩ muốn nổi bật quá lớn mà bỏ qua chuyện khác, nhưng Ninh thị muốn người có thể cùng cạnh tranh với Cổ Thiên.

Vợ chồng Ninh thị thương lượng rất lâu, nhất thời thật sự không chọn được người khác tốt hơn, cuối cùng Cổ Cảnh Ngô vẫn theo ý thê tử.

Ngày trở lại trong phủ, Ninh thị liền cho Giang Liên Nam đi theo Cổ Thiên bài kiến Vân Úy phu nhân, từ đó về sau, hai nữ hài tử liền bắt đầu cùng nhau đọc sách học nghệ.

Giang Liên Nam ở việc học kỳ thật so với Cổ Thiên chậm hơn, từ bốn năm trước khi phụ thân qua đời, nàng cùng mẫu thân trở lại U châu tìm cậu nương tựa, Giang Liên Nam chưa tiếp xúc qua sách vở. Hơn nữa, nàng cảm nghệ cùng họa kĩ đều không có căn bản. Cũng may nàng biết cơ hội này đến không dễ, nên vô cùng quý trọng, khắc khổ luyện tập, người lại có trí tuệ, rất nhanh liền có tiến bộ.

Ninh thị cũng bắt đầu thỉnh thoảng dạy Cổ Thiên cách đạo lý quản gia, Giang Liên Nam ngẫu nhiên nghe thấy, thường thường so với Cổ Thiên, nàng ta càng hay lộ ra biểu hiện ngậm ngùi.

Cổ Thiên không ngâm thơ giống như biểu hiện bề ngoài, rất nhiều chuyện kiếp trước Ninh hoàng hậu từng dạy qua nàng, một quốc gia chỉ mẫu dạy bảo, tất nhiên so với thủ đoạn của một chủ mẫu gia đình càng lợi hại hơn. Cổ Thiên cố ý giả bộ cái gì cũng đều không hiểu, chính là muốn chờ sau này tường minh học xong, Ninh thị có thể càng cảm nhận được nhiều thành tựu.

Việc làm càng bận rộn, thời gian nhanh như cái chớp mắt.

Tháng 3, Tây Sơn có hoa đào nở rất đẹp.

Mẹ con Cổ gia tùy ý dạo chơi trên bãi cỏ ngắm hoa.

Lúc này Cổ Thiên cùng Giang Liên Nam đã rất quen thuộc, liền yêu cầu nàng đi trước.

“Nghe nói Tây Sơn có Bích Vân tự, Bồ Tát đặc biệt linh nghiệm.” Ngồi trên xe ngựa, Giang Liên Nam nói, “Người có muốn đến bái lạy?”

Nay cuộc sống Cổ Thiên như ý, không có gì đặc biệt muốn cầu xin, nhưng thấy Giang Liên Nam có bộ dáng mong chờ, cũng muốn có thêm hiểu biết.

Vì thế, nàng liền xin Ninh thị đi Bích Vân tự dâng hương. Ninh thị thể lực không bằng hai tiểu cô nương, ngắm hoa xong đã thấy mệt, vừa nghe Bích Vân tự ở đỉnh núi, đi bộ lên núi, còn phải đi thêm năm trăm bậc thang mới vào đại điện, lập tức không có hứng thú, liền phản phó Bạch Hoa bồi hai tiểu cô nương lên núi, chính mình mang theo nha hoàn leo lên xe ngựa nghỉ ngơi.

Bích Vân tự kiến trúc nguy nga, phong cảnh thanh tú, hương khói cường thịnh.

Cổ Thiên cùng Giang Liên Nam thêm tiền dầu vừng, rồi xin một quả xăm.

Cố Thiên là xâm thượng, “Hôm nay tân tiêu tổn nộn điều.” Ý là hồng loan tinh động (số đào hoa đang đến).

Giang Liên Nam là xâm hạ, “Khoảng cách mây che cũng ám tồn, hội ngộ có chuyện xảy ra, tiền đồ không rõ.”

Trên đường xuống núi, Giang Liên Nam cảm xúc rõ ràng trầm lại, lặng im nửa đường, đột nhiên hỏi: “Xán Xán, ngươi có nghĩ tới mình phải gả cho vị hôn phu như thế nào không?”

Lời này hỏi thật khéo, vài ngày trước Cố Thiên mới lo lắng việc này, “Tất nhiên là phải gả một người thật lòng yêu thương ta.”

Giang Liên Nam nghiêng đầu nhìn nàng, “Chỉ cần như vậy thôi sao? Đối phương bộ dạng, dòng dõi linh tinh ngươi cũng không lo lắng sao?”

Cố Thiên lắc đầu, nàng không phải không lo lắng qua, chỉ là theo như kiếp trước, mặc dù được gả vào hoàng thất cuộc sống cũng chưa chắc được như ý. Nàng cân nhắc qua, cho rằng mình vẫn muốn yên vui qua ngày hơn.

Giang Liên Nam thờ dài, lăm bầm lâu bầu nói: “Cũng không cần ngươi phải lo lắng, ngươi xuất thân hầu phủ, nhà chồng tương lai sao kém được.”

Cố Thiên không trả lời nàng, chỉ hỏi: “Vậy còn ngươi, ngươi muốn gả cho hạng người gì?”

Giang Liên Nam trên mặt ửng đỏ, ngượng ngập nói: “Ta nói ngươi nhưng đừng cười ta. Ta nghĩ gả cho người có quyền thế, còn chuyện khác ta cũng không để ý, chỉ cần hắn có thể bảo hộ ta, chiều cố ta là được.”

Cố Thiên cái hiểu cái không, “Không có quyền không thể liên không thể bảo hộ ngươi, chiều cố ngươi sao?”

“Ngươi chưa chịu qua khổ, ngươi không hiểu.” Giang Liên Nam muốn nói lại thôi: “Người có tiền ta đã thấy qua, nhưng không quyền không thế, tự bảo vệ mình còn khó, chứ nói chi tới bảo vệ thể nữ.....”

Một tiếng sấm vang lên đánh gãy lời của nàng, ngẩng đầu chỉ thấy trên trời mây đen quay cuồng, trong khoảnh khắc đã có giọt mưa rơi xuống.

Ba người một đường chạy chậm, hướng tới lương đình cách đó không xa trú mưa. Đợi khoảng 2 chén trà, mưa một chút không có dấu hiệu muốn dừng, ngược lại càng lúc càng lớn.

Cố Thiên thích chung diện, nên mặc quần áo mùa xuân hơi mỏng, nàng vừa mới dính nước mưa, thêm bị gió lạnh thổi một cái, lạnh run, hắt xì liên tục.

Giang Liên Nam nghe được nhú mày, “Còn như vậy ngươi sẽ sinh bệnh. Trên xe ngựa có dù, ta đi lấy tới.”

“Để cho Bạch Hoa đi thôi.” Cố Thiên nói, nàng biết Bạch Hoa có võ công, thân thể so với các nàng đều cường tráng hơn.

Giang Liên Nam cũng biết Bạch Hoa có võ công: “Vẫn là để Bạch Hoa ở lại đi, trách nhiệm của nàng chính là bảo hộ ngươi.”

Nói xong, chạy nhanh ra ngoài, đường núi quanh co, không bao lâu đã nhìn không thấy thân ảnh của nàng.

Cố Thiên đợi thật lâu cũng không thấy Giang Liên Nam trở về, nàng lại không vui cùng Bạch Hoa nói chuyện phiếm, cảm thấy dù cùng Bạch Hoa nói cái gì, cuối cùng đều bị Hàn Thác biết. Tuy rằng nàng cũng không có gì không thể cho ai biết, nhưng chính là không thích cái cảm giác bị hắt giám thị.

Chờ đến chán, nàng chợt thấy xa xa một thân ảnh từ trong mưa bụi đi tới.

Người nọ dần dần đến gần, trong tay gơ cao cây dù bằng giấy dầu, nửa người trên mặc áo màu lá trúc, chỉ thấy được vạt áo cầm bào màu xanh thiên thanh cùng đế giày đen như mực.

Cố Thiên không biết vì sao lại khản trương đứng lên.

Đợi cho người đó đi vào lương đình, từ từ bỏ cây dù xuống, liền lộ ra gương mặt như một vị tiên bị dày xuống trần gian.

Trừ bỏ Hàn Thác thì còn có thể là ai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thánh Chỉ Đến

Hơn một tháng không thấy, Hàn Thác nước da vốn trắng sáng đã bị mặt trời chói chang của thảo nguyên phơi thành màu đồng cổ, người cũng hơi gầy đi.

Sự thay đổi này chẳng những không làm tổn hại dung nhan của hắn, mà càng khắc sâu hình dáng khuôn mặt như đẹp như tạc, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan

tĩnh xảo, làm người nhìn đến liền như đui mù.

“Nhìn cái gì? Trên mặt bốn vương có dính gì sao?” Hàn Thác hỏi, khoe môi nhếch lên thật cao, từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều lộ rõ ý cười.

Nghe được câu hỏi, Cố Thiên vốn đang thất thần thoáng chốc liền khôi phục, phát hiện Hàn Thác đang đứng ở trước người nàng, mà Bạch Hoa đã mở cây dù của Hàn Thác, đi về phía lương đình.

Cố Thiên có chút căm tức, quệt miệng rử mắt xuống, cũng không tính hỏi hấn vì sao tới đây. Gặp hấn ở đây chắc chắn không phải do trùng hợp. Hàn Thác đều có mục đích của hấn, nàng không hỏi, hấn cũng sẽ nói, bằng không chẳng phải là đến không một chuyến sao?

Hàn Thác tựa hồ cũng không để ý việc nàng có ý tỏ ra lãnh đạm, bàn tay to trầm ổn hữu lực vươn đến, cầm lấy bàn tay không xương mềm mại nhỏ bé của nàng, ngón cái ở da thịt trên mu bàn tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Cố Thiên vung tay, kéo tay mình thoát khỏi tay hấn, không hề giận nói: “Vương gia có việc sao? Có thể nói chuyện tử tế không, không nên động tay động chân.”

Hàn Thác cười nói: “Bốn vương hôm nay đến ngắm hoa, vô tình gặp được cô nương, thế nhưng vừa gặp đã thương, xin hỏi đại danh của cô nương, nhà ở nơi nào, để ngày khác bốn vương tới nhà bái phỏng, thu hồi khăn tay cô nương vì bốn vương mà chuẩn bị.”

Hàn Thác nói đùa cũng không có làm cho Cố Thiên hứng thú, nàng vẫn như cũ lãnh đạm nghiêm mặt, dưới đáy lòng vụng trộm, đoán đo vài lần, hy vọng khẩu khí nói ra có thể có lực cường ngạnh chút, “Vương gia, ta nói rồi, ta không đưa.”

Hàn Thác thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Bốn vương cũng nói qua, sau khi đã bố trí binh lính ngoài biên giới xong sẽ tìm người.”

Khi hai người chia lìa liền ai nấy giữ ý kiến của mình, ai cũng không đem lời nói của đối phương lúc ấy lọt vào tai. Nay gặp lại, cả hai đều chấp nhất tự nhận kết quả mình đưa ra, vì thế lâm vào cục diện vừa xấu hổ vừa kì cục, hai người đều muốn như ý, nhưng điều đó không có khả năng, đành phải người trông ta, ta trông người mà giằng co.

Hàn Thác rốt cuộc là nam tử, so với Cố Thiên lớn tuổi hơn, cùng tiểu cô nương giận dỗi thì rất mất phong độ, nên đành nhượng bộ trước, cầm chắc tay nàng, ôn nhu dỗ dành: “Không đưa khăn tay, liền làm hà bao đi, vẫn là giống như vậy, thêm tên người cùng ta.”

Trên tay hấn dùng lực, Cố Thiên giấy không ra, nhú mi nói: “Hà bao ta cũng sẽ không đưa cho người.”

Hàn Thác không vội phiền não, hấn hạ quyết tâm, kiên nhẫn mười phần, vươn tay ôm eo nàng, làm hai người trông càng thân thiết: “Làm sao vậy? Không vui? Có phải bài học gần đây nhiều, mệt mỏi quá sức nên mới phiền não? Không liên quan, bốn vương không thúc giục người, đợi người rảnh thì chậm rãi làm, dù sao bốn vương chờ được.”

Hấn thế nào biết nàng nhiều bài học?

Cố Thiên nhìn về phía ngoài lương đình, Bạch Hoa cầm cây dù giấy dầu, quay lưng đứng một mình trong mưa, đối với việc trong lương đình hoàn toàn chẳng quan tâm.

Cố Thiên nhất thời nổi trận lôi đình.

Còn nói bảo hộ nàng, hộ vệ mà làm như thế, cái này căn bản là gian tế của quân địch.

Nếu không phải Bạch Hoa mặt báo, Hàn Thác thế nào biết nàng hôm nay đến Tây Sơn ngắm hoa, làm sao có thể tìm được lương đình này.

Hàn Thác vừa nói liền muốn động tay động chân khinh bạc nàng, thời điểm cần bảo hộ cùng giải vây, Bạch Hoa không đến hỗ trợ thì thôi, ngược lại thay đối phương canh gác.

Kỳ thật Cố Thiên đang oán uổng Bạch Hoa, là nàng đưa tin cho Hàn Thác cùng báo cáo hành tung Cố Thiên, nhưng nàng lúc này thật sự không phải là thay Hàn Thác canh gác. Mưa thế này, tựa như trong câu thơ có viết, “Tiếng chổi tai nhất thiết lẫn lộn, đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn”. Cho dù đã có dù che, quần áo vẫn bị mưa làm ướt đẫm. Bạch Hoa hi vọng mình có thể vào trong lương đình đứng tránh mưa, đáng tiếc nàng không thể, chủ nhân nói chuyện, nàng phải tránh đi.

Cố Thiên trong lòng tức giận, lời nói ra tự nhiên có khí thế cứng cáp hơn hấn: “Vương gia, ta không phải vì bạn mà cố ý không làm. Một chiếc khăn tay, một cái hà bao, có thể mất bao nhiêu công phu chứ? Ta chỉ là không nghĩ làm sẽ cho người, mặc kệ có bạn hay không cũng không làm. Lúc trước không làm, hiện tại không làm, về sau cũng sẽ không làm. Ta nói muốn báo đáp Vương gia, sẽ không nuốt lời. Ta sẽ xem xét lễ vật thích hợp, sau đó sẽ nhờ phụ thân đưa đến vương phủ. Vương gia về sau không cần đến tìm ta nữa, ta cũng sẽ không lén lút gặp mặt người.”

Nàng nói một mạch lưu loát, cũng không thở gấp. Thật sự lời này nàng đã lo trái lo phải nghĩ rất nhiều mới nói ra, không thể quen thuộc hơn.

Thời gian một tháng cũng đủ để Cố Thiên làm ra quyết định.

Nếu Hàn Thác không đến tìm nàng thì liền thôi, hấn mà đến nhất định phải đem lời này nói rõ, tuyệt đối không lưu tình, miễn cho về sau tiếp tục dây dưa không rõ.

Hàn Thác nghe vậy, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng bất quá chỉ là trong giây lát, rất nhanh liền tươi cười, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: “Giận ta? Hay là đang trách ta không có viết thư cho người?”

Nàng đã nói rõ ràng, nhưng hần cố ý giả bộ hồ đồ vòng quanh, chính là không chịu đối mặt, còn bẽ cong lời nói thành thể như nàng đang đùa giỡn. Cố Thiên phát cáu, đối với cuộc nói chuyện này cảm thấy không kiên nhẫn, lời nói chưa suy nghĩ liền thốt ra, căn bản chưa từng bận tâm rằng ý tứ trong đó dễ sinh ra hiểu lầm: “Vương gia vì cái gì muốn viết thư cho ta? Ta lại có tư cách gì vì Vương gia không viết thư liền tức giận?”

Hàn Thác cười nắm sợi tóc trước ngực nàng: “Còn nói không tức, bốn vương không phải nói sẽ lấy người, người là Vương phi tương lai của ta, đừng nói mấy phong thư, người có tư cách đối với bốn vương đưa ra yêu cầu.”

Nói đến nói đi như thế nào còn quanh quẩn vấn đề này, Cố Thiên gấp đến độ không được, nàng trải đời còn thiếu, hơi không thuận lợi liền thiếu kiên nhẫn, dậm chân nói: “Ta không phải ý đó!”

Hàn Thác buông nàng ra, hần đã nhún nhường cho nàng nhiều cơ hội để nói ra đáp án vừa lòng, nhưng Cố Thiên thế nào cũng không chịu hiểu, nhất quyết tuyệt tình với hần, làm hao hết kiên nhẫn của hần. Hàn Thác thu lại ý cười, giọng nói cũng lạnh xuống: “Vậy người có ý tứ gì?”

Cố Thiên kiên trì nhìn thẳng hần: “Vương gia, ta thật sự tuyệt đối không có khả năng gả cho Vương gia.”

“Vì cái gì? Người đã thích người khác? Người nọ là ai? Có phải người ở kinh thành?” Hàn Thác hỏi liên tiếp các vấn đề.

Hần có để người của mình ở bên cạnh Cố Thiên, chuyện gì cũng đều nói cho hần biết, ở U châu Cố Thiên cơ bản không ra ngoài, cũng không có gặp qua nam nhân nào khác, cho nên nếu có thích người khác, chỉ có thể là ở kinh thành thôi.

Hàn Thác cũng tức giận, hần không nghĩ tới thời điểm Cố Thiên rời kinh thành mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy lại biết thương nhớ kẻ khác. Hàn Thác chỉ tự phỏng đoán, hần động tình, quan tâm nhiều sẽ bị loạn, cũng là lẽ thường tình.

Cố Thiên không nghĩ lừa hần, lắc đầu nói: “Không phải nguyên nhân này.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì? Ta với nàng lúc trước không phải ở chung rất tốt sao, bốn vương có làm gì cũng không đến mức khiến người chán ghét như vậy.” Hàn Thác tiếp tục hỏi, vì muốn dụ dỗ nàng nói ra tình hình thực tế, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cố Thiên cắn môi dưới, cúi đầu rồi rầm một lúc lâu, rốt cục đánh bạo nói: “Bởi vì... Vương gia và di... không vừa mắt nhau.”

Hàn Thác cười ra tiếng: “Ta còn tưởng vấn đề to tát, thì ra là chuyện này, ta cùng mẫu hậu không vừa mắt nhau, ta nói chuyện yêu đương với nàng mẫu hậu có nhìn thuận mắt hay không có quan hệ gì, ta cùng nàng nhìn thuận mắt nhau không phải tốt hơn sao?” Hần tâm tình thả lỏng, nói chuyện liền tùy ý.

Cố Thiên sớm học được rằng không cần đề ý lời trêu đùa của Hàn Thác.

Huống chi, nàng cũng không cảm thấy hần có bao nhiêu phần thuận mắt. Hàn Thác quả thật có rất nhiều điểm làm cho nữ tử tâm động tâm, nhưng với Cố Thiên mà nói, nàng đối hần cảm tình cũng không đạt tới mức không phải hần thì không lấy chồng: “Dù sao ta chính là nghĩ như vậy, tương lai ta phải gả cho người có thể làm cho tất cả người nhà ta đều nhìn thuận mắt.”

Hàn Thác không cho là đúng, nói đi nói lại, còn không phải do cổ kỵ cảm nhận của Ninh hoàng hậu ư?

Hàn Thác cùng Cố Thiên bất đồng, hần cùng với Ninh hoàng hậu chẳng có bao nhiêu cảm tình, thậm chí còn có thể coi như đối địch với nhau, Hàn Thác tự nhiên sẽ không đi bán khoán cảm nhận của Ninh hoàng hậu, ngược lại, hần rất thích ý làm nàng ngọt ngào: “Chủ yếu là ý kiến của chính mình, người khác căn bản không trọng yếu...”

“Vương gia đừng nói nữa!”, Cố Thiên đánh gãy lời hần: “Vương gia cảm thấy việc này căn bản không trọng yếu, bởi vì Vương gia không thèm để ý, nhưng đối với ta mà nói đi là người thân, là người ta để ý, ta đương nhiên sẽ bận tâm ý kiến cùng cảm nhận của di. Trong mấy ngày Vương gia rời đi, ta luôn luôn lo lắng chuyện này, ta cảm thấy như vậy là tốt nhất.”

Đừng nhìn Cố Thiên bình thường tính tình mềm mại, dễ nói chuyện vô cùng, một khi cố chấp rồi cũng thì mười con trâu cũng kéo không được.

Nàng nói câu cuối cùng kia, chân chính làm Hàn Thác tức giận.

Hàn Thác trong đầu nghĩ đến Cố Thiên suốt một tháng, ngóng trông ngày trở về gặp nàng.

Cố Thiên cũng nghĩ về Hàn Thác suốt một tháng, nhưng là nghĩ đến làm thế nào để đem hần đẩy ra xa.

Điều này giống như một chậu nước lạnh tàn nhẫn tạt lên đầu Hàn Thác, lại gặp phải cái đỉnh sắt lớn, đem nhu tình của hần toàn bộ đông lại thành băng, làm cho hần hưng hực lửa giận.

Cố Thiên như còn cố tình muốn đổ thêm dầu vào lửa: “Vương gia, điều ta muốn nói đều nói xong rồi, người nhanh đi thôi, nha hoàn của ta đã trở lại, để các nàng nhìn được thì không tốt.”

Nàng lướt qua bả vai Hàn Thác, nhìn đến Giang Liên Nam cùng Bích Lạc một trước một sau theo đường núi chạy ra.

“Hào.” Hàn Thác bị lửa giận che mắt, mở miệng nói, “Bốn vương liền như người mong muốn.”

Hắn gọi Bạch Hoa, cầm dù, cũng không quay đầu đi xuống núi.

“Người nọ là ai?” Giang Liên Nam cùng Hàn Thác đối mặt, thấy hắn khí phách bất phàm, tò mò hỏi.

Cố Thiên không muốn cùng nàng nhiều lời liền nói dối: “Không biết, bất quá chỉ là người hỏi đường.”

Cố Thiên đem đó liền tìm cố, đem Bạch Hoa đuổi đi.

Hàn Thác trở lại vương phủ vẫn còn hờn dỗi, mặt lạnh đến độ có thể kết thành băng, làm cho kẻ hầu hạ bên người hắn, người người khiếp đảm kinh hồn, đi đường cũng không dám ra tiếng, sợ là phạm vào Vương gia kiêng kỵ mà bị tai ương.

Kết quả ở Tam Đường nhìn thấy Bạch Hoa lòng đầy gánh nặng mang theo tay nai trở về, Hàn Thác ngược lại nở nụ cười.

Hắn cái gì cũng không có hỏi, cho Bạch Hoa trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó cầm bút viết thư cho Nguyên Đồng Đế.

Năm ngày sau, tổng quản đại thái giám Lương Thần Quang cười khoái mã(1) tới U châu, hắn mang đến thánh chỉ tứ hôn cho Tĩnh vương gia của Nguyên Đồng đế.

-----
(1) Khoái mã: ngựa tốt, khỏe, chạy rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vận Mệnh

Buổi chiều Lương Thần Quang mang tin tức tiến vào cửa thành U châu, sau đó cưỡi ngựa tới Cố gia.

Cố Cảnh Ngô chân trước mới từ nha môn về đến nhà, sau lưng liền nghe được người gác cổng báo lại, có thái giám tuyên chỉ từ kinh thành đến.

Trong lòng hắn nghi hoặc, nghĩ không ra sẽ là chuyện gì, vội vàng chuẩn bị, mang theo nữ đi từ đường nghe chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, U châu thừa tuyên bố chính sử, tư Bô Chính Sứ Cố Cảnh Ngô có nữ nhi Cố Thiên, tướng mạo xuất chúng, đoan trang hiền thực, tài đức toàn vẹn, trẫm nghe thấy rất thích... Đặc biệt đem nàng gả cho tam hoàng tử Tĩnh vương Hàn Thác làm Vương phi...”

Cố Thiên quý trên mặt đất, mờ mịt tiếp nhận thánh chỉ màu vàng trên tay Lương Thần Quang. “Cố đại nhân, tam phu nhân, nhị cô nương, chúc mừng.” Lương Thần Quang liền tục chúc mừng, vẻ mặt tươi cười, thần sắc dễ chịu nhưng vẫn ra dáng Đại nội tổng quản.

Ninh thị là muội muội ruột của Hoàng hậu, Cố Cảnh Ngô cùng hoàng đế là anh em cột chèo(1), Cố Thiên cũng sẽ trở thành Tĩnh vương phi.

Lương Thần Quang là người thông minh, nhà này toàn là hoàng thân quốc thích, có thể giao hảo thì tất nhiên sẽ không kết thù kết oán, dù sao hắn ăn cũng không mệt đâu.

Nha hoàn dâng nước trà cho Lương Thần Quang, Cố Cảnh Ngô cùng hắn uống trà hàn huyên, đúng vào thời gian bữa tối, liền mời Lương Thần Quang lưu lại dùng cơm.

Nếu ở kinh thành, sau khi nội thị tuyên chỉ nhiều nhất chỉ dùng một ly trà, nghỉ tạm một lát liền phải về cung phục mệnh, không thể trì hoãn lâu.

Nhưng đây là ở ngoài U Châu ngàn dặm xa xôi, cưỡi ngựa cũng muốn mất ba tới năm ngày mới đến kinh thành, tự nhiên sẽ có thời gian ăn xong bữa cơm.

Lương Thần Quang xoa thắt lưng, một chút cũng không khách khí từ chối, lập tức đáp ứng.

Hoàng thượng đưa lệnh xuống, một đường 800 dặm mệt mỏi, ngựa đều không đếm được đã đổi bao nhiêu lần, chỉ mới một ngày liền từ kinh thành đi tới U châu, chỉ tội nghiệp bộ xương già của ông, cơ hồ đều rã rời.

Đại Ân hoàng tử bình thường là mười bốn tuổi liền có trưởng cung nữ khuyên dạy nhân sự(2), mười lăm, mười sáu tuổi thì tứ hôn, mười tám tới hai mươi tuổi liền thành hôn. Thế nhưng Tĩnh vương nay năm đã hai mươi bốn, thật sự là quá muộn.

Lương Thần Quang trầm nghĩ, cũng không biết Hoàng thượng đột nhiên gấp cái gì. Theo như ông nghĩ, muốn gấp đã sớm nên nóng nảy, đằng này đã trì

hoàn qua nhiều năm, hiện tại lửa cháy đến nơi thì trễ một hai ngày thì có sao đâu?

Bất quá, ông cũng chỉ dám oán thăm một chút, trên mặt cũng không thể lộ ra bất mãn.

Ninh thị lệnh cho nha hoàn mang tới một cái hồng bao, tự mình đưa tận tay cho Lương Thần Quang: “Công công có biết vì sao bệ hạ đột nhiên tứ hôn không?”

Nàng ở kinh thường xuyên tiến cung, cùng Lương Thần Quang rất quen thuộc, liền lớn mật tìm hiểu, nhưng lại sợ đối phương hiểu lầm: “Mấy ngày trước đây vừa có thư của tỷ tỷ nhưng vẫn chưa thấy nhắc tới. Chuyện này rất đột ngột, Lương công công người xem, Xán Xán của ta cao hứng đến độ ngây người.”

Ninh thị đương nhiên biết Cố Thiên ngăn người không phải bởi vì cao hứng, bất quá Lương Thần Quang là nội thị bên người Nguyên Đồng đế, ở trước mặt hắn, vạn lần không thể lưu lại chuyện gì, nữ nhi nếu không diễn trò, bà làm nương dù sao cũng phải giúp đỡ giảng hòa.

Lương Thần Quang nghe vậy nhú mày, hừ, muốn thám thính tin tức, ông mới sẽ không nói cho bọn họ biết là Tĩnh vương viết thư cầu Hoàng thượng tứ hôn, “Nhi cô nương từ nhỏ liền bằng ngọc tuyết rất đáng yêu, thông minh lanh lợi, hợp ý người, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đã sớm nhìn trúng nhi cô nương làm con dâu cũng không kỳ lạ.”

Hắc hắc, nói mà như chưa nói, Lương Thần Quang âm thầm đắc ý, Hoàng hậu nương nương kỳ thật cũng không biết cái gì đâu.

Ninh thị không hỏi nhiều, trong lòng bà lo lắng, nữ nhi gả cao, vẫn là gả hoàng tử, tương lai bị ủy khuất vợ chồng bà chưa hẳn bảo hộ được nàng. Lỡ như bởi vì quan hệ với tỷ tỷ, Tĩnh vương đối với nữ nhi có hiềm khích, thì nửa đời sau nữ nhi liền không được thuận ý.

Ninh thị sợ lúc trước nữ nhi cùng Tĩnh vương từng xảy ra chuyện không nên, hiện tại ngược lại lòng tràn đầy hy vọng nữ nhi cùng Tĩnh vương trong lúc đó đã sớm xem vừa mắt nhau, như vậy sẽ không lo lắng Tĩnh vương đối với hôn sự này bất mãn.

Đồ ăn rất nhanh mang lên bàn, Lương Thần Quang nhìn sắc hương vị câu toàn, tám mặn một canh, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, rốt cục cũng có thể ăn canh nóng món ngon. Bất quá, chiếc đĩa là chuyện gì xảy ra?

Hắn đùa nghịch cầm chiếc đĩa bằng bạc, nghiên cứu thành thực nói: “Cổ đại nhân không hổ là xuất thân từ hầu phủ, ngay cả chiếc đĩa đều rất chú ý.”

Một đôi đĩa này dùng bạc làm thành, theo thị trường ít nhất cũng là hai lượng, một đôi đĩa này của Cố gia người nghèo khổ làm cả đời đều không đủ.

Cố Cảnh Ngô vội vàng giải thích, “Gần đây mới đổi, thật ra là có nguyên nhân.”

Ông tình té đem chuyện Ninh thị trúng độc nói một lần, đương nhiên không đề cập tới chuyện Cố Thiên biến mất và khúc mắc cùng Tĩnh vương.

Tuy rằng vẫn chưa tìm ra người hạ độc, nhưng Cố gia vẫn chưa chân chính hoàn toàn yên tâm, nên âm thầm điều tra nghe ngóng, đem đĩa, chén nước trong nhà đổi thành đồ bạc, để tránh bị người ám hại.

Lương Thần Quang nghe được mùi ngon, còn tưởng rằng chỉ trong cung mới phức tạp, muốn phòng bị các việc xấu xa thù đoạn, không nghĩ tới Cố gia đơn giản cũng sẽ gặp chuyện không may, nhưng lại càng thêm kỳ kỳ quái quái, thú vị thật thú vị.

Chính là Cố gia nhi cô nương xem ra lớn lên không giống như trước, có điểm ngốc lảng, hay là do bị người đầu độc thành ra như vậy. Nguy rồi nguy rồi, Hoàng thượng không biết chuyện này, ông phải lưu tâm quan sát một phen, trăm ngàn lần đừng kêu Tĩnh vương điện hạ lấy cái ngốc tử về nhà.

Lương Thần Quang ở bên người Nguyên Đồng đế nhiều năm, từ người đến suy nghĩ đều luyện thành “Hoàng đế không vội thái giám vội”. Tuyệt chiêu này không ức chế được mà phát tác.

Cố Thiên còn chưa có phục hồi tinh thần bị khiếp sợ sau khi tiếp chi, tay cầm chén cơm, ăn mà không biết vị.

Hoàng thượng vì cái gì đột nhiên tứ hôn?

Kiếp trước cũng không có chuyện này.

Không, kiếp trước Hoàng thượng cũng tứ hôn, nhưng là ở hai năm sau, đem nàng tứ hôn cho Hàn Khải.

Cố Thiên vẫn cho là Ninh thị không mất, bản thân không cần tiến cung, hết thấy tất cả mọi việc đều đã khác trước, tự nhiên sẽ không phát sinh chuyện tứ hôn với hoàng tử, nàng có thể lựa chọn người mình muốn gả, có cuộc sống an tĩnh.

Không nghĩ tới, sự tình khác trước nhưng cũng hoàn toàn vượt qua dự kiến của nàng. Cố Thiên cũng hoài nghi, có thể hay không là Hàn Thác hướng Nguyên Đồng đế đề cập qua, mới có việc tứ hôn.

Nhưng mà thời gian không khớp, cho dù ngày ấy Hàn Thác bị tức giận rồi đi sau đó lập tức viết thư, một đường chạy tới kinh thành cũng mất khoảng tám, chín ngày.

Huống hồ, đúng hẳn làm hay không thì có gì khác nhau, hoàng mệnh không thể làm trái, nàng kiếp này vẫn là trốn không thoát tái giá lại một lần với Hàn Thác, vẫn phải cuốn vào việc mẫu tử tranh đấu, Hàn Thác cùng Ninh hoàng hậu.....

Kỳ thật, vận mệnh thiên ti vạn lữ, giao triền như võng, càng không thể thoát, thoát ra không chỉ có mình nàng.

Cố Thiên cứu Ninh thị, thay đổi không chỉ vận mệnh người một nhà nàng mà mọi người mọi việc liên quan tới bọn họ đều đã chịu ảnh hưởng, tầng tầng tiến dần, gợn sóng không ngừng mở rộng, biến hóa trong lúc đó va chạm lẫn nhau, cuối cùng sẽ tạo ra tương lai của Cố Thiên hoàn toàn bất đồng với đời trước.

Lần này tứ hôn chẳng qua chỉ mới là mở đầu mà thôi.

Chú thích (beta):

(1) Anh em cột chèo: những người cùng làm rể cho một gia đình. Ví dụ trong trường hợp này, Ninh hoàng hậu và Ninh thị là hai chị em ruột, nên Nguyên Đồng đế (kết hôn với Ninh hoàng hậu) và Cố Cảnh Ngộ (kết hôn với Ninh thị) sẽ là anh em cột chèo.

(2) Nhân sự: từ này ở đây có thể hiểu theo nghĩa là “việc người, việc đời” hoặc là “chuyện ăn nằm gái trai”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đấu Nhẹ Nhàng

Hôm sau, thư viện cho nghỉ, huynh đệ Cố Tùng, Cố Phong về đến nhà.

Một đêm trước, bọn họ đã nhận được tin, biết được việc tứ hôn, Cố Tùng thì cảm thấy rất đột ngột, còn Cố Phong lại là người vui vẻ nhất trong nhà.

“Nếu người hướng tỷ phu (anh rể) nói tốt vài câu, nói không chừng ta còn có thể đi vào Huyền Giáp quân.” Cố Phong hưng phấn hoa tay múa chân nói, người mà mình sùng bái nhất nay đã thành thân nhân, tương lai không chỉ có thể đi vào quân doanh của Tĩnh vương, còn có cơ hội được nhận rất nhiều chỉ điểm chân truyền, không khỏi cảm thán nói: “Nhìn một cái chúng ta cùng tỷ phu là có duyên phận.”

Cố Thiên vốn là phiền lòng, bị Cố Phong từng tiếng “tỷ phu” mà kêu càng thêm buồn bực, bĩu môi nói, “Cố Đồng Lâm, người đã vui mừng như vậy, không bằng người gả cho hần, như vậy cũng tốt lắm.”

Cố Phong phun toàn bộ nước trà trong miệng ra, một tay phui áo, một tay véo hai má Cố Thiên: “Nói cái gì đâu, người mới là vui mừng hóa ngu chưa, nam nhân sao có thể gả cho nam nhân.”

Nếu hần không phải nam nhân, liền thực gả thay sao?

Cố Thiên càng tức, lại nói: “Có quan hệ gì, dù sao chúng ta bộ dạng giống nhau, hần sở dĩ cứu ta, cũng là bởi vì trước đã gặp qua người, mới nhận ra ta là người của Cố gia.”

Cố Phong tay đang lau nước dừng lại, hai mắt phiếm quang, trong lòng vui vẻ: “Người nói... Tỷ phu đã sớm có ấn tượng sâu với ta... Tỷ phu... Tỷ phu, hần quả nhiên có tuệ nhãn nhìn thấy người tài, anh hùng hiểu được anh hùng.”

Cố Thiên mặt lạnh nhìn hần. Đồng Lâm tôn thờ Tĩnh vương, nhưng lại không biết tương lai hần chết trong tay Hàn Thác. Thôi, gả cho Hàn Thác có lẽ có trăm ngàn không tốt, nhưng có một cái tóm lại sẽ không sai, ít nhất Đồng Lâm danh chính ngôn thuận là cấp dưới của hần, nếu không tất nhiên gặp phải họa ở cửa thành quyết đấu.

*

Kinh thành ngàn dặm, trong hoàng cung, cùng lúc có người vui mừng thì cũng có người sầu.

Phượng Nghi cung, Ninh hoàng hậu chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn, mặt lạnh như sương, bên chân có phật châu màu mật trong suốt đang lăn, đèn đuốc chiếu ánh huy hoàng, hiện ra sắc thái rực rỡ, phi phàm.

Tiểu cung nữ vội vàng tiến lên nhặt phật châu, lại bị Ninh hoàng hậu lớn tiếng kêu lui, đuổi ra điện: “Phạm mama, người nói, Hoàng thượng là ý tứ gì? Hần biết chuyện đó...”

Cho nên tứ hôn cho nữ nhi của muội muội nhà mẹ đẻ của bà, làm cho bà không thể tơ tưởng hay làm gì nữa sao?

Bằng không như thế nào liên tục mấy năm trước đây không thấy động tĩnh, nay lại đột nhiên hạ chỉ tứ hôn?

Nhưng lại gặt bà, làm Hoàng hậu, làm người bên gối của hoàng đế, bà biết tin là do U châu truyền về mới biết được.

“Nương nương, chuyện đó bí mật, người liên quan từ lâu đều đền tội, bệ hạ không biết sự tình.” Phạm mama là hồi môn của Ninh hoàng hậu, là tâm phúc ba mươi năm. “Chính là sự tình giống vậy chỉ có lần này thôi.”

Ninh hoàng hậu hừ nói: “Chẳng lẽ trông mắt nhìn hán không công lấy đi nhiều năm tâm huyết của ta?”

Bà là Hoàng hậu, tự nhiên sẽ để ý đến người nhà. Một nhà em rể bà cũng chiếu cố không ít, bất quá là vì cho tương lai hai con có nhiều thêm trợ lực. Huynh đệ và cháu nhà mẹ đẻ nặng nhiều phá gia chi tử (con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá hoại), ngược lại Vĩnh Chiêu hầu phủ đều là hào kiệt, càng làm bà xem trọng, nhưng nay lại muốn toàn bộ tiện nghi cấp cho con của nữ nhân kia, cục tức này bà sao nuốt trôi.

“Nương nương đừng vội, theo lão nô biết, cho dù thành vợ chồng, cũng chưa chắc hoà thuận, Tĩnh vương chưa hẳn có thể mượn được thế lực Vĩnh Chiêu hầu phủ. Hơn nữa nghĩ lại từng bước, tam phu nhân cùng nhị cô nương từ trước đến nay thân cận nương nương, nhị cô nương thiên chân rực rỡ, tâm vô thành phủ, nói không chừng tương lai còn có thể đảm đương làm cơ sở ngầm của nương nương, trở thành trợ lực của nương nương cũng không chừng.” Phạm mama nhẹ giọng khuyên nhủ.

Ninh hoàng hậu rất nhanh tỉnh táo lại, Phạm mama nói đúng, bà lại trù tính lần nữa, mà không phải tự làm loạn đường đi nước bước chính bản thân mình.

*

Đầu tháng, Nguyên Đồng đế theo thường lệ tới ngủ ở Phượng Nghi cung.

Chuyện Hàn Thác cùng Cố Thiên tử hôn, Nguyên Đồng đế quả thật có ý gặt Hoàng hậu, nhưng không phải vì nghi kỵ cái gì.

Hoàng hậu từng đề cập qua có ý đem cháu gái gả cho Lão Thất, chỉ vì hai người tuổi còn nhỏ, cho nên chưa từng nói qua. Nếu cho Hoàng hậu biết lão Tam có ý lấy cô nương đó, Hoàng hậu chưa hẳn đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Lão Tam cầu ông...

Trong các đứa con, Nguyên Đồng đế thích nhất Hàn Thác. Bởi vì mẹ đẻ của hắn, cũng bởi vì hắn giống mình nhất. Mà Hàn Thác thuở nhỏ mất mẹ, tính tình lãnh đạm, xưa nay cùng người không thân cận, ngay cả ông là phụ hoàng cũng chịu liên lụy.

Đêm đó nhận được thư của Lão Tam, Nguyên Đồng đế tâm tình tốt, thì ra đứa con này không phải là không thân cận ông, có đại sự vẫn nguyện ý thổ lộ tiếng lòng với ông.

Nhiều năm nay, tình thương của cha không có chỗ phát tác đột nhiên trào ra, Nguyên Đồng đế hạ quyết tâm thỏa mãn nguyện vọng của con, lúc này liền sai người đem học sĩ Hàn Lâm viện từ trong chốn lỏi ra viết thánh chỉ, lại lệnh Lương Thần Quang suốt đêm ra khỏi thành, đi ngựa không ngừng chạy tới U châu.

Về phần Hoàng hậu, ông lại tuyển cô nương tốt khác cho Lão Thất, các phương diện cũng không so với tước phụ (con dâu) lão Tam không kém bao nhiêu.

Rốt cuộc cũng là bất công với con, bạc đãi thế tử, Nguyên Đồng đế nhìn thấy Ninh hoàng hậu thì chủ động đề cập: “Hôn sự Lão Tam cũng đã vui mừng an bài, trăm cuối cùng buông được một tâm sự, kế tiếp nên cho Lão Ngũ cùng Lão Thất tuyển phi, Hoàng hậu trong lòng có chọn được người thoả đáng chưa?”

Ninh hoàng hậu mỉm cười nói: “Ta đây cũng nên chọn tốt, còn phải cùng quý phi muội muội thương lượng một chút, ban đầu sẽ chỉ tuyển vài người cho Hoàng thượng xem qua, cho ngài quyết định.”

Ngũ hoàng tử Hàn Triết là con của quý phi Dương thị, năm nay mười lăm, so với Ninh hoàng hậu Thất hoàng tử Hàn Khải lớn hơn hai tuổi, đầu năm vừa phong Tân vương.

“Ân, cũng cần lo lắng tới tâm ý của bọn nhỏ, dù sao cũng là cùng ở cả đời, bọn họ thích mới được.” Nguyên Đồng đế nghĩ nghĩ, lại dặn nói.

“Nô tì hiểu được.” Ninh hoàng hậu vừa tự tay hầu hạ Nguyên Đồng đế thay quần áo, vừa khó khăn nghĩ, người không biết ta cùng Khải nhi xem trướng Xán Xán, hiện tại đem nặng gả cho người khác, còn nói đến tâm ý chúng ta cái gì.

Nhưng bà cũng sẽ không nói ra miệng, hoàng mệnh khó cãi, Nguyên Đồng đế nếu đã quyết định, bà nếu biểu hiện ra chút thâm oán chỉ làm Nguyên Đồng đế không vui, vẫn là nên đơn giản biểu hiện hào phóng hiền lành: “Bất quá nô tì có một chuyện lo lắng, Xán Xán có thể hầu hạ Tĩnh vương, đó là phúc mấy đời nàng đã tu luyện, thiếp làm đi thay nàng vui vẻ. Chính là, Xán Xán tuổi còn nhỏ, nhất thời không thể thành hôn, Tĩnh vương bên người cũng không thể thiếu người hầu hạ, nô tì nghĩ, không bằng năm nay tuyển tú nữ chọn vài người đưa qua. Hoàng thượng ý ngài như thế nào?”

Ninh hoàng hậu là người từng trải, muốn vợ chồng cách lòng, hữu dụng nhất đó là phân sủng. Người bên ngoài còn khó nói, muội phụ (em rể) Cố Cảnh Ngộ chưa bao giờ nạp thiếp, đó là bởi vì muội muội không muốn, Cố Thiên tử thuở nhỏ chịu ảnh hưởng câu mẫu thân, chưa trải đời làm sao hiểu thấu. Hoàng gia không phải gia đình bình thường, cho dù Cố Thiên tử tương lai làm Tĩnh vương chính phi, cũng không có khả năng ngăn cản Hoàng thượng vì Tĩnh vương thêm cơ thiếp, huống chi hiện nay.

Lời này Nguyên Đồng đế nghe xong thật hưởng thụ, ông một lòng bày ra tình thương của cha, chuyện liên quan Hàn Thác cực kì dễ bụng, không đến

nửa tháng sau, đạo thánh chỉ thứ hai liền đưa đến U châu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dưỡng Đa Tình

Bởi vì Cố Thiên năm nay chỉ có mười ba tuổi, thành hôn thì thật sự là quá sớm, Nguyên Đồng đề hạ chỉ, định thời gian đại hôn là sau khi Cố Thiên tới tuổi cập kê, ngày cụ thể do khám thiên giam chọn, là ngày 5 tháng 2 năm Nguyên Đồng thứ hai mươi ba.

Thánh chỉ cùng nhau tới U châu còn có ban cho Tĩnh vương hai tú nữ.

Nguyên Đồng đề kế hoạch phi thường chu đáo, trước cho hai tú nữ hầu hạ con, nếu có thể thêm vài cái tôn tử cháu gái đương nhiên tốt nhất. Thái tử lớn hơn Tĩnh vương hai tuổi, đã có 2 nữ nhân, Hàn Thác bên người lại ngay cả tri kỷ đều không có. Đại Ân tú nữ đều là người dân thường trúng tuyển, nhà mẹ đẻ thân phận thấp kém, Nguyên Đồng đề lại cố ý áp chế, không cho các nàng phong hào, cho rằng như vậy liền không cần lo lắng các nàng ý nhập phủ sớm mà tính toán, ảnh hưởng địa vị Vương phi tương lai. Đợi cho sau khi đại hôn, qua một, hai năm, lại chọn hai người có gia thế tốt làm trắc phi của Tĩnh vương, cũng tiện làm bạn với Vương phi.

Hàn Thác thân nhiên liếc mắt một cái hai nữ nhân như cảnh liễu, mỉm cười khen: “Tốt lắm.” Phân phó mama quản sự trong vương phủ đem người mang về phía sau viện, lại nói, “Lần này vất vả Tào công công.”

Lại từ Cao Lục cầm đến khay gỗ lim khắc hoa, trên đó thật chính tề hình như bốn mươi tám đỉnh vàng lớn óng ánh.

Lần này nội thị đến truyền là Lương Thần Quang con nuôi Tào Đức Hạnh, hẳn được thưởng kim nguyên bảo, lòng vui rạo rực trở lại kinh thành, hướng Nguyên Đồng đề hội báo, “Điện hạ thật cao hứng.”

Nguyên Đồng đề nghe xong cười toe toét.

Kế hoạch bước đầu đạt thành, Ninh hoàng hậu vui vô cùng.

Tĩnh vương phủ nơi nào đó xa nhất trong nhà, hai vị tú nữ đối với tương lai tràn ngập khát khao. Tĩnh vương điện hạ thân phận tôn quý, đang tuổi thanh xuân, tướng mạo lại rất tuấn tú, hai người một lòng ngóng trông sớm ngày được sủng hạnh. Ai ngờ ngày qua tháng lại, vật đổi sao dời, nhưng lại vẫn không nhìn thấy dung nhan Tĩnh vương.

*

Bất luận dù là làm Hoàng hậu thì vẫn là di, Ninh hoàng hậu đều có lý do chính đáng để đứng tỏ vẻ quan tâm Cố Thiên.

Bà đưa tới cho Tĩnh vương phi tương lai một vị mama giáo dưỡng.

Vị này là Giản ma ma cùng Phạm mama giống nhau, đều là của hồi môn Ninh hoàng hậu, lớn tuổi vẫn chưa ra cung, luôn ở bên người Ninh hoàng hậu hầu hạ, là tâm phúc tin cậy nhất.

Nay là tháng tư năm Nguyên Đồng thứ hai mươi mốt, tính toán đầu ra đấy, Cố Thiên ở lại trong nhà làm khuê nữ thời gian không đủ 2 năm.

Ninh thị lòng thật sự không muốn, tình thế hiện nay cùng kế hoạch ban đầu của bà khác nhau nhiều lắm, nữ nhi không chỉ gả sớm, còn muốn gả xa.

Cố Cảnh Ngô nhậm chức ở đây chỉ cần không mắc sai lầm lớn, nhất định sẽ được triệu về kinh, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Mà nữ nhi làm Tĩnh vương phi, liền muốn theo chồng ở lại U châu, không có thánh mệnh thậm chí không thể vào kinh.

Chỉ sợ tương lai một năm cũng không thấy được nữ nhi một lần.

Ninh thị vừa nghĩ tới đó, liền nước mắt lưng tròng, hận không thể đem tiểu áo bông tri kỷ của mình giấu đi không cho gả.

Không tha thì không tha, Ninh thị hiện tại không thể không an phận mà đành phải dùng tâm tình làm một Nghiêm mẫu.

Sau khi tứ hôn, Cố Thiên trọng điểm học tập từ cảm kỳ thi họa chuyển qua nội dung quản gia cùng nữ hồng(nữ công gia chánh),. Tương lai gả nhập vương phủ, năng đảm nhiệm vai trò chủ mẫu, học tập quản gia liền thành đại sự hàng đầu, mà nữ hồng vẫn là nhược điểm của Cố Thiên.

Lại nói điều này không thể trách nàng, đời trước thời điểm Ninh thị qua đời tuổi nàng còn nhỏ, sau lại vào cung, Ninh hoàng hậu đem nàng bồi dưỡng thành Hoàng hậu tương lai, tự nhiên sẽ không chú trọng nữ hồng. Các vị chủ tử hậu cung, quần áo phụ tùng đều có thượng phục cục làm. Làm Hoàng hậu, tính thông nữ hồng tất nhiên là dệt hoa trên gấm, không am hiểu cũng không ảnh hưởng phong nhã.

Bất quá, Ninh thị là đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì tương lai Cố Thiên nghĩ.

Án theo tập tục, cô nương đợi gã đầu tự mình thêu áo cưới. Cố Thiên gã đi làm Vương phi, khi thành hôn thì mặc lễ phục từ trong cung làm ra, tốt xấu bớt đi một chuyện khó làm.

Ninh thị cho rằng, mặc dù không thêu gả y, làm người gả đi phụ trách lo toan ít nhiều cũng nên vì phu quân may chút ít vật nhỏ. Tuy nói Tĩnh vương trong phủ tuyệt đối không thể thiếu các tú nương tay nghề tinh xảo, nhưng Vương phi tự tay may ý nghĩa cũng liền khác. Vợ chồng thôi, nếu muốn cảm tình hòa thuận, chú ý tri kỷ bên người, một thê tử luôn chuẩn bị cho trọng phu việc ‘ăn, mặc ở, đi lại’, tự nhiên “thiếp” bên cạnh cũng không đứng dậy nổi.

Vì thế, Tĩnh Lam Tiểu Trúc ngày xưa lang lãnh tiếng đọc sách, còn có các tiếng hoan hô thiếu nữ nói cười, nay toàn bộ đổi thành --

“Ai ul”

Cố Thiên ngồi ở phía trước bàn thêu, ủy khuất mút ngón trỏ, Giang Liên Nam theo sau ngẩng đầu, “Người lại bị châm trúng sao?”

Các nàng hôm nay thêu hoa phú quý mẫu đơn nở, Cố Thiên tự chính mình vẽ, Đóa mẫu đơn kiều diễm lộng lẫy, trình tự phong phú, rất tỉ mỉ.

Giang Liên Nam không giỏi vẽ lắm, nhưng nói đến nữ hồng hoàn toàn không làm khó được nàng. Từ trước ở trong nhà cậu ăn nhờ ở đậu, lại chịu mọi khổ cực, nàng cùng Trịnh thị, hai mẹ con thường đem đồ thêu ra gửi bán, sớm đã làm quen.

Giang Liên Nam là thư đồng, danh nghĩa đó đồng nghĩa với việc Cố Thiên học cái gì, làm cái gì nàng liền đi theo cùng học làm cái đó.

Nữ hồng nàng cao hơn Cố Thiên không chỉ một phần, nhưng khi đi theo Giản ma ma học quy củ, hai cái cô nương lại hoàn toàn đảo ngược.

Giản ma ma lời ít ý nhiều, dạy học cũng dị thường nghiêm khắc.

Cố Thiên hoàn hảo thay, kiếp trước đi theo bên người Ninh hoàng hậu nhiều năm, bất luận là quy củ trong cung, hay là tính tình Giản ma ma, nàng đều thập phần quen thuộc. Học quy củ đối nàng mà nói là không khó khăn, nhiều lắm là bị mama nhìn chăm chăm, không giống như trước thoải mái tùy ý mà thôi.

Giang Liên Nam thì liền thảm, Giản ma ma không phải ngại nàng khi ngồi ánh mắt loạn phiêu, mà là ngại khi đi đường vòng eo lắc quá nhiều, ngay cả tươi cười đều có thể mất lối. Mỗi khi làm không hợp quy củ liền bị phạt đánh, tuyệt không lưu tình.

Hôm nay, từ sáng sớm đến trưa, Giang Liên Nam tổng cộng bị đánh hai mươi cái vào tay, lúc chủ nhân đi nghỉ trưa, nàng vụng trộm tránh sau núi giả ở Ngõ Đồng viện, vô về bàn tay sưng đỏ lau nước mắt.

Giang Liên Nam không phải bởi vì bị thương mà khóc, nàng khổ sở là Giản ma ma nói nàng rất khổ cực, lời nói đều hàm ý rằng nàng là nữ tử ngả nón không đứng đắn.

Tuy rằng Giang Liên Nam chịu qua vài năm khổ sở, nhưng nàng không ngại tự cho mình thật sự hơn người. Nàng cùng Cố Thiên cùng học, cũng phân cao thấp, miễn cưỡng xem như ngang tay.

Bài học nào nhất thời học không tốt cũng không tính, cố gắng học có thể tiến lên từng bước. Không đứng đắn là chỗ thiếu hụt lớn nhất của nữ tử, bị chỉ trích thế này trong lòng nàng không phục.

Huống hồ Giang Liên Nam cũng không thấy chính mình làm sao thiếu đứng đắn, Cố gia phu nhân cùng Định quốc công phu nhân đều thích nàng không phải sao, vì cái gì Giản ma ma liền cái gì cũng không thích.

Cố Tùng vừa lúc từ thư viện nghĩ về nhà, hần đi qua hành lang Ngõ Đồng viện tới trong khóa viện của mình, liền nghe được sau núi giả mặt có tiếng khóc nức nở: “Là ai? Ai ở đằng kia?”

Sau núi giả đi ra một tiểu cô nương mặc áo màu xanh trúc mang giày vải, tóc buộc thành hai búi, đôi mắt hồng hồng.

Cố Tùng nhận ra nàng là thư đồng của muội muội, nhưng nhất thời hần không nhớ ra tên: “Người khóc cái gì? Có người khi dễ người?”

Hần ngữ khí có chút nghiêm khắc, bởi vì lo lắng, sợ cô nương này cùng muội muội nào loạn nên khóc, lại ngại thân phận không dám nói rõ, cố ý tránh ở đây khóc dẫn người đến.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, Cố Tùng luôn che chở muội muội duy nhất của mình, hần phải hỏi rõ, đem người ngăn lại tuyệt nhiên không để cho muội muội chịu thiệt.

“Không phải, nhị thiếu gia. Ta chỉ bị Giản ma ma phạt, trên tay bị đau.” Giang Liên Nam đầu óc xoay chuyển mau, tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Bị thương?” Cố Tùng xem nàng vẫn vỗ về trong lòng bàn tay, thuận miệng nói: “Chỗ ta có thuốc trị thương, người theo ta tới lấy đi.”

Cố Tùng trong lòng buồn cười, bác nhà mình trước xuất giá, cũng có mama dạy quy củ trong cung đến, học không tốt liền phạt đánh tay, bác ủy khuất phát giận nói không lấy chồng, kết quả bị tổ mẫu cấm túc.

Lúc ấy Cố Tùng đã muốn 8 tuổi, nhớ rõ rành mạch, không nghĩ tới hôm nay chuyện xưa tái diễn.

Không biết muội muội thế nào, có thể hay không cũng bị phạt bị thương?

Lúc trước đệ đệ bị phụ thân trách đánh, Cố Tùng tìm được hai bình thuốc trị thương tốt nhất, bình thuốc còn lại để chỗ mình cũng vô dụng không bằng cho cô nương này, mặt khác thông qua nàng, liền cho muội muội cất giữ.

Giang Liên Nam nào biết rằng trong lòng Cố Tùng nghĩ việc khác, nàng thụ sủng nhược kinh theo hần đến cửa khóa viện, đứng ở nơi đó chờ.

Cố Tùng đi vào nhà giữa, thời điểm đi ra trong tay có thêm một bình sứ trắng.

Sau giờ ngó ánh mặt trời xán lạn, Cố Tùng che bóng đi qua sân, Giang Liên Nam đối diện nhìn hần, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt cao lớn anh tuấn, như có một tầng ánh sáng bao quanh dần lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Liên Thanh Ảnh

Về việc ăn ngủ của nha hoàn Cố gia, dù nha hoàn nhất đẳng trước mặt chủ tử hay tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà đều ở tại trong viện chủ nhân, người trong phòng bếp nhỏ và phòng kho thì kém hơn một chút, ở tại dãy nhà sau.

Giang Liên Nam vào Cố gia sau liền theo Trịnh thị ở tại dãy nhà sau, ngủ chung giường với tám người, trong phòng có hai cái tủ đứng, mọi người xài chung.

Mặc dù Giang Liên Nam đối với bình thuốc trị thương rất trân trọng, nhưng cũng không có một nơi nào nàng có thể cất thỏa đáng mà chỉ có thể đặt ở dưới gối đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi Trịnh thị thu thập giường nhìn thấy bình sứ trắng nhanh như chớp lăn xuống, bà nhặt lên mở ra xem, liền biết là thuốc.

Giang Liên Nam chính ngồi xổm ở cửa sổ giặt quần áo, Trịnh thị cầm cái bình đi ra ngoài: “Người có chỗ nào không thoải mái ư? Sao có một lọ thuốc?”

Mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, Trịnh thị xưa nay đối với nhất cử nhất động của nữ nhi rất chú ý.

Việc học quy củ bị phạt đánh tay, Giang Liên Nam vốn không tính nói cho Trịnh thị biết, hiện tại cũng không muốn nói.

“Đưa cho ta xem” Trịnh thị ngồi xổm xuống túm tay nàng, nhìn lòng bàn tay sưng đỏ đau lòng không thôi: “Tay bị thương như thế này còn giặt quần áo? Ta đi nói với phu nhân quy củ kia chúng ta không học, nhị cô nương là gả cho Vương gia nên phải học quy củ hoàng gia, người căn bản không cần thiết phải giống vậy.”

“Nương, ta không sao.” Giang Liên Nam phản đối nói, “Học thêm chút quy củ không có gì sai, người nói muốn gả ta cho người trong sạch, đương nhiên thân phận càng cao quy củ càng khắc nghiệt, ta học thế này thì tương lai sẽ khó mà hồng được. Nương thật sự muốn nói thì bảo phu nhân sẽ nghĩ như thế nào, lỡ như về sau cũng không có cơ hội để học thì làm sao bây giờ.”

Trịnh thị không phải không rõ đạo lý này, bằng không sẽ không đem nữ nhi đến đây, nhưng còn có một câu là quan tâm ắt sẽ bị loạn: “Không sợ, nương có biện pháp. Tiểu Hồng ở tiền viện bữa trước bị ngã đau chân đã xin nghỉ, việc đưa cơm nước cho hai thiếu gia ở thư viện còn chưa có sắp xếp người mới, ta nói với phu nhân người bị đánh tay, xin cho người qua đó làm, bà ấy cảm thấy người còn nhỏ mà chịu khó còn không kịp, làm sao có khả năng nghi ngờ người nhân hạ.”

Giang Liên Nam tính tình mạnh hơn thế, kêu nàng buông tha việc học quy củ chẳng khác nào kêu nàng thừa nhận chính mình thiếu đứng đắn, tự nhiên sẽ làm nội tâm nàng nảy sinh tâm lý kháng cự. Nhưng đi thư viện đưa cơm cho hai vị thiếu gia, nàng liền có cơ hội thường xuyên nhìn thấy nhị thiếu gia.....

Nhớ tới thiếu niên anh tuấn ôn hòa kia, nàng đỏ mặt gật gật đầu.

Trong Ngõ đồng viện, mẹ con Ninh thị chủ đề nói chuyện cũng vây quanh một đôi tay.

“Nương, tay của ta bị đâm đến độ biến thành cái sàng” Cố Thiên nũng nịu như nước nói, cố ý đem âm cuối kéo thật dài.

Ninh thị cầm lấy tay nàng đưa tới trước mắt, nhíu mi nói: “Cái gì cũng không nhìn ra.”

Dù bị châm nhiều hơn, qua một đêm, ngón tay Cố Thiên vẫn lại như trước tròn tròn trắng trắng, một chút dấu vết cũng không có.

“Nhưng mà thật sự đau quá.” Cố Thiên ủy khuất nói.

Ninh thị giận dữ nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không nương cho người tìm mười cái dê(1), từng cái đầu ngón tay mang một cái, sẽ không sợ đâm.”

Cố Thiên tưởng tượng cảnh chính mình đeo mười cái dê thêu hoa, sau đó cực kì kiên quyết lắc đầu, đem cảnh buồn cười đó dứt bỏ, “Nương, Xán Xán còn không có gả đâu, nương liền đem Xán Xán trở thành bát nước đổ ra ngoài sao? Nương một chút cũng không đau lòng cho Xán Xán.”

Nàng nói lời này liền ôm Ninh thị vừa xoa vừa cọ, vừa kính mà cũng vừa làm nũng.

Ninh thị không nhúc nhích nửa điểm, không ai hiểu con gái bằng mẹ, Cố Thiên mở miệng nói câu đầu tiên thì Ninh thị liền biết mục đích của nàng. Nếu lúc trước Ninh thị nhất định sẽ mềm lòng dung túng nàng, nhưng hiện nay không được, “Nương là thương người mới yêu cầu người cố gắng học tập. Như vậy đi, người hảo hảo làm tốt việc may vá, nương liền cho người ra ngoài đi chơi ở cấm tú phường.”

Cố Thiên động tâm

Cấm tú phường là tiệm vải lớn nhất U châu, trong ngày thường mặc kệ là vải dệt để cắt may quần áo, hay là sợi tơ nữ hồng thường dùng, đều là từ cấm tú phường đưa đến Cố gia để mọi người chọn lựa, nhưng Cố Thiên vẫn tương đối thích chính mình tự đi chọn.

Cố Thiên liền được một ngày, cùng Bích Lạc, Bích Linh cùng Giang Liên Nam làm bạn, ở Cấm tú phường lựa chọn chừng nửa canh giờ, chọn được hai xấp vải, hai mươi mấy loại chỉ đủ màu của Tô Châu, mới cảm thấy mỹ mãn đi lên xe ngựa.

“Kỳ thật ta cảm thấy, người có thể làm cho Tĩnh vương gia vài thứ đơn giản, như khăn tay, hà bao hoặc là khăn lau mồ hôi.” Giang Liên Nam tay nghịch cuộn chỉ thêu năm màu mới, thuận miệng đề nghị nói.

Cố Thiên phản đối nói: “Tuy rằng hôn sự đã định, nhưng hiện tại đưa hán đồ này nợ vẫn là không hợp lễ nghi.”

Giang Liên Nam cười phốc ra tiếng: “Ta không nói người hiện tại sẽ đưa cho hán. Người trước chậm rãi làm, chờ tương lai thành hôn sau thì đưa ra, nếu Vương gia biết đây là người sớm đặc biệt vì hán làm, cao hứng còn không kịp đâu.”

Nàng bắt quá là suy bụng ta ra bụng người, lại không biết Tĩnh vương là đề tài Cố Thiên không muốn đụng vào.

Lúc này xe ngựa đến trước cửa hàng điểm tâm Hà Hương cư, Cố Thiên liền không xuống, phân phó Bích Lạc cùng Bích Linh đi xuống mua ít điểm tâm.

Cấm Tú phường, Hà Hương cư đều ở cuối phố phía bắc. U châu là cổ đô tiền triều, lúc ấy vì đẩy mạnh thủy vận, nhân công mở cửa sông, biển bắc trở thành Đại Vận Hà bên tàu chung của nam bắc, vùng này cũng dần dần hình thành ngã tư đường phồn hoa buôn bán, rất nhiều cửa hàng nổi danh đều ở nơi này, bao gồm cửa hiệu rượu Tùng Hạc lâu ba trăm năm tên tuổi.

Ngoài xe tất nhiên là một mảnh ồn ào, ầm ầm còn mang theo tiếng cãi nhau.

Giang Liên Nam gặp Cố Thiên im lặng không nói lời nào, cảm thấy rất không thú vị, liền xốc bức màn nhìn ra phía ngoài.

Cãi nhau là một đôi nam nữ, nam nhân trừng mắt người đứng thẳng, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, nữ nhân mặc dù lau nước mắt, nhưng cũng không nhường nhịn chút nào, giữa bọn họ có một tiểu cô nương tám tám, chín tuổi, tay mỗi bên bị một người cầm kéo tới kéo lui.

Chuyện là đây vốn một nhà ba người, nam nhân thiếu nợ không có tiền trả, tính đem nữ nhi bán vào thanh lâu, nữ nhân phát hiện tới ngăn cản.

Chuyện bán nhi bán nữ tuy rằng ác liệt, nhưng cũng không hay gặp, trên đường người đến người đi, căn bản không có người vây xem, càng không nói đến việc trợ giúp.

Giang Liên Nam nghe hiểu được chân tướng, không nói một tiếng liền nhảy xuống xe ngựa.

Cố Thiên cúi đầu để ý đóng chỉ thêu, chợt thấy xe ngựa chấn động, ngẩng đầu đã không thấy Giang Liên ở bên trong xe.

Nàng kéo bức màn tìm người, nhưng lại gặp Giang Liên Nam đứng ở trước mặt nam nhân như khi ốm kia, hùng hổ nói: “Người có biết hay không, người đem nàng bán vào trong đó sẽ hủy cả đời nàng, thiếu tiền thì nghĩ biện pháp kiếm trả về, tội gì hại nữ nhi của chính mình!”

Nam nhân kia sớm bị chính vợ mình làm cho không kiên nhẫn, đối với Giang Liên Nam mặc danh kỳ diệu xuất hiện càng không khách khí, một phen nắm đầu vai nàng: “Tiểu nương tử từ đâu tới, chuyện của lão tử cùng người có quan hệ gì, chớ không phải là nghĩ muốn đưa lên cửa cho lão tử làm thiếp.”

Người này mặc dù gầy nhưng khí lực thì không nhỏ, Giang Liên Nam không hề phòng bị bị đẩy ngã trên mặt đất.

Cố Thiên kêu hộ vệ đánh xe đi giúp, chỉ hai, ba chiêu liền đem tên khi ốm kia đánh chạy.

Giang Liên Nam đứng lên, đem toàn bộ tiền đồng trong người đưa hết cho tiểu cô nương, nàng tiến vào Cố gia vẫn chưa tới hai tháng, đây đã là toàn bộ gia tài của nàng.

Cố Thiên thấy thế, sờ sờ bạc vụn trong người, mang khăn che mặt lên, cũng xuống xe.

“Đây cho người, cũng đủ đi nông thôn mua vài mẫu ruộng, về sau cuộc sống không thành vấn đề. Nam nhân kia không có lương tâm liền không cần đề ý

đến hán.” Cố Thiên học bộ dáng Giang Liên Nam, đem tiền bạc tùy thân đều giao cho nữ nhân kia.

Lúc trước Cố Thiên cũng không biết một mẫu ruộng bán bao nhiêu ngân lượng, nhưng sau khi học quản gia, liền hiểu nhiều, tự nhiên biết được các giá cả trên thị trường.

“Không nên không nên, ta không thể cầm tiền của các ngươi.” Nữ nhân kia đẩy tay từ chối, một bên nhìn xung quanh, một bên nhắc nhở nói: “Các ngươi đi nhanh đi, cẩn thận hán kiếm người quay lại tìm các ngươi phiền toái.....”

Nàng lờ còn chưa dứt, khi ôm quả nhiên mang theo người từ ngõ nhỏ chạy đến, những người đó đều cao lớn thô kệch, mặt cũng như hung thần ác sát, trên tay mang theo gậy gộc, đảo mắt liền tới trước mặt.

Bây giờ đi dĩ nhiên không kịp, hộ vệ động thân tiến lên, không hề sợ đối phương nhiều người, hai nắm đấm bốn tay, dần dần rơi xuống thế hạ phong, bị hai cái đại hán bẻ ngược cánh tay ra sau, gắt gao áp chế không thể động đậy, lại có người ở phía sau hán đánh một chưởng, liền hôn mê không biết gì.

Có một nữ nhân mặc đồ đỏ mang xanh biếc, trang điểm xinh đẹp lác lác khó đi lên trước, hai tay chống nạnh, tiêm cổ họng nói: “Cũng không hỏi thăm Liễu muội của Túy Hồng lâu là người nào mà cư nhiên cũng dám phá hư sinh ý của ta. Hiện tại liền đem nàng về cho ta.”

Bà vung tay lên, nữ nhi của khi ôm đã bị người ôm mang đi.

“Tiểu cô nương, ngươi bộ dáng thực đẹp, Liễu muội thích ngươi, đến đây đi, đi theo Liễu muội sống, cam đoan ngươi được ăn ngon mặc đẹp,” Bà phì phì vạt áo Giang Liên Nam: “Chắc chắn, nhìn một cái, đây là vài gi, nha đầu nhóm lửa trong Túy Hồng lâu chúng ta đều ăn mặc quý giá hơn.”

“Đừng đụng ta!” Giang Liên Nam ghét bỏ hất tay Liễu muội ra.

Liễu muội cười nói: “Đáng yêu, tiểu cô nương tính tình thật lớn, bất quá không quan hệ, nam nhân liền yêu thích dạng này, đến đến đến, đem nàng cũng mang về, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp này.”

“Buông!” Giang Liên Nam gãy dựa không ngớt, bỗng dừng nhìn Cố Thiên một cái, dùng hết hơi sức kêu, “Ngươi có biết chúng ta là ai không? Nàng là tiểu thư của Bộ Chính Sử, là Tĩnh vương phi tương lai, ngươi dám xằng bậy, Cố đại nhân cùng Tĩnh vương sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Liễu muội sắc mặt thay đổi, xoay tròn ánh mắt nhìn Giang Liên Nam, Cố Thiên, còn có hộ vệ kia trên người qua lại vài lần, liền khôi phục bình thường: “Thật coi thường Liễu muội ta chưa biết nhìn mặt sao? Vương phi xuất môn, còn không gõ chiêng dẹp đường, thị vệ sắp xếp dài cả 1 con phố, nào như các ngươi keo kiệt như vậy. Bất quá ngươi nói điểm ấy thật tốt, lỡ như Vương phi tới đón khách gặp rủi ro, chính là ta phải xem qua, giữa ban ngày che mặt, hay là do cái mặt rỗ không dám ra gặp người.”

Bà đưa tay đến vén khăn của Cố Thiên, Cố Thiên liền trốn tránh, liền có đại hán từ phía sau đi lên bắt lấy nàng.

Mắt nhìn thấy tránh không khỏi, đột nhiên không biết từ chỗ nào đến có hai người, một người bắt lấy cổ tay Liễu muội trước mặt Cố Thiên, người còn lại ở phía sau nắm lấy cổ tay đại hán kia, chỉ nghe “Răng rắc” hai tiếng vang, xương cổ tay hai người đã bị bẻ gãy.

Cố Thiên thấy rõ người tới, đúng là Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu.

“Ta là cận vệ của Tĩnh vương, ngươi ở đây bịa đặt sinh sự, giả mạo Vương phi, toàn bộ đưa quan xử trí!” Lý Vũ Thành lên tiếng, nháy mắt liền có mười thị vệ đi ra, đem Liễu muội và vài tên đại hán trói lại, bịt miệng, ném lên xe ngựa Cố gia, Giang Liên Nam cũng không được buông tha mà bị áp giải lên.

“Nhị cô nương, mời qua kia nói chuyện.” Lý Vũ Thành đánh thế vỗ, Cố Thiên liền bị hán cùng với Lâm Tu một trái một phải mang dõ, người không biết tình hình thoát nhìn rất giống như bị áp giải.

Đi ra hơn mười bước là Tùng Hạc lâu, Lý Vũ Thành bước chậm một chút, “Nhị cô nương, Vương gia mời ngài đi lên gặp.”

Cố Thiên ngẩng đầu, thấy trước cửa sổ lầu hai, Hàn Thác gương mặt âm trầm chợt lóe qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chân Tướng

Editor: Bông Ngố

Beta: Cua Heo

Mấy ngày nay, Cố Cảnh Ngộ mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật đang âm thầm điều tra chi tiết mọi người trong Cố gia một lần nữa, không riêng gì nô tài sau khi đến U Châu mua, cũng bao gồm người theo từ trong phủ Vinh Chiêu hầu, không bỏ sót người nào.

Vì thế thư báo cũng giống như tuyết rơi ùn ùn kéo đến, chưa từng gián đoạn.

Bức thư này của Phùng Thanh Sơn đưa đến, nói về mẹ con Trịnh thị cùng Giang Liên Nam.

Trịnh thị ở quê nhà Ninh Ba có danh tiếng rất tốt, ở nhà chồng sau khi đã suy tàn vẫn hiền lành quản gia, chăm lo việc nhà, vì duy trì kế sinh nhai không thể không xuất đầu lộ diện kinh doanh ở ven đường, là người có tay nghề tốt nên khách đến tiệm nhiều, chậm rãi phát triển trở thành tiệm rượu nho nhỏ.

Nhưng trọng phu Trịnh thị, Giang Ngọc Lang điển hình là kẻ bại gia, nhân phẩm ác liệt, lục nghệ không học, thi văn cũng không thông, ăn uống cờ bạc thì lại không gì không giỏi.

Câu cửa miệng nói, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, bách túc chi trùng tử nhi bất cương (1). Giang gia tuy rằng từ từ suy tàn, nhưng là đại tộc tiền triều, luôn có chút cửa cái, nếu không lãng phí, sống như gia đình tầm thường giàu có và đông đúc người cũng có thể tiếp qua ba đến năm đời không phải lo.

Nào ngờ ông trời cố tình trêu người, Giang Ngọc Lang này là một tai họa, bị kỹ nữ Xuân Hải Đường trong Bách Hoa lâu xúi giục bài bạc, thua đến mức ngay cả tổ trạch cũng phải đem đi trả nợ.

Lúc đầu Giang Ngọc Lang đại khái tự giác, biết không còn mặt mũi gặp người, suốt ngày không biết tung tích. Tiệm rượu Ninh thị khai trương không lâu, hần liền xuất hiện đòi lấy bạc, cuối cùng chuyện xưa tái diễn, ngằm ăn cắp khế đất tiệm rượu gán nợ.

Cái này cũng chưa tính xong, Giang Ngọc Lang bị Hải Đường bày mưu đặt kế, đem chủ ý đánh vào trên người nữ nhi, Giang Liên Nam tuy rằng lúc ấy mới 9 tuổi, nhưng bộ dáng xinh đẹp, đã có thể nhìn ra ngay sau là mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, dạy dỗ vài năm, đến lúc khai bao có thể bán mấy ngàn lượng, ngày sau lại là đầu bảng trong thanh lâu.

Giang Ngọc Lang cảm thấy đó là biết cách làm giàu, liền cùng ma ma của Bách Hoa lâu thỏa thuận giá, thừa dịp Trịnh thị chưa chuẩn bị đem nữ nhi mang đi.

Trịnh thị vì chuyện này trên đường cào nát da mặt Giang Ngọc Lang, đem hần đánh cho đầu roi máu chảy, cứu nữ nhi trở về.

Sau đó Giang Ngọc Lang chết bất đắc kỳ tử, Giang mẫu hoài nghi Trịnh thị mưu hại con mình, đem bà đưa tới quan nha, nhưng khám nghiệm tử không ra nguyên nhân Giang Ngọc Lang chết, không có chứng cứ, cuối cùng đem Trịnh thị phóng thích.

Sau cùng Trịnh thị tự thỉnh hưu thụ, mang theo Giang Liên Nam rời đi bất âm vô tín.

Hơn nữa Ninh Ba phủ từ xưa là cảng buôn bán trọng yếu của trung nguyên, sách sử có ghi: “Quốc gia hải ngoại giả bạc giao tới”.

Mặc dù không thể vì vậy kết luận mẹ con Trịnh thị cùng cửa hàng Nam Hải thông thương, có lui tới với người trong thương thuyền, nhưng cũng khó mà nói tuyệt đối chưa từng tiếp xúc.

Cố Cảnh Ngô đem nội dung thư nói cho thê tử nghe.

Ninh thị nghe được hành vi Giang Ngọc Lang, chỉ cảm thấy hần là tên súc sinh chết không hết tội, nếu thật sự là Trịnh thị giết hần bà cũng hiểu được, thậm chí còn vì bà ấy làm mà thân không biết quý không hay mà vỗ tay tán thưởng.

Cố Cảnh Ngô nói đến hải cảng Ninh Ba phủ thông thương, Ninh thị cũng liền hiểu được, trọng phu đang điều tra các tình huống khả nghi cho đến nay.

“Bà ấy vì cái gì muốn giết ta?”, Ninh thị tự hỏi.

Bà đối đãi với Trịnh thị không tệ, tuyệt đối không có khả năng làm cho bà ấy có cừ hận muốn giết mình để thống khoái.

Đương nhiên, chuyện xưa của Đông Quách tiên sinh Ninh thị cũng nghe qua, nhưng thấy thế nào người thường trong lòng đều cho là Giang Ngọc Lang vô liêm sỉ này nọ, không nên là Trịnh thị.

Nếu không nữa, chẳng lẽ Trịnh thị giết người một lần, sau liền không hề bình thường, cũng có thể tính như vậy. Tẩu tử (vợ sau) không tốt với mẹ con bà thì bình yên vô sự, ngược lại đối tốt với họ thì chính mình sẽ bị hại. Nhưng nói thế nào cũng đều giống như có chút gượng ép.

Tóm lại, nếu cuối cùng tra ra sự thật như bọn họ đoán, thì thật sự là không thể không cảm thán một câu lòng người khó dò, chỉ sợ về sau đối với người có thiện ý, có lúc đều khó tránh khỏi lòng có khúc mắc.

Cố Cảnh Ngô nói: “Lúc trước mặc kệ bà ấy vì cái gì, ta vội vã trở về nói cho nàng, là cho nàng đề phòng bà ta, còn có nữ nhi của bà ấy, không thể ở lại bên người Xán Xán.”

“Ta sẽ đem các nàng đuổi đi.” Ninh thị cũng là người có tính tình thẳng thắn lưu loát, nói xong liền muốn đứng dậy.

Cố Cảnh Ngô lại ý bảo bà chờ: “Để tránh đánh rần động cò, trước tìm một lý do đem các nàng đưa đến thôn trang, để cho người ta giám thị.”

Ninh thị cùng Cố Cảnh Ngô là vợ chồng đã nhiều năm, vừa nghe liền biết trọng phu còn cân nhắc vài việc, hỏi: “Sau đó, ngài tính làm sao bây giờ?”

Cổ Cảnh Ngô thân nhiên nói: “Nay nàng bình an không việc gì, cho dù lấy việc này bắt bà ta nhận tội, cũng bắt quá là giết người chưa thành, ở tù vài năm sẽ được thả ra, quá mức tiện nghi. Chỉ bằng đem các nàng ở trong vòng quan sát của mình, lại điều tra việc năm đó ra sao, đến lúc đó là vấn đề.”

Đương nhiên, những lời này sẽ là sự thật nếu suy luận Trịnh thị là hung thủ có thể chắc chắn như phía trên.

Lấy thủ đoạn của Cổ Cảnh Ngô theo thân phận quan lớn, nếu mãnh liệt vu oan giá họa, quả thực một chút không có khó khăn. Nhưng ở bờ sông đi lại, nào có ai không ướt giày, người nào làm quan không có đối thủ như hồ rình mồi, không có quân địch đối thủ, quan càng lớn, sự đối nghịch cũng càng hung tàn. Cái gọi là “Sai một li đi một dặm”, một khi bị người khác bắt lấy nhược điểm, chính ông gặp chuyện không may không đủ thăm, vợ con ai sẵn sóc đây?

Vợ chồng hai người thấp giọng thương nghị sẽ không kêu Trịnh thị, người đang khả nghi tới, chợt nghe Xảo Nguyệt ở ngoài cửa hồi bẩm Trịnh thị cầu kiến.

Ninh thị trong lòng bồn chồn, Cổ Cảnh Ngô để lại bàn tay bà, ý bảo bà đừng hoảng hốt, trong miệng đáp: “Cho nàng tiến vào.”

Trịnh thị gặp Cổ Cảnh Ngô hôm nay ở nhà, không khỏi sững sốt, nhưng chuyện của chủ nhân không tới phiên bà hỏi, chỉ nói ra ý đồ lần này đến, “Phu nhân, Tiểu Hồng ở phòng bếp nhỏ hôm trước bị thương ở chân, vừa vận ngày mai phải đi thư viện đưa cơm nước cho hai vị thiếu gia, nếu nhất thời không an bài được ai, nô tỳ liền cho Thanh Thanh đi hỗ trợ, không biết ý phu nhân như thế nào?”

Lúc này, người nào dám để cho mẹ con các nàng đều ở trong nhà bếp!

Ninh thị sắc mặt khê biến, Cổ Cảnh Ngô vẫn ấn tay bà không có buông ra, thấy thế lại dùng lực đè ép, trấn an, Ninh thị thở hắt hắt mới nói: “Thanh Thanh nguyện ý hỗ trợ thật sự là không thể tốt hơn, bất quá chúng ta đều làm mẫu thân, ta biết trong lòng người khẳng định căng hy vọng Thanh Thanh chuyên chú học tập, chuyện chạy vặt thì tùy tiện nha đầu nào đều có thể làm. Như vậy đi, ta trước an bài nhìn xem, nếu là thật sự không có người, chúng ta lại cho Thanh Thanh đi.”

Trịnh thị lại cười nói: “Thanh Thanh, nha đầu kia có thể được phu nhân vì nó suy tính, thật sự là nó có phúc khí tu luyện mấy đời.”

Dứt lời, ánh mắt đảo qua cái nắm tay của hai vợ chồng Cổ thị, nhân tiện nói cáo lui.

Trịnh thị chân trước mới đi, Liên Tâm sau lưng đi vào nhà, thần sắc trên mặt có chút cổ quái, ngập ngừng nói: “Phu nhân, lão gia, Tĩnh vương gia mang theo... Tĩnh vương gia tới cửa cầu kiến... còn có tiểu thư chúng ta đi cùng.”

Trịnh thị còn chưa đi xa, nghe được rành mạch lời Liên Tâm nói, thầm nghĩ: “Tĩnh vương cầu kiến, tiểu thư về nhà, rõ ràng là hai việc khác nhau, cho dù vừa vặn ở cùng một chỗ, cũng không nên hoảng loạn, Liên Tâm vẫn là nhất đẳng đại nha hoàn trước mặt phu nhân, ngay cả câu đều nói không ra thể thống gì, khó trách phu nhân đối với Thanh Thanh của bà khác nhau như vậy.”

Chú thích (beta):

(1) Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết trăm chân, chết mà không ngã - dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Kỳ thật không thể trách Liên Tâm ngu dốt, mà là tình hình hôm nay quá mức quái dị.

Tiểu thư rõ ràng là ngồi xe ngựa nhà mình ra ngoài, khi trở về lại biến thành xe ngựa của Tĩnh vương phủ. Cho dù Tĩnh vương là cô gia tương lai, nàng có thể thấy nhưng không thể trách, vấn đề là Bích Linh, Bích Lạc, thậm chí là cả phu xe hồi sáng theo tiểu thư ra khỏi cửa đều đã trở về, nhưng Giang Liên Nam ngồi cùng xe ngựa lại không thấy...

Còn có...

*

Hàn Thác lúc này đã chờ ở chính đường, tay trái cầm chén thưởng thức trà, tay phải lại gất gao chế trụ cổ tay Cố Thiên không buông.

Cố Thiên tránh không được, chỉ cảm thấy tay bắt đầu đau, “Vương gia thật sự tố cáo chuyện lúc nãy cho cha và nương ta sao? Về sau lời nói Vương gia ta đều nghe theo, tha ta lần này thôi được không?”

Nàng không muốn đi quỳ ở phạt đường lần nữa.

Hàn Thác hỏi: “Về sau là khi nào?”

“Từ giờ trở đi.” Cố Thiên cắn môi nói.

“Tốt, cho nên hiện tại nàng liền ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ, đừng chạy trốn.” Hàn Thác ung dung nói, còn không quên ném cho Cố Thiên một cái liếc mắt: “Là chính nàng nói mình sẽ nghe lời, nhanh thực hiện đi”.

hắn là đang đùa hớ chờ mình nhảy xuống? Cố Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng con giận lại không thể phát tác, do mình phản ứng chậm, không cần người đẩy cũng tự động nhảy xuống.

Cố Cảnh Ngô rất nhanh đi vào, bởi vì nghe Liên Tâm hồi bẩm Cố Thiên cũng đang ở nơi này, Ninh thị cũng liền tiến đến.

Hàn Thác cung kính hướng phía hai người chào: “Thận Trai gặp qua nhạc phụ, nhạc mẫu.”

Cố Cảnh Ngô vội vàng nói: “Vương gia mau mời ngồi.”

Hàn Thác lấy phép tắc của văn bối đến gặp, Cố Cảnh Ngô cũng không dám tự cho là trưởng bối, lại càng không dám gọi tên chữ của hắn.

“Xán Xán ở bên ngoài bị dọa sợ, cho nên ta tự mình đưa nàng trở về, mong rằng nhạc phụ, nhạc mẫu không phiền lòng.” Hàn Thác không đợi hai người hỏi, đi thẳng vào vấn đề, chủ động đem mọi chuyện trên đường đã xảy ra miêu tả một lần.

hắn cũng không thật sự tố cáo Cố Thiên, lúc kể lại trọng điểm chỉ dừng ở việc Giang Liên Nam thất trách, “Thận Trai đã trói nàng lại, nhưng nàng dù sao cũng là người trong phủ nhạc phụ, cho nên còn xem nhạc phụ tính xử lý như thế nào.”

Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị nhìn nhau, đây chẳng phải là trời ban cho cơ hội sao. Dù có lý do, nếu có ý định tra cứu luôn luôn khiến người cảm thấy khả nghi, hiện tại Giang Liên Nam tự mình phạm sai lầm, việc đem hai mẹ con này đi thôn trang liền trở nên hợp lý.

Cố Cảnh Ngô tuy không có ý muốn kết bè kéo phái với hoàng tử, nhưng Tĩnh vương dù sao cũng là con rể tương lai, ông cũng không cố ý giữ khoảng cách, huống hồ lúc trước có thể mời được Tiêu Hạc Niên là hoàn toàn dựa vào Hàn Thác, liền quyết định nói ra mọi nghi ngờ về Trịnh thị, bắt quả trước khi mở miệng, ông nhìn về phía Ninh thị.

Ninh thị lập tức hiểu ý, chủ động mang nữ nhi cáo lui, để cha và con rể ở lại nói chuyện.

Sau khi hai người rời đi, Cố Cảnh Ngô mới đưa nội dung thư cùng với tính toán của mình nói lại cho Hàn Thác.

Hàn Thác trầm ngâm nói: “Thận trai đồng ý với ý tưởng nhạc phụ. Nhạc mẫu nay bình yên vô sự là vạn hạnh, là trời thương phù hộ, nhưng kẻ ác cũng không thể tha thứ. Chính là, Giang Ngọc Lang đã chết bốn năm, muốn tìm được chứng cứ sẽ rất khó khăn.” Cố Cảnh Ngô gật đầu nói: “Đúng là như thế, ta cũng không hy vọng tìm được vật chứng, chỉ cầu mong có được nhân chứng cũng tốt, từ cửa hàng, đám thủy thủ mà điều tra, còn có việc Trịnh thị có quen biết kẻ khác hay không, nếu bà ta thật sự lấy được Tu La hoa từ trong tay ai, tóm lại cũng có thể tra ra manh mối.”

“Nhạc phụ cần trợ thủ?” Hàn Thác nói, “Thận trai nguyện giúp nhạc phụ điều tra việc này.”

Cố Cảnh Ngô mừng rỡ, vội vàng nói cảm ơn.

Tĩnh vương lúc chưa phong vương đã có nhiều kinh nghiệm làm quan bảo vệ xung quanh, chuyên phụ trách bí mật tiến hành điều tra cơ cấu vì Hoàng thượng, nay cấp dưới của Tĩnh vương cũng không thiếu người tinh thông, được hắn tương trợ sẽ làm được không ít việc quan trọng.

*

Ninh thị mang theo Cố Thiên một đường trở lại Ngô Đồng viện, cũng giống Cố Cảnh Ngô mới vừa nãy, đem toàn bộ nha hoàn hầu hạ ở gian ngoài đuổi ra, kéo Cố Thiên qua ngồi ở giường phía trong, đem đề tài đồng dạng nói lại.

Cố Thiên cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra mọi chuyện. Kiếp trước sau khi Giang Liên Nam vào cung thường làm bạn với nàng, hai người cơ hồ không có gì giấu nhau, Giang Liên Nam ngẫu nhiên cũng nhắc tới phụ thân của mình, còn chưa nói cho nàng biết nhiều điều.....

Về phần mục đích của Trịnh thị, Cố Thiên không giống Ninh thị, nàng có nghĩ tới ý này. Nàng biết Trịnh thị muốn gả cho Cố Cảnh Ngô, chỉ có nghĩ như vậy mới lý giải được.

Cố Thiên nhớ tới kiếp trước ở kinh thành, mỗi lần mình hỏi phủ, Trịnh thị cho tới bây giờ luôn ôn hòa thông dong, đối với mình hỏi han ân cần... Hơn nữa trong thời gian gần đây, Trịnh thị cũng hoàn toàn không có việc gì..

Nếu thật sự là bà ta, ý nghĩ này khiến mọi người nổi cả da gà, không rét mà run. Việc hại chết thê tử người khác, tu hú chiếm tổ, Cố Thiên không biết bình luận như thế nào, chỉ cảm thấy người này tâm địa ác độc, không thể tưởng tượng được.

Cố Thiên ôm lấy cánh tay Ninh thị, “Phụ thân muốn xử trí bà ta thế nào?”

“Chờ lát cha ngươi cùng Vương gia nói chuyện xong, liền đưa mẹ con Trịnh thị đi thôn trang, sai người giám thị, chuyện sau đó cũng không cần quản, dù sao vẫn còn có cha ngươi.”

Ninh thị cảm thấy việc chém đầu này nọ, đối với Cố Thiên là tiểu cô nương mà nói thì quá mức tàn nhẫn khủng bố, vẫn là không nói cho nàng nghe thì tốt hơn. Chuyện tình điều tra bên ngoài đều có nam nhân đi làm, mẹ con bà an tâm chờ đợi kết quả.

Ninh thị cho rằng có việc khác Cố Thiên chú ý hơn: “Chuyện khác không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ nên để tâm ngẫm lại thật tốt chuyện tình Tĩnh vương gia đi.”

“Nghĩ về hán làm cái gì?” Cố Thiên uốn éo người, ôm ôm nói.

Ninh thị cười nói: “Nha đầu ngọc, Vương gia chính là người sẽ cùng ngươi sống qua cả đời, ngươi từ giờ trở đi nên đặt nhiều tâm tư trên người hán, không thể như bình thường, có cái gì phải xấu hổ.”

Ninh thị mười năm trước có gặp Hàn Thác, ấn tượng đã sớm trở nên mơ hồ. Hôm nay gặp lại, Hàn Thác dung mạo rất tốt, cử chỉ cùng cách nói khiêm tốn lễ phép, bà tương lai là mẹ vợ thấy thế nào cũng vừa lòng, quả thực có thể nói không có khuyết điểm gì.

Chỉ có một điểm hơi không hoàn mỹ, chính là hơi lớn tuổi chút, so với nữ nhi lớn hơn chừng 11 tuổi.

Bất quá nghĩ lại, lớn tuổi hơn một chút sẽ thương tiếc mà sủng nữ nhi của mình. không giống vợ chồng tuổi tương đương nhau, không ai nhường ai, nổi lên tranh chấp.

thật sự là không thể tốt hơn.

Mẹ con nói một hồi, Ninh thị bỗng nhiên nhớ lại, vừa rồi khi tiến vào chính đường, bà rõ ràng nhìn thấy Tĩnh vương cầm tay nữ nhi, mặc dù rất nhanh liền buông ra đứng dậy hành lễ, nhưng mắt bà sắc bén, nhìn thấy rất rõ.

Ninh thị đương nhiên không quên, nhớ tới việc hai người lúc trước từng cùng đồng hành một thời gian, hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ sự việc không phải là không hề có tình cảm như nữ nhi đã tự nói với mình.

Nay Cố Thiên cùng Tĩnh vương quan hệ đã khác, không cần kiêng kị nhiều, bà đơn giản hỏi thẳng: “Xán Xán, nương hỏi ngươi, chuyện tình ngươi cùng Tĩnh vương, lúc trước có nói thật với nương hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Chuyện tình này nên nói dối thì tốt hơn...

Cố Thiên nhớ tới ở Tùng Hạc lâu ban nãy cùng hán hôn môi kịch liệt lại triền miên, chợt dạ mặt đỏ lên, giận nói, “Đương nhiên không có, sao nương lại hỏi vậy?”

Ninh thị nhìn thân sắc nàng, liền biết bà đã hỏi đúng.

Bất quá nữ nhi da mặt mỏng, Cố Thiên nếu phủ nhận, Ninh thị cũng không đi chọc thủng, chỉ nói: “Trước đây ngươi cùng Tĩnh vương có quen biết, lúc sau này tứ hôn, nương nghĩ có lẽ là hán cầu Hoàng thượng chỉ hôn. Nếu hán nhìn trúng ngươi, tương lai thành hôn tất nhiên sẽ đối với ngươi rất tốt.”

Cố Thiên trợn mắt nói: “Hán nói chuyện tứ hôn cùng hán không có quan hệ.”

Sau khi tứ hôn, hai người bất quá gặp qua một lần, thậm chí ngay cả việc này đều nói sáng tỏ, cho dù không phải muốn vậy, cũng là tác phong cực thẳng thắn thành khẩn quen thuộc.

“Vậy cũng không còn cách nào, trước khi ta và cha ngươi thành thân ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua, nay cũng ân ái như vậy.” Ninh thị an ủi nói.

Cố Thiên do dự nói: “Vậy giống nhau sao? Nương cũng biết Vương gia và di trong lúc đó.....”

“Trước đây ta cũng lo lắng qua, sợ Tĩnh vương vì chuyện di của ngươi mà làm khó dễ ngươi. Bất quá, nếu hấn không muốn lấy ngươi, hôm nay tự nhiên có thể không cứu ngươi. Ra tay cứu giúp, cho dù không nhắc tới thì Tĩnh vương đối với hôn sự này không bài xích, cũng có thể biết hấn không phải là người có ý chí sắt đá.” Ninh thị phân tích nói, “Cho nên, nương cảm thấy không cần lo nhiều. Trọng yếu vẫn là sau khi thành hôn sống chung như thế nào. Ngươi nên sẵn sàng mọi chuyện, vì hấn suy nghĩ, hấn tự cũng sẽ như vậy đối đãi ngươi, vợ chồng thoải, đều cần thời gian chung đụng, thời gian càng lâu, cảm tình càng sâu.”

Ninh thị không biết chuyện sau này, tự nhiên so với Cố Thiên lạc quan hơn nhiều lắm, nàng gặp nữ nhi vẫn là có chút rầu rĩ không vui, tựa hồ vẫn còn lo lắng, chợt dặn nói: “Di ngươi không có nữ nhi, thưở nhòyêu thương ngươi như con ruột. Bất quá, Xán Xán, di cũng không thân bằng phụ quân, cùng ngươi như một thể là Tĩnh vương, ngươi hiểu chưa?”

Đối với Ninh thị mà nói, đạo lý là vậy.

Tỷ tỷ ruột đương nhiên thân thiết, nhưng như thế nào cũng không thân thiết bằng với nữ nhi, bà hy vọng nữ nhi có thể không cần cố kỵ ai, đối với Tĩnh vương mở rộng lòng, không cần bị người bên ngoài ràng buộc, ảnh hưởng tình cảm vợ chồng.

Cố Thiên đem lời nói mẫu thân thật sự ghi tạc trong lòng, kiếp trước cũng không có người vì nàng mà phân tích quan hệ người với người, lời nói này giảm bớt bao nhiêu ý kháng cự hôn sự của nàng cùng Hàn Thác, cũng làm nàng không hề có cảm giác tương lai gian nan lắm.

*

Hai mẹ con Trịnh thị đều không phải là bán mình làm nô, chính là nhập phủ làm việc, không giống với hạ nhân có khế ước mà tùy ý chủ tử xử trí.

Cho nên Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị một người làm người tốt, một kia làm vai phản diện.

Cố Cảnh Ngô nổi giận đùng đùng đòi phải đuổi người đi, Ninh thị liền bày ra tư thái vì Trịnh thị suy nghĩ, khuyên nàng lựa chọn đi thôn trang, tuy là tiền lương giảm bớt, nhưng tổng thể sinh kế không có sai lệch.

Trịnh thị làm sao còn có thể không nguyện ý đi, thậm chí trong Ninh thị lời nói vẫn cầu xin Cố Cảnh Ngô khai ân. Ý tưởng của bà kỳ thật không có bao nhiêu phức tạp, rồi đi khó có đường rút lui, mà đi đến thôn trang, vẫn là ở Cố gia dù sống kém chút, không sợ không có đường sống.

Tháng năm vào hạ, thời tiết càng ngày càng nóng. Khí hậu U châu so với phía nam khô ráo hơn, xuân hạ hai mùa vốn là ít mưa, hơn nữa trời nắng chan chan, cao trên đỉnh đầu, có thể đem người phơi ra một lớp dầu.

Đoan ngo gần tới, ngày hội trong thành U châu không khí nùng hậu, nhà nhà treo cây ngải thảo trên cao, mọi nhà đều có bánh chưng, trẻ con được thưởng nhiều túi hương, rượu cùng thịt rừng là dễ bán nhất.....

Nếu nói tới việc người chú ý nhất, đương nhiên là đua thuyền rồng mỗi năm một lần.

Ngày 5 Tháng năm, trời mới tờ mờ sáng, trên quảng trường bến tàu Bắc Hải liền đã chật ních người chuẩn bị xem thi đấu, tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi thường, hơn nữa đám đông còn đang không ngừng từ các nơi tràn vào.

Thuyền dập dờn trong nước sông, náo nhiệt không thua trên bờ, mấy ngày trước đã bố trí tốt cờ ngũ sắc cùng phao, du thuyền giăng đèn kết hoa, thuyền hoa cũng từng chiếc từng chiếc dọc theo đường sông lại đây.

Cố Thiên, Ninh thị và Cố Tùng, đáp ứng yêu cầu Hàn Thác, đi lên thuyền hoa của Tĩnh vương phủ.

Hàn Thác mời là cả nhà Cố thị bất quá, Cố Cảnh Ngô thân là Bộ Chính Sứ, lúc này nên điểm mắt về rồng cho thuyền rồng, thi đấu xong phải phát phần thưởng cho đội chiến thắng. Cố Phong cũng là thành viên trong đội thuyền rồng của thư viện Hàn Sơn, cho nên phụ tử hai người sau khi trận đấu chấm dứt mới đến.

Thuyền hoa Tĩnh vương phủ cao ba tầng, tráng lệ, là du thuyền lý tưởng nhất để ngắm cảnh.

Hàn Thác mời ba người đi lên tầng cao nhất, nơi này tầm nhìn tốt nhất, phía nam có tám cửa sổ mở lớn làm bằng gỗ lim khắc hoa, màn trúc cuốn cao, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, toàn bộ cảnh sông cùng với hồ nước thu hết vào mắt.

Còn nữa, Tĩnh vương là người ra sao, thuyền hoa bỏ neo vị trí tự nhiên cũng là chỗ tốt nhất, bởi vậy chỉ cần ngồi trước bàn, liền thoải mái xem tranh tài. Trong khoang thuyền dùng băng, lại có gió phát phơ từ cửa sổ mà vào, sự thoải mái cùng hưởng thụ tất nhiên là không nói nên lời.

Đáng tiếc, Ninh thị lớn tuổi, ở bên cửa sổ ngồi một chút liền thấy đầu vầng mắt hoa, đứng dậy cáo lui, muốn đi tầng dưới xem thi đấu.

Thân thể bà không khoẻ, Hàn Thác tự sẽ không miễn cưỡng, chỉ hỏi có cần thỉnh đại phu không.

“Đa tạ Vương gia quan tâm,” Ninh thị nói, “Đây là tật xấu từ nhỏ, chỉ cần không ở chỗ cao tự nhiên không sao.”

Cố Thiên muốn ở cùng mẫu thân, Ninh thị cũng không cho, “Khó được đi ra ngoài một chuyến, ngươi chỉ cần chơi tận hứng, Hường Lâm cũng ở lại, ai

cũng không được theo giúp ta, đều ở chỗ này.”

Ba người vì thế ngồi trở lại chỗ cũ, Hàn Thác cùng Cố Tùng tiếp tục tâm sự việc học.

Khi nói chuyện, Hàn Thác ngẫu nhiên liếc mắt Cố Thiên một cái, mỗi lần cùng nàng ánh mắt tương giao, liền hơi hơi gọi lên khóe môi.

Cố Thiên ngồi ở bên cửa sổ xem thuyền hoa hồng có người đi tới, đang ngồi tự tại, lại bị Hàn Thác nhìn như vậy dần dần biến thành co quắp mà đứng lên, xoa khăn lụa trong tay, đỏ mặt cúi đầu.

“Nhị thiếu gia,” trên bậc thang có tiếng vang nhỏ, là giọng nói của Xảo Nguyệt, “Tam thiếu gia sai người lại đây, nói rằng đội thuyền rồng của thư viện có người bị cảm nắng, mời nhị thiếu gia đi qua giúp.”

Cố Tùng vốn không nguyện ý đi, chỉ còn mẫu thân cùng muội muội và Tĩnh vương trên thuyền không ổn, liền kêu Xảo Nguyệt từ chối.

Ai ngờ chỉ qua thời gian uống cạn chum trà, Cố Phong chạy lên lầu, hẩn mặc áo đỏ biên thất lưng màu đen, trên trán cột khăn lụa hồng, đây là đồng phục của đội thuyền thư viện.

“Bái kiến tỷ phu!” Cố Phong tùy tiện hướng Hàn Thác hành lễ, hẩn đầy mặt tươi cười, hai mắt tỏa ánh sáng, khóe miệng hẩn không thể kéo tới mang tai, “Đồng Lâm ngưỡng mộ tỷ phu nhiều năm, hôm nay rốt cục nhìn thấy, đội trận đấu kết thúc cùng tỷ phu nâng cốc tâm tình.” Lại đi tới chỗ Cố Tùng, “Nhị ca đừng từ chối, sang năm người sẽ hồi kinh đi thi, lúc đó muốn thi đấu thuyền rồng sợ cũng không có cơ hội.”

Vừa khuyên, vừa nài ép lời kéo, rốt cục đem người mang đi.

Cố Thiên tất nhiên là cũng muốn đứng dậy đi xuống lầu, không nghĩ mới cất bước liền bị Hàn Thác túm lấy cánh tay, nghe hẩn ôn nhu nói: “Bánh chưng ăn ngon lắm, ta thích nhất nắm hương vân chân.”

Cố Thiên nói quanh co một tiếng, chột dạ không dám đáp.

Ninh thị hôm qua sai hạ nhân tặng bánh chưng cho vương phủ, còn đặc biệt lấy ra một cái sai người nói là Cố Thiên tự tay làm. Cố Thiên thật sự là động thủ làm bánh chưng, chính là trù nghệ của nàng không tốt lắm, không ai nhận ra cái nào là nàng làm, sau khi nấu xong, cuối cùng toàn bộ đều cho chó mèo con ăn.

Hàn Thác nghĩ đến nàng thẹn thùng, cong khóe môi, khẽ cười nói: “không bằng đem xôi bánh chưng này cũng đưa cho ta đi.”

Cố Thiên bên hông đeo một chuỗi nhiều màu, từng cái bánh chưng chỉ bằng nửa ngón cái, dùng nhiều sợi tơ quấn quanh ra hoa văn phức tạp, từng cái bánh chưng phối hoa văn phối màu không giống nhau, nhìn qua thập phần tinh xảo đẹp mắt.

Hàn Thác cũng không đợi Cố Thiên trả lời, liền hướng bên hông nàng lấy đi.

Cố Thiên không ngừng ngăn hẩn lại, “Vương gia đừng nháo, đây là đồ cô nương gia mới dùng”

nói xong, tay sờ vào trong tay áo, lấy ra một cái hà bao bằng gấm màu thiên thanh, để ở trước mặt Hàn Thác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khóe môi Hàn Thác nhếch lên càng cao, đuôi lông mày khóe mắt lộ ra ý cười “Cho ta sao?”

Cố Thiên hơi hơi vuốt cằm, không để ý “Ừ” một tiếng.

Hàn Thác cảm túi tiền trong tay nắm nghía một phen, hình dáng là hình dáng thường thấy nhất, nguyên liệu cũng là nguyên liệu thượng thừa nhất – gấm có màu sắc của bầu trời sau cơn mưa, chỉ bạc xen lẫn xanh ngọc xanh lục thêm một đường khóa ở bên. Một mặt thêu những dãy núi đá trải dài, lật ra đằng sau, một mặt thêu mây ngũ sắc* che trắng.

*Mây ngũ sắc: mây do ánh mặt trời chiếu qua mà có màu, chủ yếu là màu đỏ, thường xuất hiện ở chân trời vào sáng sớm hoặc hoàng hôn trong những ngày trời quang đãng. Ở đây mình cũng không rõ lắm sao lại là mây này, trong bản raw có mấy nghĩa đều là ráng chiều hoặc là mây tía.

Cố Thiên đợi thời gian uống cạn nửa chén trà cũng khôn thấy hẩn nói gì, thấp thỏm bất an trong lòng, thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của hẩn, do dự mở miệng “Vương gia, tay nghề của ta không tốt lắm, hy vọng Vương gia đừng ghét bỏ.”

Hàn Thác ho nhẹ một tiếng, nói “Bồn vương thấy rất tốt, đường thêu chính tề, lại có ý tốt.”

Tâm Cố Thiên treo trên cao cuối cùng cùng hạ xuống, vừa muốn thờ dài một hơi lại nghe Hàn Thác nói “Nhưng mà, bây giờ bốn vương đã đổi ý rồi.”

Cố Thiên kinh ngạc, môi đỏ mọng hé mở, mắt to chớp chớp, lông mi dài mà cong giống lông vũ gài nhẹ vào lòng Hàn Thác, gài đến mức lòng hắn khó nhìn.

“Không phải Vương gia vẫn luôn muốn có nó sao?” Cố Thiên hỏi.

Đường thêu của Cố Thiên thật sự là không tốt, túi tiền này nàng thêu phải mất khoảng mười ngày, toàn bộ quá trình đều ỷ lại vào Ninh thị, còn có Bích Linh, Bích Lạc hai người chỉ điểm ở hai bên.

Cũng không tránh được việc ngón tay bị kim đâm đến mức chảy máu.

Túi tiền nho nhỏ, mặc dù không thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là tình cảm, nhưng có thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là máu.

Trong toàn bộ quá trình, Cố Thiên cũng không làm nũng mà kêu khổ, không nghĩ đến chuyện từ bỏ không làm nữa hoặc là để cho người khác làm thay.

Nàng một lòng nghĩ đến những lời mẫu thân khuyên bảo ngày ấy, muốn chủ động từng bước tiến lại gần Hàn Thác.

Cả một đời dài như vậy, gặp nhau trước khi thanh thân đã may mắn hơn rất nhiều cặp vợ chồng trên thế gian này, phải quý trọng duyên phận khó gặp được này, phải xây dựng quan hệ với Hàn Thác thật tốt.

Cố Thiên vốn tưởng rằng Hàn Thác nhận được túi tiền tự tay mình thêu sẽ vô cùng vui vẻ, lúc đó bản thân mình không thêu cho hắn hắn còn tức giận cơ mà, chẳng lẽ bây giờ không giống với lúc đây nữa sao?

Nàng nghĩ đến đây, khó tránh khỏi sự ủy khuất, trong mắt dần xuất hiện hơi nước, cắn môi dưới nói “Vương gia không muốn nữa sao? Tất cả đều là ta dựa theo yêu cầu lúc trước của Vương gia để làm...”

Hàn Thác từ chối cho ý kiến, chỉ nói “Bây giờ quan hệ của bốn vương với nàng không như lúc trước. Bởi vậy, bốn vương muốn...”

Hắn cúi xuống. Thân thể nàng, ghé vào nói nhỏ bên tai Cố Thiên, bạc môi như có như không đụng vào vành tai nàng.

Hàn Thác nói xong đứng thẳng người dậy, liền thấy hai gò má Cố Thiên nhanh chóng đỏ lên, màu đỏ một đường lan tràn xuống tận bên dưới, lan qua cằm cổ thon dài vốn trắng như ngọc của nàng, kéo dài đến tận cổ áo tròn màu tím nhạt bên trong.

Hàn Thác cười vờn tay, nhẹ nhàng sờ mặt nàng.

Thật ra, chuyện thật sự muốn làm trong lòng Hàn Thác, là có thể giống như vệt đỏ kia, đi một đường xuống phía dưới, tay chạm vào đường cong lung linh mượt mà của nàng.

Hàn Thác cũng không cảm thấy ý nghĩ trong lòng mình có chỗ nào đáng xấu hổ. Ngày sinh nhật tháng mười một là hắn đã đủ hai mươi tư tuổi, bình thường nam nhân ở tuổi này, đừng nói là thành thân, đứa nhỏ cũng có thể đi mua nước tương được rồi.

Hắn bây giờ chẳng qua là muốn cùng cô nương trong lòng mình thân thân thiết thiết mà thôi, thật sự là vô cùng bình thường.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng Cố Thiên đỏ bừng cả người, một câu cũng có thể làm cho nàng ấy xấu hổ đến như vậy, nếu còn làm nữa nhất định sẽ dọa đến nàng, đành phải thôi.

Sau khi xấu hổ một lúc lâu, cuối cùng Cố Thiên cũng tìm lại được âm thanh “Vương gia, người lại nói đùa lung tung rồi.”

Nàng nói xong dậm chân, xoay người đi, tức giận đến mức đem mức đã quên chuyện chủ động lấy lòng hắn không còn một mảnh. Người này thật sự là rất xấu xa, hơn nữa da mặt còn dày hơn cả tường thành, thật sự là được một tác lại tiến một thước, nàng sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa.

Hàn Thác cười ra tiếng, một tay nắm bả vai Cố Thiên xoay người nàng lại, một tay giữ cằm nàng để nàng không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng hắn “Như vậy sao lại là nói đùa được chứ? Làm thế từ may trung y (bộ quần áo trắng mặc bên trong) cho trượng phu thì có chỗ nào buồn cười chứ?”

Nói đến đoạn sau, mặt Hàn Thác rõ ràng là thẳng thắn nghiêm túc, có thái độ nói lời nói rất chính nghĩa.

Đương nhiên không được rồi!

May quần áo còn cần phải dựa vào vóc dáng từng người để cắt vải, nếu chỉ là quần áo mặc bên ngoài thì không sao, trung y là quần áo mặc bên trong sát người nhất. Khi đo quần áo, tất nhiên là phải coi trung y ra, mới có thể chính xác, quần áo may ra mới vừa người mặc, như vậy mới thoải mái.

Mỗi quý khi Cố Thiên may trung y mới, đều phải coi hết trừ áo ngực và tiết khó, để cho tú nương do.

Hàn Thác là nam nhân, đương nhiên không mặc áo ngực, nếu đo để may trung y cho hắn, chẳng phải là phải nhìn hắn trần trụi sao. Ngực trần trụi. Ngực...

Mặc dù không phải là nàng chưa từng thấy qua, không nói đến kiếp trước, kiếp này cái đêm ở miếu Long Vương kia, nàng không chỉ nhìn rồi, còn sờ phải...

Lại mặc dù, ngực của hắn... Ngực hắn thật sự cũng đẹp giống như mặt hắn...

Nhưng mà, nàng thật sự hoàn toàn không muốn nhìn!

Ngày thường hai người không ít lần ông nói già bà nói vệt, nhưng mà hôm nay không biết tại sao lại đặc biệt tâm linh tương thông, Cố Thiên đang muốn bỏ đi, lại nghe thấy Hàn Thác kêu lớn “Từ Cao Lục!”

Một nội thị bộ dáng khoảng hơn ba mươi tuổi lên tiếng đẩy cửa bước vào từ boong thuyền.

“Đi lấy cho bốn vương một cuộn thước dây, còn giấy bút nữa đến đây.”

Giấy bút thì trên thuyền cũng có, nhưng mà thước dây...

Từ Cao Lục nhận lệnh đi xuống lầu, trước khi đi không thay đổi sắc mặt nhìn Vương gia nhà mình, lại nhìn nhìn Vương phi tương lai bên cạnh Vương gia...

Không biết Vương gia định dùng thước dây để làm gì?

Từ Cao Lục mấy tuổi đã tinh thần tiến cung, có chuyện gì mà chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua chứ. Trong hậu cung từng lưu truyền một bức xuân cung đồ. Người vẽ màu sắc bí hiểm. Nói giỡn. Bức tranh đó, hẳn tuy chỉ là nội thị, nhưng cũng may mắn được thấy qua, trong đó có một trang là dùng dây thừng trói lại... Có bức lại đổi thành thất lung, roi ngựa, v.v... Nhưng thước dây thì thật sự là lần đầu tiên nghe nói.

Không thể không nói, Vương gia nhà mình thật đúng là muốn nổi bật, một mình một cò.

Về phần giấy bút, chẳng lẽ Vương gia còn muốn học lạc thú này. Vẽ xuân cung đồ?

Dọc trên đường Bắc Hải các cửa hàng nối tiếp nhau, muốn tìm thước dây đương nhiên không khó. Chưa đến hai khắc, Từ Cao Lục đã mua được đồ mang lên trên lầu.

Thước cuộn da trâu màu nâu nhạt, nghiêng ngực Đoan Khê mới tinh màu đỏ, giá bút bằng gỗ màu đen khắc chữ tiểu Khải đặt những cây bút lông sói, một chồng giấy đặt trên bàn bát tiên* làm từ gỗ từ đàn điều khắc hoa văn tinh xảo.

*Bàn bát tiên: bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.

Từ Cao Lục trước khi lui về phía boong thuyền còn không quên đóng lại cánh cửa gỗ lim.

“Mau đến đây, mau đo người cho Bốn vương” Hàn Thác cầm lấy thước da trâu nhét vào trong tay Cố Thiên.

Cố Thiên trái tránh phải trốn, hai tay nắm thành nắm thành quyền, nói gì cũng không chịu cầm.

Nhưng làm sao có thể chống lại được Hàn Thác, cuối cùng hắn nắm chắc lấy cổ tay nàng, mở từng ngón tay của nàng ra nhét thước dây vào tay nàng.

“Ta không làm!”

Cố Thiên gio chân thét chói tai, thừa dịp khi Hàn Thác buông tay, vứt thước dây xuống đất, chạy về phía cầu thang.

Nàng cúi kinh, Hàn Thác cũng làm ăm ỉ với nàng, hắn đuổi theo, một tay kéo cánh tay nàng, khom lưng, một tay đặt ngang hai chân nàng, một loạt hành động lưu loát như nước chảy mây trôi, trong chớp mắt đã bế người đặt ngồi trên bàn bát tiên.

“Không phải nàng nói về sau đều sẽ nghe lời ta hay sao?” Hàn Thác trầm mặt hù dọa Cố Thiên “Thế nào, mới mấy ngày đã quên sạch rồi sao? Nàng nói có nên phạt nàng hay không?”

Cố Thiên quay đầu sang bên cạnh không thèm để ý đến hắn.

Thật sự nghĩ nàng là một đứm ngốc hay sao, nói cũng chia là năm bảy loại, hắn nói hươu nói vượn chẳng lẽ nàng cũng phải nhất nhất nghe theo hắn sao? Hôm nay hắn muốn cỡi áo để nàng đo cho hắn, nếu nàng nghe theo, ngày khác hắn nhất thời hưng phấn lại muốn viên phòng trước hôn lễ thì nàng phải làm sao bây giờ?

Thật ra Hàn Thác cũng không nghĩ chuyện tương lai sẽ như vậy, hắn căn bản chỉ muốn nhận được chút lễ vật để mở cò trong bụng, cố ý đùa Cố Thiên. Đương nhiên, nếu có thể lừa được một bộ trung y hắn cũng không có ý kiến gì.

Hàn Thác nắm cầm Cố Thiên, xoay đầu nàng lại, tiếp tục nói “Sao? Sao lại không nói lời nào? Rốt cuộc thì nàng có đo hay không?”

“Ta không đo!” Cố Thiên lặp lại lời nói đó, khẩu khí quả thật có thể gọi là hỗn hển, thậm chí nàng còn nâng chân định đá vào chân Hàn Thác. Hắn bị đau sẽ buông tay, nàng có thể chạy trốn, đi đến chỗ mẫu thân ở dưới lầu, xem Hàn Thác còn có thể làm mấy chuyện xấu kiểu gì.

Đáng tiếc, chuyện này nhất định là thất sách lớn nhất của Cố Thiên ngày hôm nay.

Hàn Thác bốn tuổi đã được Chi huy sứ Vũ Lâm Vệ đích thân truyền dạy võ nghệ, lại có người bảo vệ xung quanh cùng nhiều năm hành quân đánh giặc, dùng ngón chân cũng biết Cố Thiên khoa chân múa tay vốn không thể đối phó được với hắn.

Quả nhiên, Hàn Thác mắt cũng không thèm chớp, một tay ôm eo nhỏ của Cố Thiên, một tay vươn ra thoải mái nắm lấy chân nhỏ đang giơ lên đá của Cố Thiên, đột nhiên nghiêng về một bên, buộc chân nàng cuốn vòng quanh thắt lưng hắn.

Cái này còn chưa xong, Hàn Thác tiến lên từng bước, mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai chân Cố Thiên “Hôm nay xem ra không phạt nàng không được nữa.” Nói xong cúi người xuống, bắt được bờ môi non mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 31.2

Cố Thiên có lẽ là bị Hàn Thác ồn ào đến mức đầu óc choáng váng rồi, thần trí mơ hồ, vậy mà còn cảm thấy bị hắn hôn còn tốt hơn để hắn sờ trần đồ quần áo cho hắn, cho nên cũng không kháng cự.

Nhưng mà chẳng qua cũng chỉ tiếp nhận một giây thôi, Ngay sau đó, khước mắt Cố Thiên thoáng lướt qua sườn mặt nam tử nhìn thấy cửa sổ còn đang mở to. Thậm chí, còn thuận lợi nhìn thấy qua cửa sổ các loại thuyền đang chập chờn qua lại.

Nàng cuống quýt đẩy Hàn Thác ra “Vương gia... A... Cửa sổ...”

Bởi vì hai cánh môi đang bị Hàn Thác ngậm lấy, lời nói ra khỏi miệng có chút mơ hồ, cũng may Hàn Thác nghe hiểu được, cọ cọ mặt nàng lướt sang bên cạnh một chút, không vui khẽ nhún mày.

Hàn Thác không có sở thích để mặc người khác quan sát, nếu muốn cùng Cố Thiên tiếp tục thân thiết, tất nhiên phải đóng cửa sổ lại. Nhưng hắn lại không muốn buông nàng ra, gọi người vào cũng không được, chỉ có thể tự mình làm.

Hàn Thác hơi đổi tư thế của hai người một chút, ôm eo Cố Thiên hơi nhấc nàng lên trên một chút. Bàn tay vốn nắm chân nàng cũng nói lỏng ra, thuận thế nâng dưới mông Cố Thiên, cứ ôm nàng như vậy đi đến bên cửa sổ.

Cố Thiên cực kỳ sợ hãi, lo lắng bị người đi lại trên thuyền nhìn thấy, nàng không thể làm gì khác hơn là hơi cuộn người lại đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác.

Thật ra, Cố Thiên lo lắng nhiều rồi, Hàn Thác mới là người hướng mặt ra ngoài cửa sổ. Cho dù cảnh điểm tình bị người khác nhìn thấy, mọi người cũng chỉ biết vai nam chính là Tỉnh vương điện hạ, tuyệt đối không thể nhận ra vai nữ chính đang cong thành con tôm trong lòng hắn là người phương nào.

Gần đến trước song cửa sổ, Hàn Thác buông tay đang đỡ bên hông Cố Thiên để đóng cửa sổ, chỉ còn một tay đỡ lấy nàng.

Như vậy, vì không để bản thân ngã xuống, Cố Thiên không thể không chủ động vươn hai tay ôm lấy hai vai Hàn Thác, hai chân càng nhanh quặp hai bên hông hắn.

Hàn Thác quả nhiên cực kỳ hài lòng với tư thế này của hai người, trong nháy mắt Cố Thiên cực kỳ sợ hãi kêu lên đồng thời thay đổi tư thế, khuôn mặt cố ý nghiêm túc cuối cùng cũng không duy trì được nữa, khước môi nhếch lên thật cao, rất nhanh đóng chặt cửa sổ lại.

Tiếng lạch cạch liên tục chưa kết thúc, Hàn Thác đặt Cố Thiên chống đỡ trên tường, đôi môi lại lần nữa ngậm lấy đôi môi của Cố Thiên.

Động tác của Hàn Thác vội vã, nhưng lại hôn ôn nhu nhẫn nại, Cố Thiên nhắm chặt hai mắt, yên lặng đón lấy, dần dần rơi vào bể tình.

“Tùng tùng tùng tùng long cheng...”*

*Là mấy tiếng trống, chiêng.

Tiếng chiêng trống bỗng dừng vang lên, giống như chấn thiên động địa dường như gọi linh hồn quay lại.

Nàng thử giỡn dựa vào eo, Hàn Thác dừng lại, thoáng ngẩng đầu, không vui nhìn chằm chằm nàng.

“...Thuyền rồng... Đồng Lâm...” Cố Thiên bị hắn hôn đến mức thở hồng hộc, một câu nói ra, nhiều tự bị nuốt mất vào việc hít thở sâu lấy hơi, căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì.

Hàn Thác tuyệt đối không nhìn thấy thi đấu thuyền rồng, hẳn thăm nghĩ phải hăm nháp cô nương mềm mại thom tho trong lòng thật tốt.

Hơn nữa, lúc này hẳn vô cùng không vui “Vừa mới thân mật với ta xong, sao lại gọi tên của nam nhân khác rồi.”

Cố Thiên còn đang há miệng thờ dốc, nghe vậy khó hiểu nói “Hắn là đệ đệ của ta.”

“Ta mặc kệ, đệ đệ cũng không được, ca ca không được, ngay cả phụ thân cũng không được, lúc ở cùng một chỗ với ta, trừ ta ra nàng không được nghĩ đến bất cứ ai, không được gọi tên.”

Hàn Thác bá đạo nói xong, trong tiếng cổ vũ vang tận mây xanh ngoài cửa sổ, lại một lần nữa cúi đầu hôn lên phần môi của nàng.

“Vương... A...” Cố Thiên còn muốn nói cái gì nữa, không kịp nói ra khỏi miệng, toàn bộ đều bị hắn nuốt vào.

Cố Thiên bị hắn hôn đến đầu vàng mắt hoa, trước mắt biến thành một màu đen, không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy điều gì, chỉ có thể bắt lực dựa vào Hàn Thác, mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Đội Hàn Thác cảm thấy thỏa mãn rồi, lúc Cố Thiên được thả xuống đi kèm là tiếng hoan hô nhiệt liệt như sấm dậy, nàng vẫn đang duy trì trạng thái này, tay chân mềm nhũn không thể tự mình đứng thẳng người được.

Hàn Thác cười đồ lấy nàng, để cho nàng tựa vào trong ngực mình, Cố Thiên dán vào lồng ngực cực nóng của Hàn Thác, lắng lắng nghe tiếng tim Hàn Thác đập dồn dập hữu lực như trống đánh. Bản thân nàng cũng không tốt hơn là bao, một trái tim thịnh thích đập tựa như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực..

Hai người ôm nhau bình phục kích tình, bàn tay Hàn Thác lúc được lúc không vuốt ve mái tóc mềm mại của Cố Thiên.

Cố Thiên lắng lắng nhắm mắt lại, nàng thật sự không hiểu được, nếu hai người muốn thân mật hơn, không phải là nên tìm cơ hội ngồi một chỗ nói chuyện phiếm với nhau, tìm hiểu thêm tâm tư tình cảm lẫn nhau, sau đó mới có thể tâm ý tương thông sao?

Nhưng rõ ràng Hàn Thác không cho là như vậy, hắn chỉ cần thấy nàng thì liền muốn động tay động chân, chiếm tiện nghi của nàng.

Hàn Thác làm ra hành động thân mật luôn làm nàng cảm thấy không thoải mái, a, thật ra cũng không tính là không thoải mái, nhưng Cố Thiên thật sự không tìm được từ ngữ chính xác để hình dung. Cho dù là kiếp trước. Những việc giữa vợ chồng kiếp này cũng chỉ là những hành động nhỏ như hôn môi ôm ấp, trong toàn bộ quá trình thể xác và tâm hồn đều tách nhau ra, giống như chia nàng thành hai người, ý nguyện hoàn toàn tương phản, xé rách lẫn nhau, tách rời nhau, Cố Thiên vô cùng không thích loại cảm giác không thể khống chế này.

Vì sao Hàn Thác lại đặc biệt thích việc này chứ?

Dưới đáy lòng Cố Thiên yên lặng thờ dài, mở mắt ra hơi xoay đầu sang bên cạnh, ánh mắt vừa dừng dừng lại chiếc túi tiền trên chiếc bàn bát tiên, hình bầu dục, màu bầu trời sau cơn mưa, nó là túi tiền nàng yêu.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác ra, bước nhanh đi qua nhặt túi tiền từ dưới đất lên, bữu môi muốn cất vào trong tay áo.

Hàn Thác cũng đi lại giữ tay nàng ại “Không phải nói là đưa cho bốn vương sao, sao lại muốn lấy lại chứ?”

“Là Vương gia không cần nó trước.” Cố Thiên cãi lại.

“Ai nói là ta không cần?” Hàn Thác vừa nói vừa đoạt lại túi tiền, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Cố Thiên nói “Vương gia đã vứt nó trên mặt đất. Là do ta ngốc, nghĩ rằng Vương gia sẽ yêu thích một cái túi tiền nho nhỏ, còn tốn nhiều tâm sức khâu nhiều ngày như vậy, mười ngón tay cũng bị kim đâm chảy máu, đau cũng không dừng tay.”

Có lẽ là hai người vừa có những hành động thân mật nên nàng cũng lớn gan hơn khi đối mặt với hắn, toàn bộ oán hận đều thể hiện ra trong lời nói, âm thanh mềm mại, nghe vào trong tai nam nhân càng giống như là đang hờn dỗi.

“A? Ngón tay bị kim đâm sao? Mau để ta xem nào.” Hàn Thác nắm lấy hai tay Cố Thiên, ánh mắt hắn căn bản là không nhìn vào mấy ngón tay của nàng, nụ cười như có như không nhìn chằm chằm Cố Thiên, lần lượt hôn vào mười ngón tay “Như vậy không đau nữa chứ?”

Khuôn mặt Cố Thiên mới khôi phục bình thường trong nháy mắt lại đỏ bừng “Nếu Vương gia không quý trọng tâm ý của ta, từ nay về sau ta sẽ không làm đồ vật gì cho Vương gia nữa.”

Cho nên trung y gì đó cũng đừng có mơ nữa.

Điều này thật sự là oan cho Hàn Thác rồi, túi tiền kia cũng không phải là do hắn cố ý vứt bỏ, là lúc hai người thân mật với nhau không cẩn thận làm rơi xuống.

Hàn Thác cũng không để ý, cười hi hi đặt túi tiền vào lại trong bàn tay xinh đẹp của Cố Thiên “Xán Xán đeo lên giúp ta đi, từ nay về sau kể cả lúc ngủ ta cũng không tháo xuống nữa.”

Cố Thiên không tin lời ngon tiếng ngọt của Hàn Thác. Lúc ngủ ngay cả thất lưng cũng cởi ra thì hấn đeo túi tiền ở chỗ nào chứ?

Nhưng mà, nàng vẫn nghe lời cúi người xuống cẩn thận buộc chặt túi tiền vào thất lưng ngọc của hấn.

Túi tiền bằng gấm màu bầu trời sau cơn mưa cùng với áo măng bào* gấm màu lam của Hàn Thác vô cùng hợp.

*Áo măng bào: lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc.

Cố Thiên nhìn như vậy thì vô cùng vừa lòng, có lẽ là muốn càng hoàn hảo hơn, lại có lẽ là do ma xui quỷ khiến, vậy mà nàng lại phải nép hẳn ở vạt áo cho Hàn Thác.

Phải lại phải, cuối cùng lại phải vào chỗ không nên động vào, Cố Thiên kêu lên sợ hãi nhảy lui về phía sau một bước, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại cũng không kịp bỏ qua chỗ quần áo đột nhiên phồng lên kia.

Hàn Thác cầm tay Cố Thiên nắm chặt trong lòng, hấn tỏ ra vô cùng vô tội, tự nhiên không chút xấu hổ nào, giọng nói ở trên đỉnh đầu nàng “Đừng sợ, nó thích nàng nên mới như vậy.”

Cố Thiên xấu hổ không thôi, làm sao còn dám đáp lại nữa, chỉ để ý chống tay đẩy hấn ra, hai người đang dây dưa, chợt nghe phía cầu thang có tiếng động.

Tính tình Cố Phong vẫn là một đứa nhỏ, một lòng luôn muốn tâm sự cùng Hàn Thác, thi đấu xong cũng không đi thay quần áo, để nguyên một thân mồ hôi chạy lên đây.

Ai sinh đứa nhỏ thì giống người đó, mặt hấn sắc không thua Ninh thị, rõ ràng nhìn thấy thân ảnh hai người trên miên cùng một chỗ thì nhanh chóng lui ra ngoài.

“Ta không thấy cái gì cả!” Cố Phong dừng bước ở đầu cầu thang, xoay người lại, quay lưng ướt sũng mồ hôi lại với hai người “Tỷ phu, đệ đi lên là muốn nói chuyện với huynh...”

Cố Thiên xấu hổ che mặt, nếu thật sự chưa thấy cái gì, còn cần nói ra như vậy nữa sao.

Hàn Thác lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cười cười tiếp đón Cố Phong vào phòng ngồi.

Trán Cố Phong toát mồ hôi, hai má bị mặt trời ngày hè chiếu đỏ bừng, kích động nói “Gọi Nhị ca đi thật là đúng đắn, còn thiếu một người, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là không thắng được rồi.”

Nói xong véo véo hai má Cố Thiên “Thấy Tam ca của người anh mình quyết đoán như nào chưa... Ai, hai người không xem thi đấu thuyền rồng sao, toàn bộ cửa sổ đều đóng sao?”

Hàn Thác mặt không đổi sắc nói “vừa rồi chúng ta xem trên boong thuyền.”

Cố Phong tất nhiên không hề nghi ngờ hấn.

Hôm nay hấn mới gặp Hàn Thác, tràn ngập nỗi lòng muốn kể chuyện với hấn, còn muốn xin hấn chỉ bảo chuyện đi thi U châu vệ, hưng phấn đi lên, nói không ngừng.

Cố Thiên thấy hai người trò chuyện hợp ý, lặng lẽ đi xuống dưới lầu, dựa vào bên cạnh mẫu thân.

Lúc trời chạng vạng, Hàn Thác thiết yến chiêu đãi cả nhà Cố thị ở Hoàng Hạc Lâu.

Sau khi dùng bữa xong, đều tự động dọn đường về phủ.

Đi được nửa đường, Cố Thiên đột nhiên nói muốn đi dạo chợ đêm Đuan Ngộ “Nghe bạn bè trong trường nói chợ đêm náo nhiệt hơn so với ban ngày rất nhiều, đáng giá đi một lần.”

Hấn không để yên miêu tả với Cố Thiên những gian hàng ở chợ đêm, làm lòng hiếu kỳ của nàng cũng bị khơi dậy, lay lay cánh tay Ninh thị làm nũng đòi đi cùng.

Ninh thị đi cùng hai người Cố Thiên, nhưng cuối cùng không vô cùng không yên tâm, tự tay đội mũ sa lên cho Cố Thiên, tha thiết dặn dò nàng một lúc lâu, dặn nàng phải đi sát theo bên cạnh huynh trưởng.

Chợ đêm đặt trên đường dài trước cửa Đông Hoa, ánh đèn rực rỡ mới lên, dòng người đi lại đông đúc, Cố Thiên bị hai huynh đệ Cố Tùng Cố Phong vây hai bên trái phải không rời.

Mới đi được vài bước thì nghe thấy hai người bạn bè của Cố Tùng thân thiện chào hỏi “Tỷ phu! Thật là trùng hợp, huynh cũng đi dạo chợ đêm sao.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 31.3

Hóa ra là Hàn Thác.

Cố Thiên nhìn hắn đi nhanh hơn người khác chen vào chỗ này, áp sát vào chỗ bọn họ, hai người cách nhau một tầng lụa mỏng, thêm một tầng ý thơ mỏng lung. Trước cửa từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, tạo thành một dòng sông đỏ rực như lửa, Hàn Thác như một vị thần rẽ sông mà đến.

Ba người thành bốn người đi dạo chợ đêm. Bốn người đi dạo đi dạo cuối cùng liền biến thành Cố Thiên đi phía trước với Hàn Thác, Cố Tùng với Cố Phong đi ở phía sau, hơn nữa khoảng cách giữa hai nhóm ngày càng kéo xa.

Vài lần Cố Tùng muốn bước nhanh lên phía trước đi sát vào hai người bọn họ đều bị Cố Phong kéo lại.

Đến tận lúc Cố Phong thượng lương với hắn muốn đi hướng ngược lại để cho Cố Thiên đi với Hàn Thác một mình, cuối cùng Cố Tùng không nhịn được nói “Như vậy không ổn lắm đâu.”

“Sợ gì chứ, bọn họ là vị hôn phu hôn thê của nhau mà.” Cố Phong hoàn toàn thất vọng.

“Người cũng biết là bọn họ chỉ mới là vị hôn phu hôn thê.” Cố Tùng phản bác hắn.

“Nhị ca, sao huynh lại lạc hậu như vậy chứ, ngay cả mẫu thân cũng sắp xếp cho huynh và Loan tỷ tỷ vô tình gặp mặt một lần đấy.” Cố Phong có một bụng bí mật của huynh trưởng có thể dùng để thuyết phục hắn “Hay là huynh cảm thấy về sau Xán Xán không nên giúp huynh đưa thư cho Loan tỷ tỷ.”

Cố Tùng không còn lời nào để nói với hắn, hắn không giống Cố Phong sùng bái tín nhiệm mù quáng đối với Hàn Thác, nhưng cũng biết việc Hàn Thác giúp Cố Thiên tìm thân y. Hắn không lo lắng Hàn Thác không bảo vệ được muội muội, chỉ là sợ như vậy là đi ngược với lễ giáo, không có lợi cho muội muội. Nhưng lấy mình làm ví dụ, sao một đôi người đã đính hôn có tình lại không khát vọng được ở chung với đôi phương chứ.

Một lúc lâu sau Cố Thiên mới phát hiện ca ca cùng đệ đệ mình không thấy đâu nữa, nàng sốt ruột muốn đi tìm hai người họ, Hàn Thác đưa tay nắm lấy tay nàng để trong tay áo “Đừng sợ, chắc là đồng người chen nên hai người đó bị tách ra, không sao đâu, ta đi với nàng.”

Hắn nắm tay nàng đi qua một loạt các sạp bán hàng, chỉ cần là đồ Cố Thiên cảm lên xem, đồ trang sức cũng được, đồ chơi cũng không sao, đồ ăn đồ dùng, v.v..., cho dù là cái gì, tất cả Hàn Thác đều không chút do dự bỏ tiền ra mua cho nàng.

Không bao lâu sau, cái tay không nắm tay Cố Thiên của Hàn Thác đã cảm đầy bao lớn bao nhỏ, Tinh vương điện hạ ngọc thụ lâm phong trong nháy mắt đã biến thành một người chồng râu rĩ mang đồ.

Cuối chợ đêm là một rừng hoa, Hàn Thác lôi kéo tay Cố Thiên trốn vào bóng tối sau cây, hắn vút một loạt túi đồ trên mặt đất, đưa tay ra cời bỏ mũ sa của Cố Thiên, Cố Thiên cố lấy không cho hắn như ý “Vương gia đừng làm loạn nữa.”

Hàn Thác thay đổi kế hoạch, hạ thấp người xuống, vén tấm sa che mặt của nàng lên, chui đầu vào bên trong dò xét...

Ở phía sau bọn họ, pháo hoa cất bầu trời bay thẳng lên cao, bay lên chỗ cao nhất rồi tỏa ra, hóa thành bông hoa bảy sắc, rực rỡ giữa trời.

*

Tháng năm còn có một chuyện lớn khác nữa, đó là đại thọ năm mươi của An quốc công.

Các gia đình cao quý, các quan viên lớn nhỏ đều nhận được thiệp mời đến dự, Cố gia tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Đến ngày hai mươi ba, cũng là ngày sinh chính, sáng sớm Cố Thiên đã chuẩn bị xong xuôi, theo mẫu thân đi dự tiệc.

Xe ngựa đi một đường đến cửa hồng của An quốc công phủ, có quân gia mã mã cùng các nha hoàn bước lên đón, Cố Thiên cùng Ninh thị mỗi người ngồi lên một chiếc kiệu mềm được nâng đến ngoài cửa chính nhà Quốc công phu nhân.

An quốc công dựa theo kiểu nhà của Giang Nam mà xây, không giống kiểu nhà vuông vức của phương Bắc, tiến vào trong là các viện kiểu mẫu, sân sau lấy nước làm trung tâm, từng sân chằng chịt nhưng đầy hứng thú, từ hành lang, cầu đến tảng đá xanh đều liên kết với nhau.

Cố Thiên ngồi kiệu mềm đi đến, nhìn đầy trong mắt là sơn thủy quán quýt, đình tạ xinh đẹp, cây cỏ hoa lá tươi tốt, rất phù hợp với một câu thơ: từng ngọn núi từng cây cỏ đều là cảnh, từng ngọn cây ngọn cỏ đều là văn chương.

Vào nhà chính, chỉ thấy bên trong là nguyên một bộ đồ dùng bằng gỗ lim, ngẩng đầu là một tấm biển gỗ mun mạ vàng, tấm biển phía trên là ba chữ lớn “Lan Vận đường”, tấm biển phía dưới là bức tranh Mẫu Đơn mùa xuân, dưới đất ở hai bên tay đặt mười tám chiếc ghế, ở giữa trải một tấm thảm to màu đỏ tươi, An quốc công phu nhân ngồi trên sạp nhỏ ở chính giữa điều khắc hình con dơi.

“Gặp qua quốc công phu nhân.” Ninh thị dẫn theo Cố Thiên tiến lên hành lễ.

Từ Bách hoa yến nàng cùng An quốc công phu nhân đã xây dựng được quan hệ, thường ngày khi có thời gian cũng thường đi lại. Nay Cố Thiên trở thành Tĩnh vương phi tương lai, không nói đến quan hệ của An quốc công cùng Tĩnh vương lúc đó, quốc công phu nhân tất nhiên là đối với các nàng càng thêm thân thiết, không có ra vẻ ta đây.

“Nhìn Thiên tỷ nhi của chúng ta này, mới có hai tháng không gặp, trở mặt càng thêm xinh đẹp.” An quốc công phu nhân thân thiết lôi kéo tay Cố Thiên, đánh giá từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy thích, mặt mày hớn hờ, chuyển sang Ninh thị nói “Cố phu nhân có bị quyết nuôi dạy nữ nhi gì vậy? Mau nói ra chia sẻ với mọi người, rõ ràng là tiểu cô nương cùng độ tuổi, đứa nhỏ nhà người thì yếu điệu mềm mại, giống như nụ hoa đang trong thời kỳ hé nở, đứa nhỏ nhà ta lại như một đứa con trai suốt ngày mưa dầm dãi thương, chỉ hận không thể đi theo cha nàng lên chiến trường.

Ninh thị chưa thấy con gái của An quốc công phu nhân, tất nhiên là không biết quốc công phu nhân nói những lời này là thật hay giả. Huống chi con gái mình nếu có gì không tốt cũng chỉ có thể là bản thân mình nói, người ngoài nói gì cũng không được. Ninh thị chỉ nói “A, vậy cũng là hồ phụ không sinh khuyến nữ.*”

*Hồ phụ không sinh khuyến nữ: đồng nghĩa với câu con nhà tông giống lông cũng giống cánh của Việt Nam.

An quốc công lại hỏi bình thường ở nhà Cố Thiên thường đọc những loại sách gì, thích những kiểu quần áo nào, thích ăn những món điểm tâm gì... Nói chuyện khoảng ba khắc, lại sai người đi lấy một đôi vòng tay Phi Thủy đưa cho nàng.

“Nói chuyện với ta rất không thú vị đúng không?” An quốc công phu nhân mỉm cười nói “Ta sắp xếp cho nhóm các cô nương một chỗ ở phía sau vườn, ngay bên cạnh hồ sen, đây là thời điểm hoa sen vừa nở, vừa có thể ngắm hoa, vừa có thể ngắm cảnh, Thiên tỷ nhi mau đi qua đó đi dạo cùng các nàng ấy đi. Đứa nhỏ như con trai nhà ta kia mấy hôm trước mùa đông đi theo tổ mẫu của nàng lên kinh thành, mấy ngày trước vừa mới trở về, đợi lát nữa ta cho Hương Tú dẫn nàng ấy qua, hai người các người bầu bạn cũng tốt.”

Cố Thiên hành lễ tạ ơn, ra Lan Vận đường, đi theo sự dẫn đường của nha hoàn Hương Tú của An quốc công phu nhân đi ra sau vườn.

Hồ sen kia thật là lớn, chính giữa hồ xây một đình nghỉ mát hình bát giác, một cây cầu lót đã nổi thẳng ra đến chính giữa đình, xung quanh đình khoảng hai trượng lại xây bảy cái đình tròn, một vòng đi ra đến bên ngoài, đình bát giác là trung tâm, cây cầu khảm được xây dựng từ trong đình bát giác kéo ra bên ngoài, đi thẳng ra bên ngoài.

Nhóm tiểu cô nương đến làm khách tụ tập thành từng nhóm, có ở trong đình hóng gió, có ở dưới mái hiên của hành lang ngắm hoa, cũng có những người sợ nóng trốn vào thềm các thò đầu ra bên ngoài cửa sổ nhìn xung quanh.

Cố Thiên tìm được trong đám người Phùng Loan cùng Chương Tinh Cầm, ba người đã nhiều ngày không gặp nhau, tất nhiên có vô vàn điều muốn nói với nhau, vì thế đi đến một chỗ trong đình tròn không có người mà ngồi xuống, vừa đánh bài vừa kể những chuyện gần đây của mình.

Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên đến An quốc công phủ, tất nhiên không tránh được hướng đến hai người họ mà khen cảnh vật nơi này một lúc.

Phùng Loan cười nói “Nghe nói trong thành U châu, cảnh sắc bên trong An quốc công phủ chỉ có đứng thứ hai.”

“Vậy đứng thứ nhất là nhà ai?” Cố Thiên tò mò hỏi.

Phùng Loan cười mà không nói, Chương Tinh Cầm giành trả lời trước “Đương nhiên là Tĩnh vương phủ, Hoàng Thượng ban cho Tĩnh vương gia phủ đệ là nhà riêng của Hầu tước thiên tiên triều. Hầu tước thiên tiên ở trong loạn thế vơ vét của cải, vàng bạc châu báu xếp thành núi, để xây căn nhà kia đã tốn hơn mười vạn lượng bạc, đã dùng hết sức để mời những người giỏi tay nghề trên cả nước về xây dựng, mỗi người đều có khả năng trong một lĩnh vực nhất định, đáng tiếc những nữ quyền chúng ta vẫn chưa có phúc xem được nơi đó.”

Bởi vì Tĩnh vương vẫn chưa đại hôn, không có Vương phi chiêu đãi nữ quyến, cho nên ngày thường trong Vương phủ chỉ có các quan lại ra vào, ngày lễ ngày tết, Tĩnh vương cũng đi dự tiệc trong nhà những người khác, cũng tổ chức yến hội trong phủ của mình.

“Có Xán Xán, bây giờ người già qua đó rồi, việc đầu tiên là phải mời hai người chúng ta vào đó tham quan một lần biết chưa?” Chương Tinh Cầm vui đùa véo má Cố Thiên, lại thờ dài một hơi, buồn bã nói “Bây giờ chỉ còn mình ta không có chỗ chỗ dựa.”

Phùng Loan cuối năm là cập kê, tháng tám năm sau Cố Tùng muốn tham gia thi Hương, Phùng gia đã tính toán từ sớm, muốn gả nữ nhi trước lúc đó, bày tỏ thành ý, cho dù Cố Tùng có thi đỗ hay không, hôn sự giữa hai nhà sẽ không có chút ảnh hưởng nào cả. Bởi vậy người hai nhà sau khi bàn bạc, quyết định đầu xuân sẽ tổ chức hôn lễ.

Còn về hôn lễ của Cố Thiên, toàn bộ U châu thậm chí là trong Kinh thành, có tiểu thư nhà quan nào mà chưa nghe nói qua đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 31.4

Chương Tinh Cầm trên ghẹo nói “Cổ Xán Xán, nếu không thì chờ người trở thành Vương phi, giúp ta chọn một Huyền Giáp vệ anh tuấn tiêu sái đi. Nghe nói Tinh vương có ba mươi nghìn cận vệ, người người đều là mỹ nam khó gặp.”

Cổ Thiên đưa tay gãi hai gò má của nàng ấy “Người có biết thế nào là e lệ không hả, lại muốn tự mình tìm vị hôn phu, hơn nữa lại còn muốn tìm cận vệ, phụ thân người có thể đồng ý gả người đi sao?”

Nếu thật sự thích hợp, Cổ Thiên đương nhiên đồng ý làm mối giúp nàng ấy, nhưng ngẫm nghĩ lại đám người Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu, Cổ Thiên cảm thấy võ nghệ cao cường là thật, nhưng nếu nói là mỹ nam làm sao mà so được với Hàn Thác chứ.

Cô nương chủ động nói chuyện này đương nhiên là xấu hổ, hơn nữa cũng không thích hợp, chẳng qua đây là những người bạn thân tâm giao của mình, cười đùa một lúc thì có sao, Chương Tinh Cầm còn nửa đùa nửa thật nói “Bây giờ phụ thân làm gì còn có tâm tư mà quản chuyện của ta nữa chứ, hần mới nạp một di nương mới, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với nàng ta, nửa tháng nay ta chưa từng thấy hần đi với ai khác.”

Nàng đánh một lá bài, tiếp tục oán giận nói “Mẫu thân ta rất tức giận, phụ thân ta lại không bảo vệ được, hai người còn vì chuyện này mà cãi nhau.”

Cổ Cảnh Ngô không nạp thiếp, còn Phùng Thanh Đơn, chỉ có một di nương là nha hoàn hồi môn chải tóc của Phùng phu nhân, cho nên đề tài về thiếp Cổ Thiên với Phùng Thanh Loan đều thấy rất xa lạ, hơi cảm thấy không chen miệng vào nói được.

Hai người nhìn nhau, vẫn là Phùng Thanh Loan mở miệng trước “Sao lại cãi nhau chỉ vì một di nương, nếu nàng ta không an phận, bá mẫu có thể bán nàng ta đi.”

Khế ước bán thân của di nương cùng thông phòng đều ở trong tay chủ mẫu, đây là những điều thường thức các cô nương biết được.

“Không bán được, nàng ta không có khế ước bán thân.” Chương Tinh Cầm xua tay, thấp giọng nói “Các người đoán xem nàng ta là ai?”

Cổ Thiên cùng Phùng Thanh Loan đồng loạt lắc đầu, làm sao các nàng đoán được nàng ta là ai chứ.

Vốn Chương Tinh Cầm cũng không thật sự muốn các nàng đoán “Buổi sáng lễ hội hoa hôm đó, không phải có một nữ nhân ở bên ngoài Tinh vương phủ va vào xe ngựa của phụ thân ta sao?”

Cổ Thiên vẫn nhớ rõ, nhưng mà “Lúc ấy người không phải nói nàng ta tới để minh oan hay sao?”

“Đúng là để minh oan” Chương Tinh Cầm bĩu môi “Ai mà có thể đoán được, thật là một cô nương tốt, minh oan lại mình đến tận trong hậu viện của đại nhân. . . Hừ, vốn còn tưởng nàng ta là một người cương trực, không nghĩ đến lại là một người có tâm cơ sâu như vậy, ngay từ đầu đã cố ý muốn treo lên cành cao.”

Nàng đột nhiên chuyển đề tài, hướng về phía Cổ Thiên nói “Tương lại người nên cẩn thận một chút.”

“Người nói cái gì vậy, chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ?” Cổ Thiên hỏi ngược lại theo bản năng, sao đang yên đang lành lại chuyển đề tài đến trên người mình chứ.

Chương Tinh Cầm nói như đương nhiên “Người quên rồi sao, nữ nhân kia là chờ ở bên ngoài cửa Tinh vương phủ, nói không chừng mục tiêu ban đầu của nàng ta vốn là Tinh vương gia, chẳng qua là tin tức không đủ nhanh nhẹn mới ngã nhào lên xe ngựa của phụ thân ta.”

Những việc như thế này, làm sao nói chính xác được. Cổ Thiên cảm thấy chuyện của di nương trong nhà ảnh hưởng thật sự quá lớn, nàng muốn chuyển đề tài, khó có dịp được đi ra ngoài, không nên làm cho Chương Tinh Cầm bị vây trong những chuyện không vui “Nghe nói Lang Hoàn các mới về mấy mẫu trang sức mới, sáng mai ba người chúng ta cùng đi chọn, được không?”

“Ai, người đừng nói lảng sang chuyện khác được không?” Rõ ràng là Chương Tinh Cầm không muốn buông ta cho Cổ Thiên “Từ trước đến nay ta cũng không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, nhưng hôm nay ta mới biết được, tâm hồn nam nhân bị mê hoặc thì lục thân không nhận, từ trước đến nay hần cùng mẫu thân ta có bao nhiêu ân ái, lời nói nặng cũng không nỡ nói câu nào, ngày đó lại đập tất cả những gì có thể đập trong phòng. . .”

Chương Tinh Cầm nói đến chỗ đau lòng, bỏ lá bài trên tay xuống bàn đá “Ta không lo lắng cho Loan tỷ tỷ chút nào, Cổ nhị ca hào hoa phong nhã, tương lai nhất định sẽ yêu thương Loan tỷ tỷ. Nhưng còn người. . .” nàng đẩy Cổ Thiên một cái “Tinh vương là Hoàng tử, hơn nữa ngày thường còn là một nhân vật thần tiên, không biết còn có bao nhiêu nữ nhân giống nàng ta muốn tự động bám vào. . .”

“Đừng nói hươu nói vượn” Phùng Thanh Loan nháy mắt bảo nàng dừng lại “Nếu Tinh vương gia là người ai tự động dâng đến cũng không từ chối thì sẽ không đến bây giờ cũng chưa đến đâu đâu.”

Chương Tinh Cầm không phục nói “Loan tỷ tỷ cũng lớn lên ở U châu, sao lại không biết không phải Tinh vương không chịu cưới, mà là không cưới được.”

Phùng Thanh Loan lo lắng cho em gái của vị hôn phu, nàng cho rằng hôn sự này đã định, nói những lời đồn này ra chẳng qua chỉ càng làm Cổ Thiên ngọt ngào khó chịu mà thôi, bởi vậy hần không thể nhào đến chặn miệng Chương Tinh Cầm lại.

Cố Thiên nghe đến đây lại vô cùng hứng thú.

Thế nào là không phải không chịu cưới mà là không cưới được.

Thật ra Cố Thiên cũng rất ngạc nhiên, nếu nói về tuổi của Hàn Thác, bây giờ mới thành thân thật sự là quá muộn. Nhưng mà bây giờ còn không tính là gì, kiếp trước thậm chí đến tận lúc hân khởi binh soán ngôi. Lúc lên ngôi hân cũng không thành thân...

Lúc đó Cố Thiên cho rằng Hàn Thác có thể làm thành người bình thường không làm được chuyện gì, như vậy, tương ứng, có thể làm những việc người thường không thể làm được cũng rất bình thường.

Nhưng nghe ý của Chương Tinh Cầm, chuyện này rõ ràng là có ẩn tình khác.

Phùng Thanh Loan đã biến ý nghĩ thành hành động. Chương Tinh Cầm vừa giãy dụa vừa kêu la “Vì sao lại phải lừa Xán Xán chứ, nói cho nàng biết nhiều hơn thì có gì không tốt chứ...”

“Ta muốn nghe.” Cố Thiên mở miệng nói, đồng thời giúp Chương Tinh Cầm tránh thoát bàn tay của Phùng Thanh Loan “Loan tỷ tỷ, để cho nàng ấy nói đi.”

Phùng Thanh Loan dậm chân nhú nhú mày, bắt đầu đi trở về chỗ ngồi của mình, im lặng không nói gì.

Chương Tinh Cầm uống một ngụm trà, sau đó mới chậm rãi nói “Hoàng tử Đại Ân chúng ta, bình thường mười lăm mười sáu tuổi sẽ được Hoàng Thượng tứ hôn, sau khi chính thức đại hôn sẽ mở phủ phân phiên*. Hôn hai trăm năm lập quốc, chỉ có một người ngoại lệ là Tĩnh vương gia, hân đều ngược lại với những người khác. Tĩnh vương mười lăm tuổi được phong vương, điều này không có gì ngạc nhiên, nhưng kỳ lạ là năm đó hân ra khỏi cung xây phủ, ở tình huống không có tin tức gì của hôn sự, năm thứ hai thì đến U châu phân phiên. Sau đó, vào năm Tĩnh vương mười bảy tuổi, cuối cùng Hoàng Thượng cũng tứ hôn cho hân, nhà gái là đích trưởng nữ của An quốc công phủ Phó Thụy Lan. Cửa hôn sự này, nghe nói là An quốc công cầu được ở chỗ Hoàng Thượng, con trai độc nhất của An quốc công mất sớm, không lâu sau Tĩnh vương đi theo ông ấy ra chiến trường, ông ấy liền coi Tĩnh vương là con trai, truyền lại tất cả bản lĩnh cho Tĩnh vương, lại thấy hân lẻ loi một mình, chủ động hứa gả nữ nhi cho hân. Vốn cũng coi như là một giai thoại, ai ngờ cô nương đó lại phúc bạc, sau khi tứ hôn chưa được một năm thì bị nhiễm bệnh qua đời. Tin tức truyền đến trong Kinh thành, Hoàng Thượng nghe nói cũng tiếc hận rất nhiều, cuối cùng cũng sắp xếp một mối hôn sự khác cho Tĩnh vương, đối phương là con gái của Vệ quốc công. Nhưng mà sau khi tứ hôn mấy tháng lại truyền ra chuyện Vệ quốc công thông đồng với địch phản quốc, cả nhà bị chém đầu tịch thu tài sản. Từ đó về sau, lời đồn Tĩnh vương khắc nghiệt truyền đi rộng rãi, không có gia đình quyền quý nào nguyện ý gả con gái cho hân, mà hân đường đường là Hoàng tử không thể cưới dân chúng bình thường được, hôn sự vẫn kéo dài đến tận bây giờ, cho đến lúc Xán Xán người xuất hiện...”

* Vua phong các bầy tôi, các con cháu ra trấn các nơi để làm phiên che cho nhà vua gọi là phân phiên.

Lúc đầu Cố Thiên còn cẩn thận lắng nghe, đợi đến lúc lời đồn khắc nghiệt xuất hiện, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, theo như lời đồn này, kiếp trước bản thân mình là người thứ ba bị Hàn Thác khắc chết sao?

Nàng mới nhếch khóe môi lên, tiếng cười còn chưa bay ra khỏi miệng, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người nũng nịu khiển trách “Cô nương nhà Ân sát sứ đại nhân thật sự là có phép tắc, ngồi trong viện nhà người khác, uống nước trà nhà người khác, vậy mà còn không quên nói chuyện phiếm của người khác!”

Lúc đầu Cố Thiên còn kinh ngạc, nhìn thấy một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi mình đứng ở lối vào của đình, nàng đeo trang sức hoa hải đường màu đỏ, váy màu xanh non làm nổi bật khuôn mặt trái xoan, cánh mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, mày ngài, ánh mắt sắc bén, giữa hai hàng lông mày có một luồng khí bừa người mà đến.

Nha hoàn bên cạnh người nàng vừa lo lắng vừa xấu hổ, đứng là Hương Tú vừa dẫn đường cho Cố Thiên.

Ở phía sau nàng ấy còn có một người, thân hình cao lớn, mặt như trich tiên, đầu đội Mặc Ngọc quan, một thân áo bào tơ tằm đỏ thẫm thêu hình rồng, bên hông thắt một túi tiền màu bầu trời sau cơn mưa, không phải Hàn Thác thì còn có thể là ai được nữa.

Chương Tinh Cầm cũng không biết Hàn Thác, chỉ hướng về tiểu cô nương kia nói “Lúc nào thì Tĩnh vương phủ cùng quốc công phủ biến thành một nhà rồi?” Nàng cũng biết bản thân mình sai, không khỏi chột dạ, ý vào Cố Thiên ở bên cạnh cứng rắn chống đỡ nói “Tĩnh vương phi tương lai còn chưa lên tiếng, người sốt ruột cái gì chứ?”

Hàn Thác nghe thấy vậy, hướng về Cố Thiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt trêu tức.

Ánh mắt Cố Thiên cùng hân bốn mắt nhìn nhau một khắc, thật sự là hận không thể tìm được khe nứt nào để chui xuống, không muốn đối mặt với hân nữa.

Ai biết được vừa rồi các nàng nói chuyện Hàn Thác đã nghe được bao nhiêu, nhìn bộ dáng hân như vậy là không có chút tức giận nào, nhưng mà Cố Thiên cảm thấy vô cùng mất mặt.

Một cô nương hiền thực là sẽ không nghị luận về vị hôn phu của mình với người bên ngoài, nàng thì hay rồi, nói chuyện còn không tính, nội dung lại là lời đồn nhảm không ra gì, hơn nữa vẫn khí còn kém vô cùng, bị vị hôn phu của mình đứng lúc nghe được...

Chờ chút, Cố Thiên nhớ lại lời nói của Chương Tinh Cầm, nàng biết cô nương áo đỏ này là ai rồi.

Nàng là con gái nhỏ của An quốc công Phó Y Lan, thật giống như những gì An quốc công nói thích mua đào múa kiếm, là một nữ trung hào kiệt.

Kiếp trước, thật sự là Phó Y Lan có lên chiến trường, nhưng không phải là đi theo phụ thân nàng.

Sau khi Hàn Thác khởi binh, Phó Y Lan đi theo quân xuống phía Nam, phá thẳng vào Kinh thành, Hàn Thác đăng cơ, còn phong nàng là nữ Hầu gia.

An quốc công phu nhân nói nàng ấy cùng tuổi với Cố Thiên, như vậy lúc ấy nàng ấy cũng tròn mười tám tuổi, nhưng vẫn chưa gả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 32

Edior: huyetsacthiensu

Kiếp trước Cố Thiên không có cơ hội thấy phong thái của vị nữ Hầu gia duy nhất của Đại Ân, hôm nay nhìn thấy, chỉ cảm thấy thật là khác nhau rất lớn với tưởng tượng của mình.

Nàng tưởng rằng nữ nhân có thể cầm quân đánh giặc, nhất định sẽ là nữ hán tử uy mãnh to lớn như nam nhân, hai đấm có thể chống lại người, hai tay có thể cưỡi ngựa. Nhưng

Phó Y Lan trừ người hơi cao một chút, dáng người hơi khỏe khoắn một chút, dù nhìn thế nào cũng thấy là một cô gái xinh đẹp, cũng không khác biệt quá nhiều so với những cô nương cùng tuổi khác.

Phó Y Lan vốn đang tức giận, lại bị Chương Tinh Cầm trách móc một phen, giống như đổ thêm dầu vào lửa, lửa giận càng tăng lên “Phẩm hạnh của người không tốt, lại nói xấu sau lưng người khác, nhìn không hợp mắt thì có quan hệ gì với thân phận chứ, cho dù chỉ là người qua đường bình thường cũng có thể đứng ra ngăn cản.”

Chương Tinh Cầm ở trong nhà đã bị ghen khó chịu nhiều ngày, bởi vì vẫn không có chỗ giải tỏa, lúc này lại cùng Phó Y Lan một lời không hợp, hoàn toàn phát tác mà đứng phắt dậy, cũng không thêm quan tâm đến thân phận của đối phương, chuẩn bị cãi lại.

Phùng Thanh Loan tóm lấy nàng, giành trước xin lỗi Phùng Thanh Loan “Là chúng ta không đúng, chúng ta không nên nói chuyện của người khác, xin Phó nhị cô nương thứ lỗi.”

Dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, một bên nhường một bước cho yên chuyện là được.

Nhưng mà, Phùng Thanh Loan đã xem nhẹ tấm lòng muốn bảo vệ Tinh vương của Phó Y Lan.

“Coi như là người biết quy củ, biết điều hơn so với hai nàng” Phó Y Lan cũng không tha người, chuyển sang Cố Thiên mà nói “Nhất là người, người bên ngoài lấy vị hôn phu của người ra làm trò tiêu khiển người chẳng những không ngăn cản còn thông đồng cùng nàng ta làm bậy. Ông công mẫu thân còn thói phóng người tốt đẹp như vậy, còn đặc biệt bảo ta đến kết bạn với người, hóa ra cũng chỉ có như vậy, thật làm cho người ta thất vọng.”

Chương Tinh Cầm là một người bao che khuyết điểm, bạn của nàng cho dù là như thế nào cũng không cho phép người khác nói các nàng một câu, nghe xong câu này đương nhiên muốn cãi nhau với Phó Y Lan. Phùng Thanh Loan lớn lên với các nàng từ nhỏ, biết rõ tính tình của nàng, lúc nàng vừa mở miệng đã kịp thời che miệng nàng lại.

Tinh vương với An quốc công đi lại thân mật, Cố Thiên cùng Phó Y Lan cho dù không làm được bạn bè cũng không nên kết thù với nhau, hôm nay là các nàng đuối lý, dứt khoát lui một bước mới là chính đạo.

Cố Thiên cũng biết đạo lý này, hơn nữa Phó Y Lan đem lửa giận trút lên đầu nàng, cho dù nàng không muốn lên tiếng cũng không được.

Nàng tiến lên từng bước, ôn nhu nói “Phó nhị cô nương nói đúng, hôm nay là ta suy nghĩ không chu đáo...” nói đến đây, Cố Thiên dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Hàn Thác đang đứng sau lưng Phó Y Lan một cái, tiếp tục nói “Ta cũng chỉ là muốn biết thêm nhiều chuyện về Vương gia thôi, cũng không có ác ý.”

Hàn Thác đột nhiên ho nhẹ một cái, mở miệng nói “Được rồi, Y Lan, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Cố nhị cô nương tò mò về bốn vương, thật sự có thể thông cảm được, không nên so đo cùng nàng ấy.”

Câu này của hắn vừa nói ra, Phùng Thanh Loan kinh hãi, tay đang che miệng Chương Tinh Cầm rơi xuống. Còn Chương Tinh Cầm thì như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Vài tiểu cô nương nói chuyện phiếm vài câu cho dù là nguyên nhân gì cũng không tính là chuyện lớn. Nhưng nói về tin đồn của người khác lại bị người trong cuộc nghe được, tính chất sẽ khác nhau, huống chi đối phương còn là Tinh vương điện hạ.

Phó Y Lan cũng không phục “Nhưng mà...”

Hàn Thác trầm giọng đánh gãy lời nàng “Ngươi nói giới thiệu cho ta một người là Cố nhị tiểu thư sao? Vị hôn phu hôn thê trước khi cưới gặp mặt nhau không hợp quy củ, lần sau không cần như vậy.”

Hắn nói xong thì xoay người rời đi.

Phó Y Lan trừng mắt nhìn Cố Thiên liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo.

Hàn Thác thân cao chân dài, bước đi như bay.

Phó Y Lan chạy chậm ở phía sau, nhưng mà khoảng cách lại càng ngày càng xa.

đi qua cổng tròn vào rừng trúc, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi mà kêu lên “Tỷ phu, huynh chờ đã!”

Hàn Thác ngừng bước chân, đứng tại chỗ.

Phó Y Lan bước nhanh đến trước mặt hắn, thở gấp nói “tỷ phu, huynh thật sự muốn kết hôn với nàng ta sao?”

Hàn Thác bình tĩnh nói “Phụ hoàng tứ hôn, tất nhiên là thật rồi.”

“Nhưng mà... Cố tam phu nhân là muội muội của Hoàng Hậu nương nương, chuyện này mọi người đều biết, tỷ phu không sợ Cố gia một lòng hướng về Hoàng Hậu nương nương, không sợ năng làm cơ sở ngầm cho Hoàng Hậu nương nương sao?”

Bốn bề vắng lặng, Phó Y Lan nói chuyện không chút kiêng kị.

Hàn Thác nghiêm túc nói “Y Lan, Hoàng Hậu là người người có thể chê trách sao? Nhất là những lời không có căn cứ, không nghe những lời người khác truyền, không truyền lại những lời ấy. Nếu ngươi đã biết dạy dỗ người khác thì chắc ngươi cũng hiểu đạo lý này.”

“Là do muội lo lắng cho huynh, sợ huynh trúng kế của người khác.” Phó Y Lan giải thích.

Hàn Thác cười nói “Cố nhị tiểu thư còn nhỏ hơn ngươi mấy tháng, chẳng qua vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ trong sáng, ngươi không cần lo lắng quá nhiều. Về phần Hoàng Hậu... Cuộc hôn nhân này là do ta cầu xin Phụ hoàng mà có được, không có quan hệ gì với Hoàng hậu cả, tất nhiên sẽ không có âm mưu gì cả.

Phó Y Lan nghe xong lại sinh ra nghi ngờ “Hai người... Trước kia hai người đã quen biết nhau sao?”

Hàn Thác cũng không trả lời câu hỏi này, chỉ nói “Hai nhà chúng ta xưa nay giao tình không phải là ít, sau này tất nhiên nàng ấy cũng sẽ thường xuyên đi lại Quốc công phủ, ta sẽ không ép ngươi trở thành bạn tốt cùng nàng ấy, nhưng hy vọng ngươi nể mặt ta, không nên nghi ngờ nàng, được không?”

Từ trước đến nay Hàn Thác nói gì Phó Y Lan nghe nấy, thấy lòng hắn kiên quyết bảo vệ Cố Thiên, lại tự mình đưa ra yêu cầu rõ ràng như vậy, mặc dù nhất thời cũng không cam tâm tình nguyện nhưng cũng đồng ý.

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc, Hàn Thác cũng đi đến thư phòng của An quốc ông, Phó Y Lan đứng ở con đường lát đá cuội nhìn bóng dáng hắt cang đi càng xa.

Sau này mình và hắn có thể cũng như vậy không, cuối cùng cũng không tránh được càng đi càng xa.

Phó Y Lan không nhớ rõ lúc mình quen biết Tĩnh vương là như nào, từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, hắn đã là khách quen trong nhà.

Nàng không hề có ấn tượng với người đại ca đã sớm hy sinh trên chiến trường, trong lòng nàng, Tĩnh vương là người nàng tôn kính nhất, là đại ca ca nàng sùng bái nhất.

Lúc Phó Thụy Lan được Hoàng đế tứ hôn làm Tĩnh vương phi, Phó Y Lan mới có sáu tuổi, mặc dù còn nhỏ tuổi cũng đã biết điều. Nàng hiểu được, tỷ phu danh chính ngôn thuận khác xa so với bí mật trong lòng, không thể kêu ra khỏi miệng tiếng đại ca ca.

Từ đó trở đi, Phó Y Lan chỉ bằng lòng gọi Tĩnh vương là tỷ phu.

Cho dù tỷ tỷ đã sớm không còn, chưa thành thân, cho dù bị phụ mẫu nhiều lần ngăn cản khuyên bảo, nàng vẫn luôn không sửa miệng.

Phó Y Lan từng nghe phụ thân cùng mẫu thân nói đến, cuộc hôn nhân thứ hai của Tĩnh vương là do có người cố ý phá đám. Phụ thân cho rằng Vệ quốc công trung can nghĩa đảm, không thể nào thông đồng với địch phản quốc. Nghi ngờ Hoàng Hậu nương nương sợ Tĩnh vương bằng tuổi Thái Tử nhưng xuất sắc hơn Thái Tử lại có gia đình nhà vợ hiền hách, âm thầm động tay động chân. Đồng thời cho những người trong triều đình một cảnh cáo, ai dám có quan hệ với Tĩnh vương nhà đó sẽ gặp tai ương.

Lúc nói những lời này bọn họ không để nàng tránh đi, nghĩ rằng nàng còn nhỏ nghe không hiểu chuyện, nhưng nàng không những nghe hiểu được còn ghi nhớ rất rõ trong lòng.

Sau đó, hôn sự của Tĩnh vương quả nhiên bị gác lại.

Phó Y Lan dần dần lớn lên, những chuyện biết được càng ngày càng nhiều, những lời đồn nói Tĩnh vương khắc khe cũng truyền vào trong tai nàng, bởi vậy càng ngày nàng càng cảm thấy ủy khuất thay cho hắn.

Khi đó phụ thân còn nói, nếu không phải lúc đó Tĩnh vương đi U châu nhận phân phiên, bản thân đã gia binh quyề ra rồi, năm đó phụ thân cũng sợ nhà mình gặp phải bất trắc.

nói cách khác, An quốc công phủ không trở thành uy hiếp trong lòng Hoàng Hậu, sẽ không có chuyện lại kết thành quan hệ thông gia với Tĩnh vương.

Phó Y Lan vụng trộm sinh ra một ý nghĩ lớn mật trong lòng, các cô nương khác không dám gả, nàng dám, nàng muốn chăm sóc hắn, làm bạn với hắc cả đời.

Cho dù nàng dũng cảm, nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, sẽ thẹn thùng, sẽ rụt rè.

Ý nghĩ này chỉ xoay chuyển trăm ngàn lần trong đầu, chưa bao giờ tuyên bố ra khỏi miệng, càng chưa từng cho người đi điều ra.

Phó Y Lan luôn cho rằng mình còn phải ưu tú hơn một chút, kiếm pháp tinh xảo hơn một chút, cưỡi ngựa giỏi hơn một chút, binh thư cũng phải đọc tinh thông... Chờ nàng trở thành một nữ nhân chân chính có thể xứng đôi cùng Tĩnh vương sẽ hạp nói cho hắn biết lòng mình.

Cũng chưa từng nghĩ đến, ngay từ đầu hai người đã vô duyên, những lời này nàng càng không thể nói ra khỏi miệng.

Phó Y Lan không khóc, nàng đi dọc theo đường cũ trở về bên hồ sen, nhìn các cô nương túm năm tùm ba đầy vườn, trong lòng càng thêm mê mang.

Vì muốn nhanh chóng trở thành người có thể xứng đôi nhất với Tĩnh vương, nàng bỏ qua rất nhiều chuyện các cô nương phải làm.

Thời gian những cô nương khác học trang điểm, giao thiệp với những người khác, nàng lại toàn dùng để luyện võ, học binh pháp.

Nàng không biết trang điểm, cũng không có bạn tri kỷ...

Quả thật, Phó Y Lan hưởng thụ thành công khi rèn luyện được một chiêu thức mới, thích cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường hơn là tránh ở trong khuê phòng thêu hoa, những gì trong binh thư cũng thú vị hơn những thi từ ca phú bình thường, nhưng khi mục tiêu nàng cố gắng đạt được mất đi ý nghĩa, không bao giờ có khả năng đạt được nữa, nàng nên làm sao bây giờ?

Ánh mắt Phó Y Lan dừng lại trong một căn đình tròn...

“Sao Tĩnh vương điện hạ lại có một bộ dáng đẹp như vậy chứ.” Chương Tinh Cẩm đưa hai tay nâng gò má của mình “Hơn nữa hắn lại còn dịu dàng rộng lượng, còn tuân thủ lễ nghi như vậy...”

Chương Tinh Cẩm bị phong độ của Tĩnh vương mê hoặc, đã đem việc Tĩnh vương khắc khe vớt ra sau đầu.

Nàng đẩy Cổ Thiên “Cổ Xán Xán, người thật là có phúc!” sau đó, một nửa là cảm thán, một nửa là nói giỡn “Nếu Vương phi tương lai của hắn không phải là người ta cũng muốn đắm vào xe ngựa của hắn...”

“Phó nhị cô nương.” Phùng Thanh Loan ngồi quay mặt vào cây cầu khảm đá dẫn vào đình, nhìn thấy Phó Y Lan đã đi mà quay lại đầu tiên.

“Khụ khụ khụ...” Chương Tinh Cẩm sợ đến mức bị sắc nước miếng, vừa rồi đã bị Phó Y Lan dạy dỗ một lần, thật không hiểu hôm nay gặp ái quý gì, vừa nói đến Tĩnh vương Phó nhị cô nương liền đến... Vừa rồi nàng chưa nói cái gì không tốt, nàng đang khen Tĩnh vương... sẽ không hại Xán Xán bị Phó nhị cô nương mắng nữa chứ...

Phó Y Lan nhếch miệng lên cười cười với các nàng, lập tức đi đến trước mặt Cổ Thiên “Cổ nhị cô nương, lần đầu chúng ta gặp mặt, vừa rồi ta không nên nói cô như vậy. Nhưng mà, người làm như vậy thật sự là không đúng...”

Chương Tinh Cẩm không nhịn được liếc mắt, người này rốt cuộc muốn làm gì đây, nửa câu đầu nghe như làm hòa, kết quả nửa câu sau lại lời chuyện cũ ra.

Cổ Thiên cũng không để ý, có câu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nàng cười nói “Đúng vậy, thật sự là ta không đúng, nhưng mà người cũng nói, chính bản thân người cũng có chỗ không đúng, chúng ta coi như là hòa nhau.”

rõ ràng Phó Y Lan có chút kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu mới nói “Vậy... Vậy người có đồng ý làm bạn với ta không?”

“Vì sao lại không đồng ý chứ?” Cổ Thiên chủ động kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình “Lại đây ngồi cùng nhau, chúng ta đang chơi bài lá, đúng lúc nhiều người chơi càng vui, càng thú vị.”

“Ta không biết chơi.” Phó Y Lan lắc đầu nói.

“không sao, ta có thể dạy người.” Cổ Thiên đã bắt đầu thu bài ở trên bàn về, chuẩn bị trộn bài “trước kia ta cũng không biết chơi, vừa học vừa chơi, rất

nhanh là học được thôi.”

Phó Y Lan được Cố Thiên dạy chơi, quả nhiên rất nhanh đã biết quy tắc chơi, nhưng mà tâm tư của nàng chủ yếu không đặt trên những quân bài. Thỉnh thoảng nàng lại đánh giá Cố Thiên, bởi vậy mà thỉnh thoảng lại không ra bài kịp.

Cũng may, ba người kia cũng rất hòa thuận kiên nhẫn, cũng không vì vậy mà ghét bỏ hoặc chỉ trích nàng.

Phó Y Lan không có ác ý, chỉ là nàng muốn biết người làm cho Tĩnh vương chủ động xin được tứ hôn, lại kiên quyết bảo vệ là một cô nương như thế nào. Bây giờ xem ra, hình như thật sự không giống người mà mình nghĩ là không tốt trước đó.

*

Trận mưa đầu tiên của tháng sáu đến rất đột ngột.

Trịnh thị chạy chậm đứng vào dưới mái hiên hành lang, trong tay ôm một đống quần áo mới lấy xuống từ dây phơi. Từ sau khi bị điều đến thôn trang, nàng liền bị ma ma quản lý công việc vất vả phân công đi làm mấy việc lật vặt ở phòng giặt.

Đó là một việc vô cùng vấy vả, nhưng mà nàng không sao cả, dù sao tiền lương hàng tháng vẫn nhiều như vậy, nàng không bị tổn thất quá lớn.

Ở hàng hiên phía cuối hành lang, một tiểu nha hoàn sôi nổi chạy lại đây “Trịnh tỷ tỷ, huynh trưởng nhà tỷ tìm tỷ ở cửa sau.”

Ngoài miệng Trịnh thị trả lời cũng không quên nói lời cảm ơn, trong lòng cũng không có cảm giác kính sợ cũng không có cảm giác vui mừng.

Nam nhân đời này nàng gặp phải đều là những người không ra gì.

Phụ thân là một tú tài phóng khoáng, vì để cho trường tử cưới vợ, ham muốn sinh lễ quá nhiều của Giang gia, ngay cả nhân phẩm của đối phương như thế nào cũng không tìm hiểu kỹ đã đàn độn u mê gả con gái ra ngoài.

Trượng phu thì sao, chỉ được vẻ bề ngoài, bên trong chính là một phế vật, cả người đều là thói hư tật xấu không tính, còn không biết xấu hổ, vĩnh viễn không hối cải, thật giống một câu trên sách “Bao cò thêu hoa”*.

*Nguyên văn là 绣花枕头大草包: mình không biết dịch như thế đúng chưa nữa. Nhưng mà câu này ý chỉ là ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

Ca ca bị lý luận “Tất cả chỉ là thứ phẩm, chỉ có đọc sách mới là thanh cao” của phụ thân ảnh hưởng, đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một viên quan bé như hạt vừng hạt đậu. Miễn cưỡng nuôi cả nhà sống tạm, kết quả bị thê tử xem thường, mọi chuyện mặc cho nàng bất bí, làm gì có nửa điểm tôn nghiêm của nam tử.

Trịnh thị cất quần áo vào phòng giặt sau đó mới đi ra cửa sau.

Lúc nàng nghĩ rằng tất cả nam nhân trên đời này đều vô dụng thì đã gặp được Cố Cảnh Ngộ.

Ngồi ở địa vị cao cũng không kiêu không nóng nảy, đối với người ngoài thì ôn nhu có lễ, thương tiếc vợ con, không ham nữ sắc, không nạp thiếp...

A, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là cho dù nghe người bên ngoài nói nàng cũng sẽ không tin trên đời này thật sự còn một người như vậy.

Mưa như trút nước, Trịnh thị xuyên thấu mà màn nước mưa mờ hồ nhìn thấy một nam nhân che ô đứng ở phía ngoài cửa.

Nàng bật ô lên đi qua đó, đợi đến gần mới phát hiện có điều không ổn.

Người kia đứng thẳng người mặc một bộ quần áo màu xanh lam, chân đi một đôi giày của nữ, bên hông còn đeo một miếng Dương Chi Bạch Ngọc, Trịnh Hoài Ân chưa bao giờ ăn mặc như vậy.

Trịnh thị do dự dừng lại.

Người kia cũng đã tiến lên phía trước, từng bước một tới gần, dưới tán ô dần hiện ra một gương mặt tuấn tú, chỉ là bắp thịt lỏng lẻo, trước mắt hiện ra một màu xanh đen, vừa nhìn liền biết là do túng dục quá độ.

Trịnh thị lùi ra sau như nhìn thấy quỷ.

Người nọ đi theo sát lên “Mấy năm không gặp, vậy mà nhạc mẫu lại không nhận ra tiểu tể (con rể) soa?”

“Lý Đồng Bảo, ngươi đừng có nói bậy.” Trịnh thị quát.

Lý Đồng Bảo nói “Nhạc mẫu, năm đó không phải chúng ta đã nói, nếu ta ra hải ngoại mang hoa tu la về cho người, người sẽ mang Thanh Thanh muội muội gả cho ta làm thiếp, chúng ta còn ký giấy làm bằng chứng. Sao nhạc mẫu lại có thể lật lọng, lợi dụng lúc ta ra ngoài chưa về liền mang Thanh Thanh muội muội đi. Nhưng mà nhạc mẫu yên tâm, ta một lòng say mê với Thanh Thanh muội muội, tất nhiên cũng sẽ bảo vệ nhạc mẫu, mặc dù ở nhà mọi người đều truyền tai nhau nhạc mẫu hạ độc hại chết biểu thúc, ta cũng chưa từng nói giao dịch của chúng ta nói cho người khác biết.

Trịnh thị phản bác “Bằng chứng gì, ta ký giấy với người lúc nào chứ?”

Lý Đồng Bảo cho tay vào ngực giống như đang lấy ra cái gì đó.

Trịnh thị biến sắc nói “Người... Người đừng có làm giả chứng từ, chẳng qua ta mới đồng ý bằng miệng với người thôi...”

Nàng vừa nói đến đây thì có mấy tên nha dịch áo xanh vọt vào từ ngoài cửa, hai người von tay ra chế trụ nàng, những người còn lại rất nhanh hướng về phòng nàng mà chạy.

Giang Liên Nam đang ở trong phòng thêu túi tiền, mấy cây tùng xanh, xanh ngắt cao ngất, gửi gắm tình cảm không có chỗ thổ lộ của nàng.

Đột nhiên có nha dịch xông vào, nàng sợ hãi bị kim đâm vào tay “Các người làm gì vậy?”

Bọn họ ra tay lực tung phòng lên, không ai thêm đề ý nàng.

Giang Liên Nam tiến lên ngăn cản, bị một người chặn ở một bên, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ từ trong hòm gỗ long nhân trong góc tường lấy ra một hộp gỗ sừng đỏ cũ nát.

Những người đó tìm được hộp gỗ, ngay cả mở ra xem một cái cũng không cần đã có người hô lớn “Tìm được rồi!”

Tiếp theo Giang Liên Nam bị đẩy ngã xuống đất, cái trán đụng vào nền gạch, trước mắt biến thành màu đen, trong tai lại nghe thấy có người nói “Phạm phụ* Trịnh thị, năm năm trước mưu sát chồng, nay nhân chứng vật chứng đã có đủ, bắt về quy án.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 33

Editor: huyetsacthiensu

Mưa liên tiếp mấy ngày liền, từ cơn mưa xua tan nắng nóng nhẹ nhàng khoan khoái ban đầu dần dần chuyển thành ầm thấp dinh dính.

Cố Tùng che ô đi ra từ Hàn Sơn Thư Viện trong chùa, mới đang chuẩn bị bước chân lên trên thềm đá, đột nhiên có một cô nương mặc áo màu xanh đi xuyên qua rừng trúc nhào đến bên cạnh hắn, ngã vào chân hắn.

“Nhị thiếu gia, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu mẫu thân của nô tỳ.”

cô nương kia ngẩng đầu lên, dung nhan xinh đẹp, trên mặt ướt sũng một mảnh, không phân biệt được là nước mưa hay nước mắt.

Cố Tùng nhớ rõ nàng, từng là thư đồng của muội muội, chỉ ở trong nhà hắn một thời gian cực ngắn, ngắn đến mức ngay cả tên nàng hắn còn chưa nhớ, nhưng việc này cũng không gây trở ngại đến việc hắn biết mẫu thân mình là do mẫu thân của nàng ta hạ độc.

Giọng hắn lạnh như băng hỏi “Tại sao ta phải cứu bà ấy chứ?”

Giang Liên Nam không cần nghĩ ngợi nói “Mẫu thân của nô tỳ... Mẫu thân của nô tỳ là bị oan, bà ấy không giết người.”

Cố Tùng hừ lạnh nói “Nghe nói nhân chứng vật chứng đều có, sao lại là bị oan được chứ?”

“không phải!” Giang Liên Nam lầm bầm nói “Bọn họ... Bọn họ vu oan giá họa cho bà ấy, chiếc hộp kia không phải của chúng ta... Sau khi bọn họ lục soát được thậm chí còn không mở ra xem đã nói đó là chứng cứ phạm tội...”

Cố Tùng nhíu mày, quay đầu đi. Chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ, nếu phụ thân đã muốn trừng trị nàng ta hạ độc người khác, tất nhiên sẽ có chỗ dùng thủ đoạn.

Giang Liên Nam thấy hắn không nói lời nào, lại liên tục cầu xin tha thứ “Người trong đại lao muốn nô tỳ đưa mười hai lượng bạc mới cho nô tỳ vào thăm mẫu thân. Nhị thiếu gia, cầu xin người cho nô tỳ mượn một ít ngân lượng, có bạc nô tỳ còn có thể mời người giải oan cho bà ấy...”

Tìm hắn để hắn cho nàng ta mượn tiền để nàng ta mời người giải oan cho mẫu thân nàng ta, cứu người muốn hại mẫu thân ruột của hắn sao?

cô nương này lớn lên cũng có vài phần nhan sắc, đầu óc lại không biết chứ những suy nghĩ như thế nào nữa, chuyện buồn cười như vậy cũng có thể làm ra được.

Cố Tùng không kiên nhẫn vùng thoát ra, nhấc chân muốn đi.

Giang Liên Nam nhào lên ôm lấy chân trái của hắn “Nhị thiếu gia, nô tỳ là thật sự cùng đường rồi... Mợ nô tỳ nói mẫu thân sẽ liên lụy đến tiền đồ của cậu, muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai mẹ con nô tỳ, ngay cả cửa nhà cũng không cho nô tỳ đến gần... Nô tỳ đến phủ, phu nhân và Nhị tiểu thư cũng không chịu gặp nô tỳ...”

Cố Tùng nói “Ngay cả cậu ruột của ngươi cũng không quan tâm ngươi, ngươi dựa vào đâu mà nghĩ là ta sẽ giúp ngươi?”

“Bởi vì... Nhị thiếu gia, người tốt bụng nhất...” Giang Liên Nam ngược đầu nhìn lên, vừa đáng thương lại vừa thành kính “Người còn đưa thuốc trị thương cho nô tỳ...”

Cố Tùng cười lạnh “Bình thuốc kia chẳng qua là Đồng Lam dùng còn thừa, không khác gì cơm thừa cho chó mèo ăn. Ta sẽ không giúp ngươi, ngươi không cần đến tìm ta nữa.”

Hắn rút vạt áo trong tay nâng ta ra, không lưu tình bỏ mặc nàng ta, bước nhanh trên thềm đá.

Giang Liên Nam quỳ trên mặt đất, nhìn bóng dáng Cố Tùng xa xa trên núi, bóng lưng thiếu niên cao to tuấn đạt giống như trong quá khứ...

Nàng không có cách nào tưởng tượng được người lạnh lùng bước đi vừa rồi và thiếu niên trong lòng mình là cùng một người...

Nhị thiếu gia không phải là người ôn nhu tuấn đạt nhất, tấm lòng thiện lương nhất sao? Sao lại có thể bỏ mặc cho mình đau khổ cầu xin, nhưng vẫn như cũ thấy chết không cứu được chứ?

Giang Liên Nam nhớ đến câu nói cuối cùng của Cố Tùng, hóa ra bản thân mình và mẫu thân trong mắt những người này không khác gì con cho con mèo...

Đột nhiên nàng không khống chế được nở nụ cười, cười bản thân tự mình đa tình, cười bản thân mơ tưởng hão huyền, còn cười bản thân luôn ngu ngốc như vậy luôn coi các thiếu gia tiểu thư ở trên cao là bạn bè.

Hóa ra những năm này qua đi tất cả vẫn giống như lúc trước. Đến lúc khó khăn nhất, ngoại trừ mẫu thân, không có bất kỳ ai khác giúp nàng...

Cuối cùng Giang Liên Nam cũng kiếm đủ tiền.

Cho dù thói đời như thế nào, một nữ nhân có chút nhan sắc muốn kiếm được tiền cho đến bây giờ cũng không thiếu gì cách.

Giang Liên Nam bán mình vào thanh lâu lớn nhất U châu đổi lấy hai mươi lượng, một nửa tiền bán thân chuẩn bị đưa cho cai ngục, cuối cùng cũng gặp được mẫu thân đang bị nhốt trong ngục.

Mới mấy ngày không gặp, Trịnh thị đã gầy gò không ra hình người, trên áo trắng của phạm nhân bà ta đang mặc còn có vết máu, nhìn thấy mà ghê người.

Đội cai ngục đi xa, Giang Liên Nam vẫn vô cùng cẩn thận, nhẹ giọng hỏi “Mẫu thân, bọn họ dùng hình với mẫu thân sao?”

“ta không sao.” Trịnh thị nói “Con đến đây làm gì?”

Mẫu thân, thầy cái đề nghị dưới tình huống này có thể nói là năm đó là con bỏ nhầm thuốc độc vào trong thức ăn của phụ thân, khi đó con mới chính tuổi, căn cứ vào luật lệ của Đại Ân con sẽ không phạm tội.” Giang Liên Nam nói kết luận mà nàng hỏi được cho Trịnh thị.

Người trong quan phủ bao che lẫn nhau, dựa vào hành vi ngày ấy của nha dịch, muốn giải vây cho mẫu thân là không được chẳng bằng dựa vào sơ hở của luật lệ.

Trịnh thị lắc đầu, âm thanh của nàng khàn khàn nói “Đừng ngu ngốc, con cho rằng bọn họ thật sự muốn lật lại bản án của phụ thân con sao, đó là Cố đại nhân muốn trút giận cho thê tử của mình.”

Nàng thấy bộ dáng Giang Liên Nam tròn mắt há hốc mồm, trong lòng vẫn không cam lòng, nữ nhi của mình, cho dù là bộ dáng, tính tình, có điểm nào thua kém những thiên kim tiểu thư ngậm thìa vàng mà lớn lên kia chứ, nhưng mà từ nhỏ số khổ như Hoàng Liên.

thật ra nàng đã sớm nghĩ được, việc năm đó đã kết án, không có lý do gì lại có người điều tra lại, chỉ trách mình nhất thời u mê, sinh lòng tham. Nay trừng phạt đúng người đúng tội, chết không hết tội, chỉ thương nữ nhi từ nay về sau chỉ có một mình, không ai chăm sóc.

Trịnh thị bị xử trảm lập tức hành quyết. Ngày hành hình, Ninh thị dẫn theo Cố Thiên trèo lên Tây Sơn, lén Bích Vân Tự thắp hương tạ lễ thần, khấn cầu Phật tổ tiếp tục phù hộ người một nhà bình an.

Đội đến trung tuần*, Cố Phong được như ý nguyện đi vào U châu vệ, từ đó rời thư viện dần thân vào quân doanh.

*Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.

Trận mưa to thứ hai của tháng sáu rơi vào cuối tháng, ban đêm mưa to tầm tã, cả nhà Ân sát sứ Chương Hòa Phố bị sát hại, chỉ có nữ nhi Chương Tĩnh Cẩm may mắn thoát nạn.

Cố Thiên cùng Ninh thị đang đi đến nhà Tri phủ U châu Liễu Vân Thăng thăm Chương Tinh Cầm, sau khi được cứu nàng liền ở tạm đây.

Tri phủ phân nhân tự mình dẫn các nàng đến Tây phòng, Chương Tinh Cầm lẳng lặng nằm ở trên giường, hai gò má hãm sâu, ánh mắt đại ra.

Cố Thiên nhìn thấy, suýt nữa bật khóc “Chương Tinh Cầm, ta đến thăm ngươi đây.” Nàng cầm tay Chương Tinh Cầm, lay lay “Ngươi mau nói gì đi.”

Chương Tinh Cầm vẫn nằm ở đó không hề nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

“Nghe nói lúc khám nghiệm tử thi phát hiện nàng vẫn còn thở, lay nàng tỉnh, nàng kêu gào như pháỉ điên. Nàng ngất đi, sau khi tỉnh lại lần nữa thì thành bộ dạng như bây giờ, có người hầu hạ ăn uống như bình thường, chỉ là không nói một lời nào cũng không có phản ứng gì với người khác, đến buổi tối cả đêm chỉ mở trừng mắt không chịu ngủ.” Lưu thị giận dữ nói “Đại phu nói là chứng mất hồn, do bị kinh sợ quá mức.”

“thật là một đứa bé số khổ.” Ninh thị nói “Cả nhà chỉ còn mình nàng còn sống, thật không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

Chương Hòa Phổ là con trai độc nhất, trong tộc không có họ hàng nào, cậu của Chương Tinh Cầm đến U châu ra mặt giải quyết việc mai táng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, áo mắt đã qua nửa tháng, hung thủ vẫn chưa sa lưới, Chương Tinh Cầm vẫn chưa thấy khá hơn.

Mỗi lần Cố Thiên nhìn thấy nàng ấy lại muốn rơi lệ, một người đang yên đang lành, bình thường hoạt bát như vậy, rất thích nói đùa, thích nhất là chơi đùa, không có phút giây nào là yên tĩnh, bị bịt miệng nàng vẫn muốn nói liên tục, làm sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ chứ...

Đêm Tết Trung Nguyên* đó, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan được cậu của Chương Tinh Cầm cho phép, đưa Chương Tinh Cầm đến Bắc Hải thả hoa đăng, cúng tế người thân chết oan.

Hai bên bờ Bắc Hà vậy đầy người, khắp mặt sông đều là hoa đăng, những chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng nước, cả dòng sông tỏa ra ánh sáng lung linh, điểm đầy chấm nhỏ giống như dải ngân hà.

Những đứa nhỏ không biết ưu sầu, ngày Vu Lan Quỷ Môn mở ra, vẫn đang vui vẻ phấn chấn cầm chong chóng chạy qua chạy lại, lăm bắm trong miệng:

“Thả hoa đăng, thả hoa đăng, từng hàng hoa đăng trong nước, ánh sáng tỏa ra trong nước, vọng hồn theo ánh sáng trôi ra biển lớn sớm về miền cực lạc.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, thêm dầu trong hoa đăng, trong lòng không buồn không lo, tâm nguyện theo ánh sáng lên thiên đình, Phúc Thọ ở lại đến vĩnh viễn.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, mỗi năm một chiếc đèn, mỗi ngọn đèn là một khấn cầu, hàng năm đèn cháy trong nước, gìn giữ an khang của nhà nhà.”

không biết vì sao, đám người bỗng nhiên xôn xao đứng lên, xa xa nghe thấy có tiếng người tận lực kêu “... Hồ tiên giáng thế...” Trong giọng nói đều là sợ hãi.

Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan một trái một phải che chở cho Chương Tinh Cầm, phía sau còn có hộ vệ hai nhà cùng đám nha hoàn, chạy theo đám người.

Nhưng tình huống rất hỗn loạn, dần dần bị người tách ra, đến lúc Cố Thiên cuối cùng cũng không chạy nổi nữa, bên cạnh trừ Chương Tinh Cầm vẫn luôn nắm lấy tay nàng, nhìn sang xung quanh không thấy một ai quen biết.

Trong đám đông có người có sức lớn, bước chân nhanh nhẹn, đuổi kịp từ phía sau lại đây, còn không quên hô to nhắc nhở người bên cạnh “Hồ tiên đuổi đến đây rồi!”

Cho đến bây giờ Cố Thiên vẫn luôn sống an nhàn sung sướng, đừng nói là chạy cho dù là đi cũng chưa từng đi nhiều như vậy, lúc này hai chân nàng đều bủn rủn cả rồi, lúc nhắc lên như là bị đổ chì vào chân, bước đi khó khăn.

Dưới tình huống này, cho dù là có một mình nàng cũng không thắng được cái gì mà Hồ tiên, huống chi còn có một Chương Tinh Cầm cần được chăm sóc.

Cố Thiên do dự có mấy giây, hơi động não, lôi kéo tay Chương Tinh Cầm trốn vào một ngõ nhỏ.

Trong ngõ nhỏ xếp đầy đồ vật, nàng đem Chương Tinh Cầm đặt ngồi vào một cái vại to, phía trên che t cái sọt, không nhìn ra được là bên trong có giấu một người.

Sắp xếp Chương Tinh Cầm xong, Cố Thiên tìm xung quanh chỗ mình có thể trốn.

trên đường cái bên ngoài ngõ nhỏ đột nhiên yên lặng, yên lặng đến mức giống như những người vừa rồi còn chạy như điên trên đường trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ.

Cố Thiên giật mình nhìn lại ra phía đường lớn, chỉ thấy một bóng người chiếu vào vách tường trong ngõ nhỏ, cái bóng này được ánh đèn kéo dài ra nhưng vẫn có thể nhận ra đó là thân hình của một nữ nhân.

Cái bóng kia dần dần di động, vền vền chỉ có nửa người trên, rõ ràng là người càng ngày càng đến gần ngõ nhỏ.

Cố Thiên nhìn thấy rất rõ ràng, chỗ tròn tròn cao ngất kia, chỗ phải là cái mông vậy mà lại mọc ra một cái thô to, là một cái đuôi vênh lên thật cao.

Nàng sợ hãi, hai chân giống như bị đóng trên mặt đất, muốn động cũng không thể động.

Nhưng mà, cái bóng kia lại chưa từng dừng lại, trong tai Cố Thiên đã nghe thấy tiếng bước chân, thậm chí còn có thể thấy một đôi giày thêu màu đỏ lộ ra ở đầu ngõ...

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Cố Thiên bị một cánh tay kiên cố không biết từ nơi nào ôm vào trong ngực, hơi thở quen thuộc ập vào mặt, trong lòng nàng buông lỏng, thân thể xụi lơ ngã xuống, tiếp theo liền bị ôm ngang người nhảy lên, như là cưỡi mây đạp gió, nhảy lên giữa không trung, nhảy lên trên đỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 34

Trăng sáng treo cao, giống như một miếng ngọc tròn bằng bạc.

Cố Thiên chưa bao giờ cách ánh trăng gần như thế, gần đến mức dường như chỉ gần vờn ay là có thể chạm vào ánh trăng đó.

Nhưng mà lúc này không phải là thời điểm lãng mạn.

Ánh mắt của nàng di chuyển từ trên mặt trăng sang mặt Hàn Thác, sắc mặt hắn nghiêm túc, cặp mắt nhìn xuống bên dưới, ánh mắt đuổi theo “Hồ yêu” trên đường lớn.

Cái gọi là “Hồ yêu” kia đã đi qua ngõ nhỏ, từ vị trí bọn họ đứng chỉ có thể trông thấy bóng dáng của nàng.

Mái tóc đen dài như thác nước, rồi tung xòa ra đến eo mông, mặc quần áo màu cam, thân hình yếu đuối, lúc bước đi cái eo nhỏ chuyển động, mông chuyển động còn có một cái đuôi lông bù xù tăng toát.

Cố Thiên bất thành linh giật cả mình, túm chặt vạt áo trước của Hàn Thác run lẩy bẩy.

Hàn Thác biết Cố Thiên sợ hãi, săn sóc ấn đầu nàng vào trong ngực mình, không để cho nàng nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Bóng dáng “Hồ yêu” biến mất sau khúc quanh trên đường, Hàn Thác ôm Cố Thiên nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Thả ta xuống đi.”

Cố Thiên thấy Hàn Thác đi về cuối ngõ, giả dựa nói “Chương Tinh Cầm vẫn ở trong ngõ nhỏ, không thể bỏ một mình nàng ở đó.

Mặt Hàn Thác lạnh như sương, mắt diếc tai ngơ, đi một đường không ngừng bước, đi đến xe ngựa đỗ ở cuối ngõ, ôm nàng lên xe.

Cố Thiên bị Hàn Thác đặt vào trong xe ngựa, nghe vào trong tai là tiếng hắn trầm giọng nói “Tự sẽ có người lo cho nàng ấy, không cần nàng lo.”

Đường đường là Tinh vương khi đi ra ngoài tất nhiên không thể thiếu hộ vệ đi theo.

“Nhưng mà...” Cố Thiên vẫn không yên tâm, tay chân cùng sử dụng muốn đứng lên “Ta muốn đi cùng với nàng ấy...”

Hàn Thác cũng không thèm nhìn đến Cố Thiên, ra lệnh cho phu xe bắt đầu đi.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước.

Trong xe rõ ràng ngồi hai người, nhưng lại không nói chuyện với nhau, im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Gương mặt Hàn Thác vẫn bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần, không nói một câu nào.

Cố Thiên biết hắn đang tức giận nhưng cũng không biết hắn tức giận cái gì.

Nàng ngoan ngoãn ngồi trên tháp, hai tay đặt trên đầu gối, trong lòng rối rắm không biết có nên mở miệng trước phá vỡ cục diện xấu hổ trầm mặc này hay không.

thật cẩn thận xem xét sắc mặt Hàn Thác vài lần, Cố Thiên khó có khi thông minh quyết định duy trì tình trạng hiện tại để tránh bị lừa gạt không biết từ đâu của hắn lan đến trên người mình.

Dù sao bọn họ cũng đang trên đường về nhà nàng, sẽ sớm tách ra thôi.

Cố Thiên tính toán hoàn toàn sai, xe ngựa cũng không chạy về Cố gia, mà là đi một đường tiến vào Tỉnh vương phủ, dừng trong viện.

Hai bên đường cứ hơn mười thước lại đứng một thị vệ. Cố Thiên bị Hàn Thác ôm xuống khỏi xe ngựa, nàng tuyệt đối không dám giãy dụa, đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác, yên lặng cầu nguyện đợi đến lúc nàng chính thức được gả vào Tỉnh vương phủ bọn họ đã sớm quên tình cảnh hôm nay, hoàn toàn không nhận ra bản thân nàng.

“Bảo bọn họ lui hết ra ngoài đi.” Hàn Thác ra lệnh cho Từ Cao Lục.

Chính hắn thì lại giơ chân đá văng cửa phòng ngủ, đi vào trong, dùng sức ném Cố Thiên lên trên giường.

Bị ném quá mạnh, Cố Thiên lăn một vòng ở trên đệm gấm mềm nhẵn trên giường, lăn đến bên góc tường mới dừng lại.

Nàng đầu văng mắt hoa, cánh tay chống xuống giường muốn ngồi dậy, tấm lưng vừa rời khỏi đệm giường lại có một cơ thể rắn chắc lửa nóng nhào lên, đè nàng nằm lại xuống giường.

Hành vi thô bạo như vậy, mặc dù biết là Hàn Thác, Cố Thiên cũng không nhịn được sợ hãi, sợ hãi kêu lên đưa tay đẩy hắn ra.

trên bàn tay trắng nõn của nàng có một vết máu thật dài, vừa rồi lúc ở bên ngoài trời tối không phát hiện ra, bây giờ ở trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy có vẻ hết sức ghê người.

Hàn Thác bắt lấy bàn tay kia đánh giá, rồi lại buông ram cau mày ngồi dậy, đi ra bên ngoài phòng gọi Từ Cao Lục đi lấy khăn sạch, băng gạc cùng với thuốc trị thương, tự mình hành động băng bó vết thương cho Cố Thiên.

Chẳng qua chỉ là bị thương một vết xước nhỏ nhỏ ngoài da mà thôi, Hàn Thác lại dùng băng gạc cuốn một vòng lại một vòng, cho đến khi dùng hết cả cuộn băng gạc, băng bó cánh tay đến khi mười phần giống cái bánh bao hấp mới thôi.

Sau khi Từ Cao Lục cầm lọ thuốc trị thương rời khỏi, Hàn Thác lạnh lùng mở miệng nói “Lúc trước ta đã nói với nàng cái gì? Nếu nàng lại làm loạn ta sẽ làm như thế nào? Ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào?”

Lời này là nói cuộc thảo luận ở Tùng Hạc Lâu, đó là lần đầu tiên bọn họ hôn môi của cả hai kiếp,...

Cố Thiên đưa tay che miệng lại...

Hàn Thác thấy thế, khoe môi hơi nhếch lên, ôm Cố Thiên về phía trước hắn, nàng bỏ nhào về phía trước, bị Hàn Thác đè nằm sấp vào trên đùi hắn.

Trước khi Cố Thiên kịp phản ứng lại, bàn tay Hàn Thác đã “Ba” một tiếng dừng ở trên mông nàng.

Trong nháy mắt Cố Thiên bị dọa ngây người, sợ hãi đến quên cả giãy dụa phản kháng, cả hai kiếp cộng lại, cho đến bây giờ chưa từng có ai động vào nàng cho dù là một ngón tay, Hàn Thác là người đầu tiên dám ra tay đánh nàng.

hắn đánh đủ năm lần mới buông nàng ra.

Hai tay Cố Thiên che lại mông mình, nước mắt lưng tròng ngồi chồm hổm trên giường.

thật ra, chỉ có cái đầu tiên là Hàn Thác dùng sức đánh, những cái còn lại hắn ra tay đều rất nhẹ nhàng, cuối cùng thậm chí còn thuận thế xoa mông cho nàng.

Nhưng mà đối với Cố Thiên mà nói, vấn đề không phải là có dùng sức hay không, nàng đường đường là một cô nương mười tám tuổi, vậy mà lại bị một người đánh mông!

Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, nàng làm sao còn có mặt mũi nhìn người khác nữa chứ?

không, cho dù là không có ai biết, nàng cũng cảm thấy quá mất mặt.

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Thác, hận không thể dùng ánh mắt lạng lẹ xéo hắn.

Hàn Thác căn bản không thèm để ý, hắn cong cong khoe môi, nhướn mày nói “Lần sau còn dám như vậy nữa không?”

“Hôm nay ta đã làm sai cái gì?” Cố Thiên bất mãn lắm bầm.

Đây rõ ràng là hắn tìm cớ, chỉ cần muốn phạt nàng, muốn bắt nạt nàng là có thể nói nàng phạm sai lầm, hoàn toàn không cần nói lý.

“Lúc gặp phải nguy hiểm, vì sao không bảo vệ bản thân mình trước?” Hàn Thác hỏi.

Cố Thiên chớp mắt nhớ lại tình huống đêm nay “Chương Tình Cảm bị bệnh, nàng không biết chăm sóc bản thân mình, hơn nữa, nàng ấy là bạn của ta, người nhà nàng ấy đều mất cả rồi, nàng ấy không thể có chuyện gì nữa.”

Nàng phân tích đạo lý rõ ràng, càng nói càng đúng lý hợp tình.

Hàn Thác nhìn hai mắt nàng trong suốt lại thần nhiên, hừ lạnh nói “Bởi vì nàng bị bệnh, là bạn bè của nàng, mọi người trong nhà đều đã mất, cho nên tính mạng của nàng ta quan trọng hơn tính mạng của nàng hay sao?”

“Đương nhiên ta không có ý này.” Cố Thiên bất đắc dĩ nói “Chẳng lẽ ý Vương gia là ta nên để mặc nàng ấy ở một bên, mặc kệ chuyện sống chết của nàng ấy, chỉ lo cho bản thân chạy trốn chết hay sao?”

Hàn Thác trầm mặc không nói, đương nhiên hắn cũng không parhi có ý đó, hắn hiểu tính tình của Cố Thiên, vì người mình quan tâm, có thể liều lĩnh, hắn để ý nàng cũng chính vì điều này.

Nhưng mà, Cố Thiên lo lắng cho bản của nàng như thế nào, Hàn Thác cũng lo lắng cho nàng như thế đó.

hắn không muốn nàng bị thương, không muốn nàng gặp nguy hiểm, ở trong lòng hắn, không ai quan trọng bằng nàng.

“... Nếu ta thật sự làm như vậy, ta có gì khác so với Giang Liên Nam chứ, không phải Vương gia cũng không yêu thích nàng ta sao? Trong lòng không muốn, không phải là nói... A...”

Cố Thiên còn đang giải thích, Hàn Thác lại ngoài dự liệu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn còn đang lải nhải kia.

Cố Thiên mở to hai mắt nhìn, không thể giải thích nổi chuyện biến đột ngột này, một khắc trước hai người rõ ràng còn đang tranh chấp, vì sao đột nhiên lại đến hôn nàng chứ?

Nhưng mà lí trí của nàng rất nhanh bị Hàn Thác mãnh liệt cắn nuốt, trong đầu như có nước sôi sôi trào, cuối cùng câu hỏi đều hóa thành dòng nước chảy về hướng Đông, một đi không trở lại.

Hàn Thác không muốn mất đi Cố Thiên, nhưng mà nàng có chút ngu ngốc, luôn đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm.

hắn tùy thời tùy chỗ bảo vệ bên người nàng, hắn muốn đem nàng cất vào trong túi tiền để mang theo bên người mình, muốn nhào nặn nàng sát nhập vào trong thân thể hắn... Chỉ có thể biến nàng thành bản thân mình mới có thể yên tâm.

Phương thức biểu đạt tình cảm của nam nhân không giống với nữ nhân, bọn họ không giỏi sử dụng ngôn ngữ, sở trường của họ là dùng hành động để bày tỏ, càng để ý thì càng khắt khe, càng không có khả năng nói lời ngon tiếng ngọt, ngược lại lại sinh ra sự thân mật vô cùng tận một cách tự nhiên.

Hôn môi đơn thuần đã không thể thỏa mãn nhu cầu tình cảm của Hàn Thác lúc này.

hắn đẩy Cố Thiên ngã xuống giường, bản thân mình thì đè lên người nàng, ở giữa răng môi nàng thành công công thành đoạt đất, bàn tay cũng chạy dọc theo đường cong duyên dáng của nàng, không buông tha một tấc da thịt nào.

Quần áo mùa hè mặc dù ít ỏi nhưng cũng gây trở ngại, Hàn Thác gần như là xé rách, đem quần áo của Cố Thiên lột sạch.

cô gái yêu kiều. Xinh đẹp. Mềm mại. Non non. không hề che đậy hiện ra ở trước mắt hắn...

Cảm giác mát lạnh bỗng nhiên truyền tới làm cho Cố Thiên bừng tỉnh lại, nàng muốn giãy dụa, lại dùng tay che đôi tuyết phong của mình lại, Hồng Mai run rẩy...

Huyết mạch của Hàn Thác khuyết đại, hô hấp dồn dập, hai ba lần liền có thể chế trụ nàng, một tay nắm lấy hai cổ tay nàng, kéo hai tay nàng lên đỉnh đầu, một tay cầm lấy đồ lót của nàng bị ném ở trên giường, quấn quanh cổ tay nàng, buộc vào phía trên cột giường.

Tay không thể động, còn có chân.

Cố Thiên hét lên đá Hàn Thác, lại bị hắn bắt được cổ chân đem hai chân tách ra...

Lúc chấm dứt tất cả mọi hành động, Cố Thiên đã sắp khóc không thành tiếng.

Hàn Thác không làm được bước cuối cùng, chỉ ở giữa hai chân Cố Thiên phóng ra.

Đối với Cố Thiên mà nói, căn bản là không có gì khác nhau cả.

Kiếp trước lúc ở cùng với hắn. Phòng, cho dù không tình nguyện, ít nhất còn có danh nghĩa là vợ chồng. Bây giờ thì tính là gì đây, mặc dù là vị hôn phu hôn thê cũng không nên như vậy...

Là do bản thân nàng không có tự trọng sao? Nàng lén lút gặp mặt hắn, để cho hắn hôn môi, cho nên hắn mới được một tấc lại tiến một thước, căn bản không cần tôn trọng nàng sao?

Cố Thiên càng khóc càng đau lòng, nước mắt chảy đầy mặt, nhưng mà tay còn đang bị trói muốn lau nước mắt cũng không được.

Hàn Thác ngượng ngùng xoa xoa thái dương, đưa tay cời trói hai tay cho Cố Thiên, ôm nàng ngồi xuống.

Cố Thiên thấp giọng nức nở, một cử động cũng không dám lộn xộn, nàng cùng Hàn Thác mặt đối mặt ngồi trên đùi hắn, tư thế nha vậy rất nguy hiểm, càng sợ chỉ một hành động không cẩn thận sẽ kích thích hắn, làm hắn không khống chế được cường bức mình.

Tâm tư của Hàn Thác lúc này lại không như vậy, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, trấn an cảm xúc của nàng, ôn nhu nói “Nàng có người nàng quan tâm, cũng có người quan tâm nàng như vậy, nếu nàng không bảo vệ bản thân thật tốt, xảy ra bất cứ chuyện gì, người quan tâm đến nàng cũng sẽ đau lòng khổ sở...”

Đạo lý này rõ ràng dễ hiểu, Cố Thiên cũng không nghi ngờ gì, cũng khiêm tốn nhận lấy sự dạy dỗ của hắn.

Chỉ là, vì sao phải nói những lời này với nàng chứ?

Trong đầu Cố Thiên đột nhiên thống suốt, thử nhỏ giọng dò xét hỏi “Nếu ta xảy ra chuyện gì, Vương gia sẽ đau lòng khổ sở sao?”

Cái này còn phải hỏi sao?

Hàn Thác có chút căm tức, vì nàng vậy mà hoàn toàn không hiểu tâm ý của mình, xem ra vừa rồi còn chưa đủ thân mật.

hắn lại đẩy Cố Thiên xuống giường, nặng nề đè lên trên...

Đệm giường rất mềm, nhưng đột nhiên ngã lên vẫn rất đau, Cố Thiên bị đau “A” lên một tiếng.

không nghĩ đến, ngoài cửa cũng truyền đến một tiếng “A” như là đáp lại. một tiếng thờ nhẹ, còn kèm theo một tiếng “Ầm”, cũng không biết là vật gì va chạm vào cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 35

Editor: huyetsacthiensu

Việc này phải nói từ cuối năm cũ nói lại.

Tháng chạp, nhà họ Điền ở huyện Thông Châu bị mất hai con gà, mấy ngày sau lại tìm thấy ở đồng ruộng.

Việc này đáng ra chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Chuyện đáng nói ở đây là đại địa chủ Lý viên ngoại lại cứng rắn nói rằng gà đó là của nhà hắn, cho rằng Điền lão đã lấy trộm gà của nhà hắn.

Nhà ai nuôi gà cũng sẽ không cố ý làm ký hiệu trên con gà, gà không biết nói chuyện, làm cho người có miệng cũng không thể nói rõ, tiếng tăm của ai lớn hơn, hậu phương của ai vững chắc hơn thì sẽ là của người đó.

Năm mới Lý viên ngoại đã cho con trai lớn đi đóng thuế cho quan từ sớm, lại đứng là tri huyện Thông Châu, người trong nhà đương nhiên phải hướng vào người trong nhà, ra công đường liền phán Điền lão ăn trộm gà, phạt đánh hai mươi gậy, không những muốn Điền lão trả lại gà mà còn muốn ông ấy bồi thường tổn thất cho Lý viên ngoại mười lượng bạc.

Vẫn tự lúc trước có nói, thời kỳ đầu, ruộng đất của Đại Ân chỉ cần hai lượng bạc là có thể mua một mẫu, nếu Điền gia có thể bỏ ra mười lượng bạc thì đã sớm bỏ tiền ra mua đất, cần gì phải làm người làm ruộng thuê mặc cho người khác bắt nạt.

Có câu là, người giàu có dù ở thâm sơn cùng cốc vẫn có người thân ở xa, người nghèo dù gây ra chuyện gì cũng không có người hỏi. Của cải của Điền gia như vậy, những người qua lại với bọn họ cũng là người làm thuê bản nông như họ, cho dù có vay cũng không thể vay được nhiều tiền như vậy.

Con gái lớn của Điền gia năm nay vừa tròn mười tám, là một đoá hoa nổi tiếng gần xa ở thôn. Tâm tư của Lý viên ngoại linh hoạt, liền nói cha mẹ nợ thì con cái phải trả, liền dùng sức mạnh kéo con gái của Điền gia về nhà làm di nương.

Đến bây giờ con có chuyện gì mà không hiểu nữa chứ, người ta đã sớm nhớ thương con gái nhà mình rồi...

Điền lão năm nay đã ngoài năm mươi, trước đó đã bị đánh hai mươi gậy bị ngoại thương thêm nội thương, nay nghe tin này vừa tức vừa hận, giận đến

công tâm, phun ra một búng máu, bất tỉnh nhân sự, cơm nước không ăn, cuối cùng kéo dài được ba ngày đã đi đời nhà ma.

Con gái lớn nhà họ Điền nghe tin, ngay đêm đó đã tự vẫn tại Lý gia.

Điền đại thẩm liên tục phải chịu tang chồng tang con, ngã bệnh không dậy nổi.

Con gái thứ hai nhà họ Điền mới mười sáu tuổi, trước đây làm tạp vụ trong một vũ quán trên thị trấn, là một cô nương có cá tính lại có chủ ý, đeo trên lưng một bao quần áo cùng một ít lương khô đi vào thành U châu, đến nha môn của tri phủ đánh trống kêu oan.

Ai ngờ Tri phủ đại nhân được Lý tri huyện quyền góp ít bạc tất nhiên không chịu thụ lý vụ án, xử con gái thứ hai nhà họ Điền bịa chuyện gây sự, vu oan cho huyện quan, phạt đánh mười gậy sau đó ném người ra bên ngoài phủ nha.

Con gái thứ nhà họ Điền bất khuất, dương thương cho khôi lại vào thành, đi thẳng đến Vương phủ. Nàng ấy ôm ý định cá chết lưới rách, cho dù không lật đổ được Tri phủ Tri huyện cũng phải để cho triều đình thấy bọn họ thật là ngu xuẩn, ai ngờ Vương gia không đụng đến, gặp phải vẫn là quan lại bao che cho nhau trong đó có một vị quan là Đề hình án sát sử của U châu – Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ một lòng ngóng trông ngày bản thân được điều nhiệm lên làm quan ở kinh thành, đương nhiên không chịu vạch trần chuyện dưới trướng của mình có tham quan.

Điền nhị tỷ ở vũ quán đã học được hai, ba chiêu thức, càng có vẻ đẹp khỏe mạnh sinh động hơn so với đại tỷ của mình. Ngày thường Chương Hòa Phổ đã gặp những rất nhiều người con gái liễu yếu đào tơ, nay nhìn thấy một người con gái không giống như vậy, động tâm tư, ngoài miệng thì nói sẽ giải oan cho người thân của nàng, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ cô nương làm đi nương.

Điền nhị tỷ lúc đầu không xem xét kỹ, tin là thật, vô cùng cảm kích đối với Chương Hòa Phổ.

Nhưng thấy thời gian đã qua được mấy tháng, việc lật lại vụ án lại không có chút động tĩnh nào, trong lòng nàng cũng thấy có điều khả nghi.

Đến tháng sáu, Điền đại thẩm qua đời, nàng xử lý xong tang sự, liền ngả bài với Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ lộ ra bộ mặt thật, Điền nhị tỷ đau buồn phần nộ đan xen, phụ thân và tỷ tỷ có oan khó nói, có thù khó báo, bản thân lại bị lừa mất đi trong sạch, mẫu thân cũng chết, từ nay về sau nàng cũng không còn vướng bận gì nữa. Ý nghĩ muốn cá chết lưới rách với bọn họ lại bắt đầu nảy ra trong đầu.

Vì thế, cùng với mấy võ sư quen biết trong vũ quán, trong đêm mưa giã thần giã quỷ, diệt môn toàn bộ Chương gia.

Điền nhị tỷ không tin, vụ án mạng lớn như vậy, còn có người có thể coi như không có gì xảy ra?

Nhưng mà lúc trước Chương Hòa Phổ vẫn chưa ghi tên vào danh sách nạp thiếp, trừ những người trong Chương gia, không có ai biết đến sự tồn tại của Điền nhị tỷ. Cố Thiên chờ hai nàng, mặc dù đã nghe Chương Tĩnh Cầm nhắc đến, nhưng dù sao cũng sẽ không tham gia khám nghiệm tử thi nhật xác, không ai biết những người chết bên trong thiếu một vị di nương, tất nhiên cũng sẽ không có người nghi ngờ đến trên người nàng, chỉ coi như vụ án không có đầu mối mà xử lý.

Vì vậy Điền nhị tỷ lại làm loạn một hồi ở ngày tết Trung Nguyên* ấy.

· Rằm tháng bảy âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất. Nước mình còn gọi là ngày xá tội vong nhân.

Ngày ấy Hàn Thác không phải có ý tham gia vào vụ án, hắn đi đại doanh U châu tuần tra trên đường về vô tình gặp được cho nên phải cận vệ đi theo đôi điều tra.

Từ đầu đến cuối Điền nhị tỷ cũng không tính đến chuyện trốn đi, sau khi bị bắt ngay cả thẩm vấn cũng không cần, tự mình chủ động nói hết toàn bộ sự việc, cụ thể đến mức không thể cụ thể hơn.

Từ đó vụ án Chương gia bị diệt môn tất cả manh mối đều bị điều tra ra, trong đó liên lụy cả Tri phủ U châu và Tri huyện Thông châu, hoặc bị giáng chức hoặc bị cách chức, ba vị trí đó cũng có người mới đến nhậm chức, không hề nói ti mi.

Chứng bệnh mất hồn của Chương Tĩnh Cầm ở tết Trung Thu cũng không thuốc mà khỏi, sau khi người nhà thất thần, liền theo cậu lên đường đi Sơn Tây Đại Đồng phủ.

Ngày khởi hành là ngày mười tháng tám, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan đến tiễn.

Hai bên đường trồng đầy cây bạch quả cao che trời, bây giờ lá cây đã chuyển vàng, rải vàng cả một khu vực.

Chương Tĩnh Cầm đem một hộp là từ gỗ cây từ đàn có khảm ngọc trai đưa cho Cố Thiên “Đây là vài di vật của đại ca, có một bộ kiếm phổ, một bộ quyền phổ, còn có một thanh chủy thủ hình rồng. Có cơ hội nói giúp ta với Tĩnh vương giao cho Lâm Tu đại ca, cảm ơn hắn ngày tết Trung Nguyên ấy đã chăm sóc ta.

Mặc dù nàng đã khôi phục, nhưng lại hoàn toàn không thấy sự vô tư vô lự, bộ dáng hoạt bát trước kia, người cũng trầm tĩnh lại, cũng gầy đi rất nhiều, quần áo rộng rãi bay bay trên người, phản phát theo gió thu lạnh thổi.

Ba người chày nước mắt từ biệt, xe ngựa bọc lụa đi thẳng về hướng Tây, đến tận đến lúc không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hai người Cố Phùng mới lên xe trở về thành.

nói đến cũng thật lạ, nửa đầu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi mốt, đủ loại chuyện tình xảy ra giống như rai đậu dày đặc không ngừng, đến sáu tháng cuối năm lại bình tĩnh trở lại, đời này an ổn, không sóng cũng không gió.

Tất cả Cố gia đều như thường, chỉ có xảy ra chút chuyện trên người Cố Phong.Đại vệ doanh U châu cũng giống thư viện Hàn Sơn, mỗi tuần có một ngày hưu mộc, không phải mỗi lần được nghỉ Cố Phong đều về nhà, nhiều lúc sẽ cùng mấy người cùng quê đi du ngoạn. Những lúc về nhà, Cố Thiên nhiều lần nhận thấy hấn có khác biệt, đầu tiên là phôi nang bị đen đi, sau đó thì người càng trắng lên, tính tình hơi xúc động cũng từ từ trầm ổn.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngộ cũng không muốn con trai nhỏ nhà mình vào quân doanh quá sớm, lo lắng đủ các hạng người, tiếp xúc lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến nhân phẩm của hấn.

Ninh thị cũng vậy, sợ hấn vào quân doanh phải chịu khổ, Cố Phong còn nhỏ sẽ không chịu được.

Chỉ là, hai người không thể lay chuyển được chủ ý con trai đã sớm quyết định, không thể không đồng ý cho hấn vào quân doanh. Nay thấy hấn thành thực hơn so với trước kia, vợ chồng hai người tất nhiên là vui mừng.

Cố Thiên nhận sự ủy thác của Chương Tĩnh Cầm chuyển lễ vật cho Lâm Tu khi gặp Hàn Thác cho nên không thể không đi đến chỗ hấn đã hẹn trước.

Nàng cũng không phải làm bộ làm tịch giả mồn, mà là cho rằng bản thân vẫn phải làm theo khuôn phép của các cô nương, trước khi cưới sẽ không lên lút gặp mặt Hàn Thác.

Còn Hàn Thác, nên mời vẫn cứ mời, Cố Thiên không chịu đi hấn cũng không miễn cưỡng nàng, không thấy mặt nàng thì mỗi ngày hấn sẽ viết một phong thư, chuyển cho Hồng Hoa.

Đầu xuân năm Nguyên Hòa thứ hai mươi hai, toàn bộ Cố gia từ trên xuống dưới đều bận túi bụi, một lòng chuẩn bị cho hôn lễ của Cố Tùng và Phùng Thanh Loan ngày hai mươi sáu tháng hai.

Ngày hai mươi, Cố Tùng được hưu mộc, ở trong nhà mặc thử áo cưới của tân lang được Cẩm Tú phường đưa đến.

“rõ ràng năm trước mới đo, sao mới qua hai tháng đã gầy đi rồi.” Ninh thị lắc đầu nói “Mặc dù muốn tham gia thi Hương, nhưng cũng phải yêu thương lấy bản thân mình chứ.”

Cố Tùng cười nhẹ, chỉ nói mẩu thân nói đúng.

Ninh thị nhìn bộ dáng của hấn thì biết hấn không để ở trong lòng, chỉ chi cái trán của hấn “Con trái lớn không nghe lời mẫu thân, đợi lát nữa ta sẽ gọi thê tử người trông trị người.”

“Mẫu thân, Loan tỷ tỷ dịu dàng sẵn sốc như vậy, ta thấy nhất định chỉ có Đại ca bắt nạt nàng ấy.” Cố Thiên từ ngoài cửa sổ thò đầu vào, cười tùm tùm đánh giá Đại ca mặc quần áo tân lang đồ thẩm.

Kiếp trước vì Ninh thị mất, Cố Tùng giữ đạo hiếu ba năm, đến tận năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tư mới thành thân với Phùng Thanh Loan. Hôn lễ tổ chức ở Kinh thành, trước đó một năm Cố Tùng đã đứng nhất trong kỳ thi Đình, được Hàn Khải khâm điểm là Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm sử quan. Thân là anh vợ của tân hoàng tương lai, lại có thực học, tiền đồ vô lượng, người đến chúc mừng đương nhiên là nhiều vô số như nước chảy, hôn lễ long trọng chưa từng có, nghi lễ phong phú, được người trong kinh thành truyền tụng thành một giai thoại.

Nhưng mà chỉ nửa năm sau, Cố Cảnh Ngộ phản đối Hàn Khải giảm quân nhu thời chiến, phụ tử hai người cùng bị giáng chức đi đến Phúc Kiến.

Nay Ninh thị an khang, hôn sự diễn ra sớm, không biết những việc khác có thay đổi theo không.

Trọng sinh đã hơn một năm, Cố Thiên đã không dễ dàng lo lắng đến chuyện xảy ra sau này như lúc đầu, chậm rãi học được an tâm hưởng thụ.

Lúc Nhị ca thi nàng không giúp được gì, nhưng tài năng của Cố Tùng không thay đổi, cho dù có nhiều chỗ không giống kiếp trước nhưng cũng không kém nhiều lắm, nàng vốn không lo lắng chút nào.

Về chuyện của phụ thân, đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên người lúc lên triều chớ nên tranh luận cái gì với Hàn Khải.

“Đúng vậy, Loan nhi dịu dàng sẵn sốc, sau khi thành thân ta sẽ có thể từ dịu dàng chăm sóc, cuộc sống mỹ mãn.” Cố Tùng cười thờ dài “Cho nên từ trước đến nay là đều thấy tiếc thay cho Tĩnh vương, rõ ràng là một nhân vật thần tiên, lại cứ phải rơi vào tay Xán Xán điều ngoa bocc đồng được nuông chiều từ bé của nhà ta, về sau chỉ có thể chịu khổ...”

“Mẫu thân!” Cố Thiên nhảy vào nhà, dựa vào người Ninh thị “Người nhìn Nhị ca đi, huynh ấy còn chưa lấy vợ đã bắt đầu bắt nạt muội muội rồi!”

Ninh thị lại nói “Ta thấy Hường Lâm nói không sai, năm trước sinh nhật của Tĩnh vương tháng mười một, ta dạy con may áo choàng làm quà tặng, đến nay đông đi xuân đến, một cái cánh của chim ưng con cũng chưa thêu xong. Nếu cứ như vậy, ta thấy đến khi con xuất giá cũng chưa thêu xong, có lẽ phải chờ sau khi đứa thứ ba của các ngươi một tuổi điện hạ mới nhận được món quà đó.”

Cố Tùng nghe thấy cười ha ha.

Mẫu thân cùng huynh trưởng liền hợp lại chế giễu mình, Cố Thiên tất nhiên không thuận theo, giả vờ tức giận, làm mặt quỷ, xoay người chạy đi, va vào Xảo Nguyệt đang vội và tiến vào.

“Nhị tiểu thư cẩn thận.” Xảo Nguyệt đỡ lấy Cố Thiên, bẩm báo với Ninh thị “Phu nhân, Đại thiếu gia từ Kinh đến, đang chờ ở từ đường.”

Ba mẹ con Ninh thị vui vẻ nhưn lông mày, vội vàng đi ra khỏi viện của Cố Tùng, đi ra phía trước tiếp đón.

Vĩnh Chiêu hầu có ba năm một nữ, con trai cả Cố Cảnh Thịnh, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngộ cùng con gái duy nhất Cố Cảnh Huệ đều do vợ cả sinh, con trai thứ hai Cố Ngõn Tắc do Đình di nương sinh ra.

Đại thiếu gia trong miệng mọi người tên là Cố Dung, là con trai độc nhất của thế tử Hầu phủ Cố Cảnh Thịnh, năm nay hai mươi hai tuổi. Năm mười tám tuổi đỗ Thám hoa, ban cho Tiến sĩ, bây giờ là Đô Ngự Sử ở Đô Sát Viện, làm quan chính Tứ phẩm.

Cố Dung làm quan hai năm, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của người thiếu niên ngây ngô, thay vào đó là sự chín chắn. Nhìn thấy ba người Ninh thị đi vào, hần hống về Ninh thị chào “Gặp qua Tam thẩm, tổ phụ lệnh cho con thay người cùng với phụ thân đến uống rượu mừng, càng đặc biệt lệnh cho con đến trước mấy ngày, giúp đỡ Tam thúc cùng Tam thẩm.”

Vừa cười vừa bắt chuyện cùng Cố Tùng và Cố Thiên.

Bốn người ngồi xuống, nói về việc nhà, Ninh thị tất nhiên không quên hỏi tình hình mọi người trong Hầu phủ dạo gần đây, Cố Dung trả lời từng câu, cuối cùng nói đến vợ mình “Vốn là Tương nhi muốn đến đây với con, nhưng một ngày trước khi xuất phát lại chuẩn ra hỷ mạch, cho nên ở lại nhà dưỡng thai.”

Ninh thị vội vàng nói đây là việc mừng.

Cố Thiên vỗ tay cười nói “Vây chờ chúng ta trở về kinh thành là có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

Nàng nhờ kiếp trước Lộ Tương sinh ra một bé gái thanh khiết đáng yêu.

Cố Thiên thích đứa nhỏ, đáng tiếc lúc đó vẫn ở trong cung, khó có thể gặp mặt cháu gái nhỏ, càng không có nhiều thời gian ở chung.

Nếu dựa theo kiếp trước, mùa thu Cố Cảnh Ngộ có thể về Kinh, đúng lúc Lộ Tương sinh, mà Cố Thiên đến tháng hai năm sau mới xuất giá, có thể ở chung với cháu gái nhỏ gần nửa năm, nghĩ đến là vui vẻ không thôi.

Bên này vui mừng trò chuyện với nhau, Xảo Nguyệt lại vào bẩm báo “Phu nhân, cữu gia (anh trai của Ninh thị) cùng cữu thiếu gia (con của anh trai của Ninh thị) đến.”

Ninh thị thần nhiên đáp một tiếng, lại không vui mừng như vừa rồi, không phải bà không thân thiết với người nhà mẹ đẻ, thật sự là huynh trưởng cùng cháu ngoại trai đều là người làm cho người khác đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.